

The New York Times bestselling series

BOOK EIGHT

8

NEW CARDS
INSIDE

MẬT MÃ CỦA HOÀNG ĐẾ

THE
39
CLUES™

GORDON KORMAN

READ THE BOOKS. PLAY THE GAME. WIN THE PRIZES.

39 MANH MỐI

TẬP 8

MẬT MÃ CỦA HOÀNG ĐẾ

Tác giả: Gordon Korman

Dịch giả: meo_mup

Hiệu đính: Magic Purple

Biên tập: V.C

Bìa & Ebook: inno14

Giới Thiệu

39 manh mối là một bộ tiểu thuyết phiêu lưu được nhiều tác giả nổi tiếng của dòng fantasy cùng chấp bút. Qua từng cuốn sách, chúng ta sẽ cùng hai chị em Amy Cahill và Dan Cahill đến những đất nước khác nhau truy tìm 39 manh mối để sở hữu quyền lực vĩ đại nhất từng thấy. Bạn sẽ đắm mình vào cuộc phiêu lưu hồi hộp, tìm hiểu những câu chuyện hư hư thực thực về những con người nổi tiếng có trong phả hệ nhà Cahill như Benjamin Franklin, Mozart, hay Shakespeare...

Bộ sách còn được một số quốc gia đưa vào trò chơi trực tuyến với phần thưởng có giá trị.

Mật Mã của Hoàng Đế là cuốn sách thứ tám trong bộ 39 Manh Mối, cuốn sách này được viết bởi Gordon Korman.

Sau cuộc tranh cãi nảy lửa với chị gái Amy, Dan bị nhà Kabra bắt cóc. Nellie và Amy đi tìm Dan, theo một Manh Mối dẫn dắt tới nhà leo núi thuộc nhà Tomas là George Mallory và vị Hoàng Đế cuối cùng của Trung Quốc. Đây là lần đầu tiên Amy và Dan tách khỏi nhau – làm sao chúng có thể tìm thấy nhau giữa một đất nước có hơn một tỷ người?

Chương 1

Người hành khách bắt đầu hắt hơi ngay khi chiếc lồng chứa thú nuôi lướt qua.

A.a.ăăt xì!... Ắt xì!... Ắt xì!...

Bị đóng băng ngay trên lối đi của chiếc British Airways 777, Amy và Dan Cahill chờ cho cơn hắt hơi chấm dứt. Và nó không kết thúc. Thay vào đó, cơn hắt hơi ngày một dữ dội hơn, mỗi lần hắt hơi cơ thể người đàn ông tội nghiệp lại rung lên.

"Không tệ tới mức đó chứ!" Dan sốt ruột nói.

Bên trong lồng, Saladin lo lắng nhìn quanh, khó chịu bởi tiếng ầm ĩ. "Mrrp?"

Nellie Gomez, au pair của đám trẻ nhà Cahill, đến đằng sau chúng. Cô nàng đeo tai nghe Ipod mở nhạc của nhóm Ramones với âm lượng tối đa, tất cả những gì cô nàng thấy là người đàn ông đang loay hoay chảy nước mắt đầy đau khổ. "Đã nói là món Taco có ớt Habanero mà!" cô nàng gào lên thông báo.

Giọng nói oang oang của cô nàng thu hút sự chú ý của tiếp viên hàng không về hàng ghế của họ. Cô tiếp viên nói với người đàn ông hắt hơi bằng tiếng Hoa và quay sang Amy và Dan. "Có vẻ như ông Lee bị dị ứng lông mèo. Con mèo của các em sẽ phải di chuyển theo khoang hành lý."

"Nhưng người ta cho chúng em mang theo trên chuyến bay chuyển tiếp từ Madagasca mà," Amy phản đối.

Lúc này, Nellie đã tắt iPod của mình. "Sao không chuyển ông Lee đến chỗ khác?"

"Tôi xin lỗi. Chuyến bay này không còn chỗ trống."

Saladin đã không rời đi lặng lẽ. Âm thanh mrrps đầy phần nộ của con mèo Mau Ai Cập vang lên khắp cabin cho đến khi cửa lên máy bay được đóng lại.

Ông Lee xì mũi khi Amy và Dan đi qua ông ta vào chỗ ngồi của mình. Nellie ngồi ở một hàng phía sau họ, một lần nữa đắm chìm với cái Ipod.

"Sao mà nhảm vậy?" Dan phàn nàn, trở nên bồn chồn, ngay cả khi máy bay còn chưa được kéo rời khỏi cổng chờ. "Chuyến bay thứ hai dài dằng dặc liên tục, và chúng ta thậm chí còn không có Saladin. Điều gì có thể tồi tệ hơn đây?"

Hai đứa liếc mắt nhìn nhau trong khoảng nửa giây, và sau đó cả hai đều quay mặt đi. Đó là một câu hỏi ngu ngốc, và Dan biết điều đó. Điều gì có thể tồi tệ hơn ư? Đây là định nghĩa của tồi tệ hơn – lý do thực sự làm cho tâm trạng của Dan trở nên còn tồi tệ hơn cả đau khổ, và tại sao Amy không còn kiên nhẫn với nó. Chẳng liên quan gì đến những chuyến bay dài và lữ mèò.

Nhà Madrigal!

Sau chừng đó tuần, Amy và Dan cuối cùng đã tìm ra được bí ẩn về việc chúng thuộc về chi nào trong gia đình Cahill. Không phải là nhà Lucian mưu quyền và tỏa sáng, bậc thầy của chiến lược. Không phải là những thiên tài sáng tạo, Janus. Không phải là nhà Tomas lực lưỡng, hậu duệ của các chiến binh. Không phải là Ekaterinas đầy sáng tạo, với các nhà phát minh vĩ đại nhất thế giới đã từng được biết đến.

Không. Sau những tuần săn lùng 39 Manh Mối ở vòng quanh trái đất, Amy và Dan phát hiện ra mình chính là thuộc nhà Madrigal.

Nhà Madrigal. Điều tồi tệ nhất của tồi tệ nhất. Madrigal đã giết chết hoàng tộc Nga với một quá trình giết chóc trải dài cả châu lục. Công cụ họ sử dụng: trộm cắp, phá hoại, lừa dối, mưu sát, và hơn cả, khủng bố. Kể cả nhà Lucian cũng sợ nhà Madrigal – và mọi người đều phải sợ nhà Lucian đấy.

Nó giống như cả đời bạn chưa từng soi gương, và đột nhiên bạn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình, và hóa ra bạn là một con quái vật , Amy nghĩ.

Làm thế nào họ có thể là người nhà Madrigal mà không biết? Trong suốt chặng đường từ Châu Phi chúng đã lặp đi lặp lại câu hỏi đó, mỗ xé nó, hy vọng rồi lại hy vọng rằng nếu chúng cứ hỏi thì câu trả lời có thể làm thay đổi sự thật kinh khủng đó.

Nhưng nhà Madrigal luôn bí mật đến nỗi họ giấu diếm cả bí mật với nhau. Bà của Amy và Dan, bà Grace, có lẽ cũng là một Madrigal. Sau cái chết của cha mẹ, bà trở thành người thân nhất của tụi trẻ. Tuy nhiên, bà chưa từng nói gì về điều đó với tụi nó.

Giờ thì Grace đã qua đời. Amy buồn bã nghĩ. Nó và Dan thành ra trợ trợ – chỉ có Nellie kể bên. Và dĩ nhiên, Saladin con mèo yêu quý của bà nữa chứ.

Chúng chỉ vừa quen với ý tưởng rằng chúng là thành viên của gia tộc Cahill lừng lẫy. Việc tìm kiếm 39 Manh Mối vẫn có vẻ không thực tế với chúng - một cơ hội để hai trẻ mồ côi vùng Boston trở thành những người quyền lực nhất trong lịch sử loài người! Tuy nhiên, đây là chính là cú sốc cuối cùng. Cha mẹ chúng chính là người nhà Madrigal. Điều đó có nghĩa họ là xấu xa chẳng?

Đạo gần đây, Amy đã tự vấn lương tâm rất nhiều lần, cố gắng để nhìn thấy rõ những gì bên trong trái tim mình. Không phải tất cả đều ngọt ngào và tươi sáng. Cơn giận vì những thủ đoạn bẩn thỉu trong cuộc truy tìm manh mối. Isabel – Chỉ cái tên của kẻ sát hại cha mẹ nó thôi cũng đã nhen nhóm lên một tia sáng sục sôi làm méo mó tầm nhìn của nó.

Isabel, kẻ đã ôm nó khi nó còn là một đứa trẻ. Kẻ đã gọi nó là cục cưng, kẻ đã chơi trò di cháu yêu thương.

Isabel, kẻ đã biến hai đứa trẻ hạnh phúc thành lũ trẻ mồ côi...

Báo thù! Cảm xúc gia tăng lẫn át những suy nghĩ hợp lý, tăng như vòng quay của một máy quay tăng áp.

Nó thật tự nhiên, thật dễ dàng, điều đó chỉ có thể xảy ra vì bản chất Madrigal của nó.

Khi bạn là ác quỷ, bạn có thể nhận ra nó bên trong chính bạn?

Coi nào, con bé nói với em trai, "Cố gắng ngủ đi. Chúng ta sẽ bị say máy bay như điên khi tới Trung Quốc đó."

"Em ngủ suốt chặng đường từ Châu Phi còn gì," Dan cầu nhàu.

Chiếc máy bay rời cổng, và màn hướng dẫn an toàn bay bắt đầu. Một giọng thông báo cất lên "Ngay sau khi cất cánh, chúng tôi mời các bạn

thường thức chương trình giải trí trên màn hình tại ghế phía trước bạn. Bộ phim đầu tiên có tựa là Kẻ hủy diệt 4 : Sự Cứu Rỗi.”

“Đã!” Dan lôi tai nghe ra khỏi chỗ để trên ghế.”Cuối cùng cũng có cái hay!”

“Thời đại ngớ ngẩn của em được nghiên cứu bởi thế hệ tương lai,” Amy long trọng thông báo nó.

"Đừng có chỉ trích", Dan lên mặt. "Vận may giống như mề đay vậy đó. Nó lan truyền. Có lẽ chúng ta thành công một nửa rồi đấy." Thằng nhỏ đeo tai nghe lên khi chiếc 777 lăn bánh trong sân bay, rồi âm âm chạy trên đường băng và cất cánh.

Luân Đôn biến mất phía dưới chúng, rồi lại một thành phố khác. Ông Lee nắm chặt tay vịn ghế, các đốt ngón tay trắng bệch ở mỗi cú va chạm và lắc lư. Nhưng Amy và Dan giờ đã bay rất nhiều thì hầu như chẳng thấy gì bất ổn. Mấy tuần trước, chúng còn chưa bao giờ rời khỏi New England, còn giờ chúng ra đi đến hàng chục đất nước trên cả năm châu.

Dan ngồi lại ghế và tập trung vào màn hình giải trí trước mặt. Nhưng khi phim bắt đầu chiếu, nó không thấy cảnh mở màn nghẹt thở của phim Kẻ hủy diệt mà thay vào đó là cảnh cung điện lộng lẫy.

“Cái quái gì” Dan chuyển kênh. Nhưng kênh nào cũng là cảnh cung điện.

“Vấn đề gì vậy?” Amy hỏi khẽ.

" Kẻ Hủy Diệt đâu rồi?"

Amy kích hoạt màn hình của nó và nhìn chăm soi vào cảnh cung điện. "Chị biết bộ phim này -" Cùng lúc, nét mặt con bé dịu lại. "Đó là Hoàng Đế Cuối Cùng. Chị đã xem nó hai hoặc ba lần – với bà Grace."

Cổ họng cô bé như nghẹn lại. Trong sức nóng của cuộc săn tìm Manh Mối, thật dễ dàng quên rằng bà Grace Cahill đã mất được gần hai tháng.

Grace ... Madrigal ... Đó không phải là sự hiểu lầm. Chúng thậm chí đã thấy nơi ẩn náu bí mật Madrigal của bà.

Mình không quan tâm! Mình yêu bà ấy... vẫn yêu bà ấy...

Dan không để tâm vào chuyện tình cảm đó. "Trời, họ chiếu sai phim rồi!"

Khi thằng nhỏ bấm nút gọi tiếp viên, nó nhìn vào màn hình phía trước của người đàn ông bị dị ứng ngồi kế bên. Có Kẻ hủy diệt, với tất cả viên cảnh vinh quang của nó.

Trong thất vọng, Dan chồm lên nhìn ngược vào màn hình của Nellie phía sau. "Mọi người đều có Kẻ Hủy Diệt trừ chúng ta!"

Amy cau mày. "Tại sao chỉ có hai chỗ ngồi sẽ được hiển thị một cái gì đó khác người?"

"Có một âm mưu quốc tế để làm em nhàm chán," thằng nhóc lầm bầm đau khổ.

***

Bên dưới đám đông hành khách ở sân bay Heathrow ồn ào như bầy ong vỡ tổ. Dưới đường băng, một đội quân máy móc và thùng đựng hành lý của một trong những sân bay bận rộn nhất thế giới vẫn tiếp tục ồn ào.

Vài người thợ bảo dưỡng đang thưởng thức một buổi tiệc trà khi họ nhìn thấy một người đàn ông mới trong phòng thay đồ. Ông trông già hơn những người khác – có lẽ khoảng hơn sáu mươi. Khi ông nhún vai, cởi bỏ bộ đồ bảo hộ lao động, họ thấy ông mặc rất bảnh bao với áo len dài tay bằng len cashmere, áo cao cổ, cả bộ đồ đều màu đen.

Nếu kiểm tra cẩn thận sẽ thấy thẻ nhân viên của ông là giả. Ông ta không làm việc ở đây. Ông ta chẳng làm việc ở đâu cả.

Mặc dù không ai trong số các nhân viên nhận ra người đàn ông mặc đồ đen, Amy và Dan sẽ nhận ra. Ông ta đã theo đuổi chúng qua hơn nửa thế giới.

Chương 2

Đối với Dan thì vị Hoàng Đế Cuối Cùng cũng nhàm chán y như chuyến bay kéo dài mười tiếng tới Bắc Kinh.

“Em tập trung vô nào,” Amy khuyên nó. “Điều này sẽ là sự chuẩn bị tốt cho chuyến đi tới Trung Quốc của mình đó.”

“À ờ ,” nó lăm bằm, mí mắt nặng trĩu. Điều tốt đẹp duy nhất khi mà nó không được coi Kẻ Hủy Diệt mà coi bộ phim chán ngắt này là nó có thể ngủ được.

Nó chỉ mới lơ mơ chớp mắt khi Amy đột nhiên bấm móng tay của con bé vào tay nó. “Dan à!”

“Chuyện gì nữa?” Đôi mắt mơ màng của nó nhìn trừng trừng vào Amy, con bé đang chỉ thẳng vào màn hình. “Thôi nào, Amy. Em phải đi ngủ để thoát khỏi Hoàng Đế Cuối Cùng đó!”

“Nhìn kìa!” Amy nài nỉ thẳng bé. ”Trên bức tường đó!”

Dan nheo mắt. Cảnh quay cho thấy Phổ Nghi lúc ba tuổi, vị hoàng đế của Trung Quốc, đang chơi trong Tử Cấm Thành, khu phức hợp hoàng gia rộng mênh mông. Có hàng trăm cung điện, đền thờ, và những bức tượng được trang trí lộng lẫy. Và ở đó, được vẽ trên mặt bên của một tòa nhà nhỏ.

"Huy hiệu Janus!" thẳng bé kêu lên kinh ngạc.

Amy cau mày. "Tại sao có cảnh này trong phim Hoàng Đế Cuối Cùng?"

"Nhiều người trong giới showbiz là người nhà Janus", Dan lên tiếng. "Có lẽ anh chàng làm bộ phim này là một trong đám đó."

"Có thể," chị nó nói một cách miễn cưỡng, "nhưng chị nghi ngờ điều đó. Hoàng Đế Cuối Cùng được quay vào thập niên tám mươi. Mà bức vẽ có vẻ cũ hơn thế. "

"Nhưng ai có thể--?" Dan trợn tròn mắt. "Ý chị là ổng ?" Nó chỉ vào một cậu bé mặc áo choàng hoàng gia trên màn hình. "Phi-Ngô?^[1]"

Amy lộ vẻ chán chường. "Tên người ta là Phổ Nghi, và ông là hoàng đế của Trung Quốc, không có hồi như phi^[2]."

"Và chị nghĩ là ổng là một trong mấy người trong nhà Cahill nhánh Châu Á?"

"Có thể không phải là Phổ Nghi," Amy tư lự "Tử Cấm Thành đã tồn tại trong nhiều thế kỷ. Và không chỉ có hoàng đế sống trong đó mà còn nhiều người khác nữa. Còn triều thần nè, người hầu, các sư sãi, và cả thái giám nữa -"

"Một thái giám là gì?" Dan căn vặn.

"À ..." Amy đỏ mặt, lựa chọn từ ngữ của mình một cách cẩn thận. "Em biết đó như Saladin được thiên đế không tạo nên con mèo con nào nữa á -"

"Ừ, nhưng họ không làm điều đó với con người chứ-" Dan biến sắc. "Phải không?"

"Thời phong kiến người Trung Quốc làm vậy đó," chị nó trả lời.

Dan thận trọng hỏi. "Nhưng họ đâu có làm nữa, phải không?"

Con bé đảo mắt. "Rất nhiều nền văn hóa đã làm những việc mà ngày nay chúng ta cho là kỳ lạ. Và dù sao, Trung Quốc chính là nơi bố mẹ mình đã đi sau khi rời Châu phi, và bà Grace cũng đã đến đó. Cuốn phim chính là bằng chứng rõ ràng cho thấy mình đang đi đúng hướng. Trên cả máy bay chỉ có ghế của tụi mình chiếu bộ phim Vị Hoàng Đế Cuối Cùng này. Có ai đó muốn tụi mình nhìn thấy huy hiệu Janus đó."

"Ờ, nhưng lẽ ai đó đang cố đánh lừa mình theo mấy manh mối ảo?" Dan hỏi. "Hay là nhà Madrigal, cố gắng để..." nó mím môi.

"Đó là một cơ hội mà mình phải nắm bắt," Amy khẳng định. "Ít nhất chúng ta cũng biết mình phải đi đâu khi đến Bắc Kinh: Tử Cấm Thành, đến với ngôi nhà của những kẻ thống lĩnh Trung Quốc nửa thế kỷ trước khi Gideon Cahill được sinh ra."

Tập trung vào kết quả. Có lý đó.

Đó cũng là một cách suy nghĩ rất Madrigal.

***

Sảnh mới ở Bắc Kinh là một trong những sảnh sân bay tiên tiến nhất trên thế giới. Nó cực kì tối tân, nhưng cũng đậm bản sắc Trung Quốc với trần kính mang những đường cong với màu sắc và thiết kế cổ kính.

"Theo sách hướng dẫn, toàn bộ nơi được lấy cảm hứng từ hình dạng của con rồng Trung Quốc." Amy nói với bạn đồng hành của mình.

Dan dán mắt bảng thông báo để tìm băng chuyền hành lý. "Chúng ta hãy hy vọng hệ thống vận chuyển không gửi Saladin đến Nam Cực. "

Cái lồng vòng vòng trên một băng chuyền hành lý, một phần bị che khuất bởi mấy cái vali lớn hơn nhiều, rồi hộp, rồi mấy cái rương nữa. Tiếng gào của con mèo có thể nghe được từ cách xa cả nửa sảnh hành khách quốc tế.

Dan bước cái lồng ra từ bên dưới một cái túi xách golf. Nó nhìn chăm chú vào con mèo. "Thư giãn nào, chiến hữu."

Con mèo gầm lên mạnh mẽ đáp lời nó.

Khi cả bọn rời khỏi khu vực nhận hành lý, cơn kích động của con mèo càng gia tăng. Nó cào liên tục vào tấm lưới của cái lồng.

Amy lo lắng. "Dan ơi Saladin sao vậy? Nó bình hả?"

"Có lẽ nó hơi cuồng chân," Dan trả lời. "Em thả nó ra đây, cho nó đuổi chân chút."

"Em không được làm vậy," Nellie phản đối. "Mình đang ở giữa một sân bay đông đúc"

Nhưng Dan đã bung cửa chuồng.

Con Saladin phóng ra khỏi lồng như viên đạn vọt ra từ khẩu thần công, móng vuốt lướt trên sàn gạch. Rồi nó quay vòng vòng, đi lại bình thường. Sau đó, dưới con mắt kính hoàng của tụi nó, con mèo phóng lên người một người đàn ông cao gầy đang ngồi đọc báo trên cái ghế dài gần đó.

"Saladin!" Amy hỗn hển. "Không!"

Nạn nhân của Saladin kêu to kinh hoàng, lão đứng bật dậy, làm cái mũ rớt xuống sàn nhà.

Dan túm lấy con mèo. Amy nhặt cái mũ lên và đưa cho người đàn ông. "Cháu xin lỗi, ông—" Đôi mắt nó nhìn thấy tay nạm kim cương của cây gậy chống.

Người đàn ông nhận lại cái mũ, cười bẽn lễn. Đó là Alistar Oh, người họ hàng Cahill và cũng là đối thủ cạnh tranh của tụi nó trong cuộc truy tìm 39 Manh Mối.

"À, chào tụi nhỏ. Tụi cháu nhìn ổn ghê."

Con mèo Mau Ai Cập rít lên với ông lão từ trong vòng tay của Dan.

“Chú lại đi dò la từ tụi cháu nữa!” Amy cáo buộc.

“Dò la?” Chú Alistair lặp lại. “Không. Ta chỉ có mặt ở đây để chào đón các cháu tới Châu Á, và đề nghị hỗ trợ thôi. Rào cản ngôn ngữ có thể là một trở ngại ở Trung Quốc, và tiếng Hoa của ta thì tuyệt vời. ”

Nellie nheo mắt lại theo cái kiểu mà cô nàng hay làm khi nghi ngờ tiền thù lao của mình bị lợi dụng. “ Và lời đề nghị này hoàn toàn thật tâm?”

“Dĩ nhiên rồi! Cho dù” - Nụ cười duyên dáng của Alistair có vẻ hơi gượng gạo “ điều đó sẽ là cơ hội tốt để chúng ta hỗ trợ nhau đạt được hiệu quả trong cuộc truy tìm manh mối.”

"À há!" Dan bộc phát. “Chú chỉ muốn giúp tụi cháu để rồi chôm chia manh mối của tụi cháu, vì ông biết ông đang thua cuộc ”

Nụ cười biến mất, và Amy với Dan nhận thấy vị họ hàng xa của nó đang kiệt sức, viền mắt ửng đỏ.

"Các cháu à, ta e rằng tất cả chúng ta có thể đều đang thua,” lão thừa nhận. “Ian và Natalie Kabra đã đến Trung Quốc mấy ngày rồi. Và thậm chí đáng lo ngại hơn nữa, nhà Holt đã hoàn toàn biến mất khỏi màn hình radar.”

“Ông đi thi Cuộc thi Quý Ông hoàn vũ đi,” Dan mỉa mai.

Alistair nhìn nó rầu rĩ. “Chúng ta đều đánh giá thấp nhà Holt. Nhà Ekat đồn rằng họ đã đạt được một đột phá lớn. Không phải quá muộn để bắt kịp họ - nếu chúng ta bắt tay với nhau.”

Đôi mắt của Amy khóa chặt với em trai nó. So với tất cả những đối thủ của chúng trong cuộc truy lùng này, Chú Alistair là người duy nhất cho tụi nhỏ cảm giác như trong gia đình. Đúng, lão đã từng phản bội tụi nó – và nhiều hơn một lần. Nhưng so với cái đám họ hàng Cahill, Alistair dường như là người duy nhất quan tâm tới những gì xảy ra cho tụi nó.

Những hình ảnh của Chú Alistair mờ đi trong tâm trí của Amy, được thay thế bằng một hình ảnh đen tối hơn. Đó là hình ảnh về cái đêm khủng khiếp nhiều năm về trước; ngọn lửa thiêu chết cha mẹ tụi nó. Alistair đã có mặt ở đó. Đôi mắt Amy ặng nước mắt. Ngừng suy nghĩ về điều đó!

Alistair đã không giết người. Điều tồi tệ nhất ông làm, là ông vô tình trở thành kẻ đồng lõa của Isabel. Và, sẽ rất khó khăn cho con bé để có thể phó

thác cho ông. Và đối với Dan...

“Vậy tại sao chú không nói dối và lừa tụi cháu như đám kia chứ?” Dan cắt ngang. “Chú không thấy là điều đó dễ chịu hơn là đối xử tử tế với tụi cháu trong một phút rồi trở mặt bán đứng tụi cháu? Nó có thể rất Cahill, nhưng nó rất kinh tởm!”

Grace đã có một câu nói: Lừa tôi một lần, bạn tự xấu hổ; lừa tôi hai lần, tôi sẽ đánh bạn với cái lông thú này đó!”

“Cháu nên xem xét lại,” Alistair bắt đầu khẩn trương.

Nellie lên tiếng. "Tụi nhỏ đã nói điều đó sẽ không xảy ra."

"Đúng nhưng -"

Dan buông Saladin, và con mèo Mau Ai Cập vồ vào mắt cá chân của Alistair. Có tiếng rách khi móng vuốt con mèo cào một đường từ cổ tay áo bên trái của bộ màu đen được thiết kế riêng của lão.

Vải rách, và lão già bỏ chạy đến chỗ lối ra.

“Nếu tụi cháu thay đổi quyết định, tìm ta ở khách sạn Imperial,” lão nói vọng lại và biến mất.

Nellie choàng tay lên hai đứa trẻ của mình. “Chị hy vọng là đám dẫn em có kế hoạch gì đó, giờ tụi em đã đuổi Alistair đi rồi đó”

Amy cười lo lắng. “Điểm kế tiếp – Thiên An Môn.”

Chương 3

39 Manh Mối có thể là một cuộc săn tìm kho báu đỉnh cao với phần thưởng là sự thống trị cả thế giới. Nhưng sớm muộn gì bạn cũng phải kết thúc ở cái bảo tàng ngổ ngẩn nào đó.

Đáng buồn như sự thật là vậy, Dan nghĩ khi người hướng dẫn viên du lịch mỉm cười dẫn chúng đi qua cái sảnh rộng lớn đầy những hộp trưng bày chất từ sàn lên tới tận trần nhà. Bảo tàng Cổ Cung bên trong Tử Cấm Thành lưu giữ hơn ba trăm ngàn đồ gốm sứ và các mảnh vỡ.

“Chị có thể ăn súp trong mấy cái chén khác nhau từng ngày luôn trong, khoảng, một ngàn năm,” nó thì thào với Amy.

“Đây là bộ sưu tập nghệ thuật vĩ đại nhất mà chị từng thấy,” con bé kinh ngạc, bỏ qua sự mỉa mai của thằng nhóc. “Thậm chí còn hơn cả thành trì nhà Janus ở Venice!”

“Mấy ông vua đó là nhà Cahill, nhé,” Dan nói. “Hoàn toàn luôn - như tất cả mọi người trong gia tộc trừ bọn mình ra.”

Amy nhăn trán. “Các hoàng đế sống cách đây hơn sáu thế kỷ. Làm sao mình biết thế hệ nào có dính dáng tới cuộc săn tìm đầu mối?”

“Ba mẹ chắc có ý tưởng,” Dan nói.

“Vậy điều gì đưa họ tới đây sau khi tới Châu Phi?”

Con bé gật đầu. “Chính xác. Nghe hướng dẫn viên nào. Mình có thể biết được gì đó quan trọng.”

Dan rên rỉ. Nghe như sẽ tìm được Manh Mối trong hình bướm bướm trên một cái bô cũ kỹ. Chúng đều biết chúng đang tìm – cái huy hiệu trong Hoàng Đế Cuối Cùng. Nó ở đâu đó ngoài kia, đã phai mờ nhưng vẫn thấy được, trên bức tường của một trong mấy tòa nhà này.

Dan dòm đồng hồ. Vẫn còn hơn ba tiếng nữa mới tới giờ hẹn với Nellie, cô nàng đang đi cùng Saladin, đi tìm khách sạn. Và không có cách nào để đẩy thời gian lên nhanh hơn. Không có cái điện thoại mới nào của tụi nó bắt được sóng ở Trung Quốc. Tụi nó bị mắc kẹt ở đây với ba trăm ngàn chén đĩa.

“Bộ sưu tập này bắt đầu từ triều Minh, nhưng đến nhà Thanh thì bộ sưu tập gia tăng kích cỡ lên rất nhiều,” hướng dẫn viên nói. “ Các hoàng đế triều Thanh vốn nổi tiếng với sự tận tụy đầy ám ảnh với nghệ thuật...”

“Chính là vậy!” Amy rít lên.

“Chính cái gì?”

“Ám ảnh về nghệ thuật? Nghe quen không?”

Dan bắt được manh mối. “Nhà Janus! Mấy người đó dám sẽ bán cả mẹ mình để đổi lấy mấy bức tranh!”

Đôi mắt Amy long lanh phấn khích. “Dan, mọi thứ đi cùng nhau. Bất kể điều gì đã mang cha mẹ mình tới Trung Quốc – nó có liên quan đến chi nhà Janus. Cái gì đó lớn.”

Dan gật đầu. “Nhưng làm cách nào chúng ta tìm ra được huy hiệu nhà Janus trong khi mình đang kẹt với đồng chén đĩa?”

Amy chỉ vào cái bộ đàm đang đong đưa trên thắt lưng của hướng dẫn viên. “Nếu gã đó thấy mình chuẩn đi, gã sẽ gọi bảo vệ. Ngoài ra, mình còn không biết phải tìm ở đâu. Tử Cấm Thành là cung điện lớn nhất thế giới. Có hơn chín trăm tòa nhà đó!”

Dan mở tờ giới thiệu của sơ đồ khu Tử Cấm Thành rộng hơn bảy mươi héc ta. “Em nghĩ em còn nhớ bộ phim. Nếu em có thể chỉ ra được lối đi từ cái bản đồ này -“ Nó xoay xoay trang giấy, nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dan có trí nhớ như máy sao chụp, nhưng kết hợp cảnh phim với sơ đồ được in ra thì thật thách thức.

“Coi nào, cái đồ tí hìn của đấng tối cao mà ‘ai cũng biết là ai đó’ ở đằng kia –“

“Điện Thái Hòa,” Amy chỉnh lại.

“...Vậy em cá là huy hiệu của Janus phải ở đâu đó ở khu vực này, trên chỗ yên tĩnh ‘gì cũng được’ của người mà ‘ai cũng biết là ai đó.’”

“Ninh Thọ Cung,” Amy bổ sung.

“Em sẽ tìm ra,” Dan khẳng định. ”Ok, chị đánh lạc hướng đi-“

Chị nó căng thẳng. “Lạc hướng gì? Chị không có lộn nhào ở đây được. Đồ bẻ đồ hết.”

“Ờ,” Dan nói, ”chị không muốn mấy gã này hết mấy cái đĩa. Chẳng có gì to tát đâu. Chị chỉ cần đi đến góc kia của nhóm và bắt đầu hỏi mấy câu hỏi chán òm. Và trong khi gã trả lời câu hỏi chán òm của chị, em sẽ chuồn đi.”

“Được rồi,” con bé trả lời, nghe có vẻ có chút phật ý về cách lựa chọn từ ngữ của nó. Con bé giơ tay lên.

"Xin- xin-"

Thôi vạ đó nào, nó tự ra lệnh cho bản thân. Tật nói lặp bập của nó thường xuất hiện khi căng thẳng, nhưng việc này quan trọng. “Xin lỗi, mấy cái kia cỡ cỡ nào – không, mấy cái này ở đây -"

Amy lựa chọn khá ổn. Một hàng những cái hộp thủy tinh cao cắt ngang Dan khỏi nhóm. Chẳng có vấn đề gì cho nó khi chuồn khỏi căn phòng. Chị nó phiền phức, nhưng nó dám cam đoan rằng tụi nó là một đội tuyệt vời.

Không tệ cho một cặp đôi nhà Madrigal, nó tự nhủ, và ngay lập tức hối hận về suy nghĩ đó.

Không phải chuyện đùa. Khi ở Châu Phi tụi nó đã biết bí danh trên hộ chiếu của cha mẹ tụi nó là – Ông và Bà Nudelman – trùng khớp với tên của cặp đôi giết người trộm cắp khét tiếng. Mẹ và Cha – Bonnie và Clyde của Nam Bán Cầu? Nực cười. Một sự trùng hợp. Và chưa hết...

Chồng và vợ ... sát nhân tàn nhẫn ... Chi Madrigal ...

Chỉ cần nghĩ về điều đó cũng làm nó oằn cả vai.

Nó đi lạc vài lần khi lén lên ra khỏi tòa nhà, lang thang qua mê cung các căn phòng trang trí công phu. Sau cùng, nó đã xoay sở để tìm ra lối vào và bước chân vào Tử Cấm Thành. Đó là một quần thể bao la, với năm cung điện to vĩ đại và mười bảy cái chỉ được coi là khổng lồ - không kể tới gần cả ngàn tòa nhà nhỏ hơn với đủ mọi hình dạng và kích cỡ. Các đền chùa, tượng đài, và các khu vườn dường như kéo dài tít tắp. Nó thật sự là một thành phố - như là một nửa khu trung tâm Boston được xây lên chỉ để cho một người sống ở đó. Nhưng cái này nhiều màu sắc hơn bất cứ khu vực nào của Boston – như một lăng kính vạn hoa của màu vàng hoàng tộc, màu đỏ lộng lẫy, và lấp lánh vàng lá.

Mọi thứ đều toát lên vẻ giàu có và sang trọng ngoài sức tưởng tượng. Tuy nhiên ngoài kích thước của nơi này, Dan không thể thoát khỏi cảm giác tù túng – bốn cổng lớn bao bọc bên ngoài, tường cao vút, tháp canh ở mỗi góc. Nó cố gắng hình dung Phổ Nghi – hoàng đế trẻ con trong bộ phim – có cả khu vực này như sân chơi của riêng mình. Theo như người hướng dẫn viên, Phổ Nghi chính thức thoái vị khi lên sáu, nhưng chính phủ Trung Quốc cho ông ở lại đây cho đến khi trưởng thành.

Dùng Thiên An Môn như điểm tham chiếu, Dan khoanh tròn và hướng tới khu vực mà nó nhớ trong Hoàng Đế Cuối Cùng. Nó có chút không chắc chắn. Nó đang tìm kiếm một cái huy hiệu ở Trung Quốc cách xa sáu ngàn dặm xuất hiện trên phim trường Hollywood ư?

Giờ đã quá trễ để lo nghĩ về điều đó rồi...

Nó nhanh chóng đi vào một khu vực với những tòa nhà nhỏ và thấp hơn. Ngay cả khi Tử Cấm Thành là nhà của vua, ở đó vẫn có những người phục vụ, sứ sãi, và –oài – thái giám nữa. Có lẽ có thể coi như là khu vực lân cận của họ. Khi nó bắt đầu đi giữa mấy dãy nhà, sẫm soi tìm trên các bức tường huy hiệu nhà Janus, nó tự hỏi sẽ gặp rắc rối cỡ nào nếu bị bắt ở đây. Không có khách du lịch xung quanh, và cũng không có bảo vệ. Mọi người dường như đều ở khu vực Đĩa “Như” Chúng Ta, để nhìn ngắm hay là canh gác mấy cái đĩa.

Dan di chuyển chậm chậm về phía trước. Tranh ảnh, đồ thiết kế, và thư pháp ở khắp nơi quanh nó trên những cây cột, bảng chỉ dẫn, và những bức tường. Một nơi rất Janus, chắc chắn rồi. Nhưng cái huy hiệu ở đâu?

Một cảm giác sợ hãi xoắn xuýt trong ruột nó. Đây là chỉ dẫn duy nhất của tụi nó. Nếu tụi nó không tìm thấy, tụi nó có thể bị bỏ đó lang thang quanh một đất nước bao la với hơn một tỷ người mà không có bất cứ ý tưởng mờ nhạt nào về việc tụi nó đang tìm kiếm cái gì.

Sự thất vọng tràn trề báo động nó. Nó nhầm lẫn ở đâu đó rồi. Có lẽ trí nhớ như máy sao chụp của nó không có chính xác như nó nghĩ. Nó quay quanh một cách tuyệt vọng. Chẳng có gì cả! Ngoại trừ -

Quanh góc, trên bức tường của một ngôi chùa nhỏ, tầm mắt nó rơi vào một hình dạng không thuộc về nơi đó. Một chữ S.

Tất cả mọi thứ đều bằng tiếng Hoa. Một chữ S làm gì ở đó?

Bức tranh cổ xưa và đã bị hư hại nặng, hầu như không còn nhìn thấy được nữa. Nó nheo mắt nhìn bức tường ... và bất chợt nó nhìn thẳng vào đó.

Nó không phải là một chữ S! Đó là một cái đuôi cong của một con vật – một bức tranh đã phai mờ theo năm tháng, bị bay màu bởi ánh nắng và xóa mòn bởi thời tiết. Một con sói đứng trong tư thế chiến đấu, liếc nhìn qua vai của nó.

Biểu tượng của nhà Janus!

Chương 4

Dan chặt vật kiềm chế để khỏi la to lên làm bể hết chén đĩa trong bảo tàng.

Bình tĩnh nào. Tìm ra huy hiệu chỉ là phần dễ thôi.

Vấn đề là phải tìm ra ý nghĩa của nó.

Ngôi chùa ban đầu có một lối vào mở, nhưng thời nay một cái cổng sắt đã được lắp để ngăn chặn xâm nhập từ bên ngoài. Một cách thận trọng, nó nhích lên về phía tấm lưới sắt và nhìn vào bên trong. Nội thất bên trong làm nó nghĩ tới một căn nhà ngay sau khi đội dọn dẹp di chuyển đã dời đồ đi hết – một cái vỏ rỗng. Nó trống trơn, chỉ còn lại bụi bặm và mấy con dế.

Nó kiểm tra rào chắn một cách mỉa mai. Nó có thể đột nhập vào bằng cách nào đó, nhưng tại sao phải bận tâm chớ? Có vẻ trong này chẳng có gì cả. Ngoài ra, chị nó sẽ điên lên nếu nó xúc phạm một ngôi chùa bốn-trăm-năm-tuổi. Nó tự cười một mình. Với cô nàng, đó là một cuộc dạo chơi ngắn.

Nó bước lùi khỏi mái hiên gỗ, nhìn mấy chú dế uốn éo hình chữ S trên mái nhà dốc.

Chỗ này có thể là Nhà Nghỉ Gián, nó tự nghĩ.

Hay là Nhà Nghỉ Dế?

Và lúc đó một trong mấy con côn trùng biến mất.

Hà? Nó chú ý hơn. Chắc là có chỗ hở nào trên mái nhà mà mấy chú dế có thể bò ra vào.

Nó quay trở lại cổng gác và nhìn vào bên trong. Trần ngôi chùa thấp, gần như ngột ngạt. Nhưng mái nhà hình chữ A cao...

Một căn gác mái! Một căn gác mái bí mật!

Nhìn lên lút xung quanh kiểm tra cho chắc rằng nó chỉ có một mình, nó trèo lên xà nhà và bắt đầu trườn lên mái hiên nhà. Nó do dự trong giây lát – không bị nhìn thấy thì cũng có nghĩa là sẽ không có ai gọi xe cứu thương nếu nó ngã xuống khỏi tòa nhà. Gom hết sức, nó vượt qua phần lồi ra và treo mình trên mái nghiêng, nắm chặt như Người Nhện trên mấy tấm ngói lợp vàng cổ xưa.

Nó bám ở đó một lúc, lấy lại hơi thở và lắng nghe nhịp đập đều đặn của trái tim nó. Không, chờ nào - đó không phải là nhịp tim của nó! Tiếng gì đó không đối nhịp điệu thùm, thùm, thùm của bước chân diễu hành. Nó ép chặt người xuống mái nghiêng và cố gắng ẩn nấp.

Ở con đường bên dưới, một tổ sáu người lính tụ tập theo đội hình trật tự. An ninh ư? Không, họ mặc áo chèn bằng lụa đỏ tiếp màu với mũ – như bảo vệ hoàng cung xưa khi mà hoàng đế còn sống ở đây. Đây là một cuộc diễu hành nghi thức. Những người lính được huấn luyện để nhìn thẳng về phía trước và không bao giờ phát hiện ra kẻ đột nhập trên mái nhà.

Khi họ biến mất vào mê cung những bức tường đỏ sẫm, Dan cho phép cơ thể mình thả lỏng. Và đó là điều mà bạn không bao giờ nên làm khi đang ở trên một mái nghiêng.

Nó bị trượt xuống trước khi nó nhận ra. Cuống cuống, nó quờ quạng tìm chỗ để nắm, nhưng không được gì. Nó bị trượt xuống từ từ nhưng không thể kiểm soát một khoảng dài..

Trong tuyệt vọng, nó cố gắng bấu víu mấy ngón tay vào khe của một viên gạch vỡ - bất cứ thứ gì để có điểm tựa. Với tiếng cọt két như bản lề rỉ sét, một phần của mái lợp rời ra khỏi mái nhà, mở ra như một hộp thư. Nó khựng lại ở đó, cuối cùng cũng dừng lại, sự ngạc nhiên của nó chuyển thành hân hoan. Một cái cửa sập! Đó chính là lối vào.

Khám phá này mang đến sức mạnh tiềm ẩn. Dan quăng mình lên qua khe hở và rơi xuống một sàn gỗ đầy bụi bặm.

Tiếng líu ríu ở khắp nơi quanh nó như thể tiếng chuông nhà thờ, lớn tới mức nó ê hết cả răng. Đế. Hàng ngàn con. Bu đầy trên tường và sàn nhà. Theo bản năng, nó lăn mò bình xịt trong túi. Không, nó tự bảo bản thân. Mà không thể lên cơn suyễn vì cảm giác ghê tởm được .

Với sự nỗ lực, nó gạt bỏ nỗi khiếp sợ và kiểm tra khu vực bí ẩn.

Căn gác mái chật hẹp, chỉ có khoảng không tương đối ở khu vực trung tâm. Trong mấy góc, nó phải cúi đầu thấp. Nơi này trống rỗng ngoại trừ lũ đế. Phải chăng mấy con đế là Manh Mối? Không lý nào. Chả có lẽ nào lũ đế này có từ thời hoàng đế Trung Quốc.

Nhưng rồi nó nhận ra nơi này không hẳn là trống rỗng. Trên sàn ở góc xa có một miếng vải cỡ chiếc khăn tay. Nó cúi xuống nhặt lên, giữ sạch lũ dế và cả đám bụi. Đó là một tấm lụa vàng xin bọc ngoài một tấm thư pháp Trung Quốc, với dấu lớn màu đỏ - một cái “triện”, người hướng dẫn viên đã gọi vậy.

Nó nhìn gần hơn trong ánh sáng mờ mờ. Không hoàn toàn là chữ Trung Quốc. Phần kích cao độ, nó nhận ra biểu tượng của bốn chi trong gia tộc lừng lẫy của mình, cũng như cái huy hiệu của nhà Cahill.

Lông mày nó nhíu chặt. Các biểu tượng được đặt như phương trình toán học.

Không có câu hỏi nào về điều đó. Vật này chính là vật đã mang tội nó tới Tử Cấm Thành. Nó phải quay lại chỗ Amy để tội nó có thể tìm ra điều đó có nghĩa gì.

“Chút nữa, mấy nhóc,” nó thở trong tiếng dế gáy. Nó gấp miếng lụa và nhét vào trong áo sơ mi. Sau đó, nó rướn người đến lối ra ở phía trên và kéo người lên mái nhà.

Nó cẩn thận hết sức trên đường xuống, nép mình bên những viên gạch khi đóng cửa sập. Nó thật sự cho rằng cây cột chính là lối đi an toàn để xuống mặt đất. Có lẽ nó nên chú ý hơn việc thám thính bên dưới trước đã. Khi nó vừa đặt chân xuống lối đi, nó nhận ra mình trong tầm kiểm soát của một người bảo vệ mặc đồng phục. Và người này không mặc bộ lễ phục của cả trăm năm trước. Áo khoác ngoài của ông ta mang phù hiệu sao đỏ của quân đội Trung quốc.

Gã đàn ông kêu lên cái gì đó bằng tiếng của gã, sau đó nhìn lại về Tây Phương của Dan và chuyển sang tiếng Anh. “Khu vực này bị cấm!”

“Tôi bị lạc khỏi nhóm du lịch –“ Dan bắt đầu.

Gã sĩ quan bắt đầu lục soát bằng cách vỗ vỗ trên người nó, dừng lại ở chỗ phình mềm dưới áo sơ mi nó.

“Cái gì đây?” Gã kéo tấm lụa được gấp gọn ra.

Đầu óc Dan hoạt động với tốc độ ánh sáng. Nếu gã nhìn thấy chữ bên trong, gã sẽ không bao giờ để mình giữ nó.

Thở khò khè, nó hít đám bụi trên căn gác vào. Sau đó nó giật lấy tấm lụa ra khỏi tay gã sĩ quan và xì mạnh vào tấm vải.

Gã nhăn mặt. “Ba mẹ mày đâu?”

“Chết rồi,” Dan trả lời, nhét tấm lụa trở lại dưới áo sơ mi. “Tôi đi với chị tôi, và tôi bị lạc.”

“Mày nói láo. Tao thấy mày trèo xuống từ mái của ngôi nhà này.”

“Tôi muốn nhìn thấy mọi thứ rõ hơn. Tôi đang cố tìm cái bảo tàng để quay trở lại.”

Gã chế diễu, và chỉ tay về mái không lồ của cung điện chính cao chót vót trên Tử Cấm thành. “Bảo tàng thiệt khó mà bị bỏ qua.”

“Tôi không có cảm giác tốt về phương hướng,” Dan nói.

“Mày thật vô lễ, nhóc con. Mày cũng thật – nói thế nào bằng tiếng của mày nhỉ? À, phải rồi – busted (hư hỏng).”

Chương 5

Amy bước đi cùng với toán khách du lịch tới Thiên An Môn, tự hỏi Dan có tìm thấy chỗ huy hiệu bí ẩn của nhà Janus mà tụi nó nhìn thấy trên film. Vòng xoáy nhỏ nhoi của vận may đã chỉ ra rằng điểm khác biệt giữa tìm ra một Manh mối và bỏ qua manh mối là rất mong manh. Nó sẽ gần như là mắ cười – nếu vận mệnh của thế giới không được giữ cân bằng.

Khi nghĩ về cậu em trai mười-một-tuổi của mình đang ở đâu đó trong Tử Cấm Thành – à thì, điều đó làm nó căng thẳng, nhưng nó đã học được cách sống với điều đó. Suốt mấy tuần qua, hai đứa nó đã sống sót trong gang tấc nên điều này gần như trò chơi hàng ngày thôi. Dù sao đi nữa, tụi nó sẽ tụ họp lại khi gặp Nellie trong vòng – nó nhìn đồng hồ – khoảng nửa giờ nữa. Nó hy vọng cô nàng au pair đã tìm thấy cho cả bọn một khách sạn ổn.

Suy nghĩ đó làm con bé cau mày. Đạo gần đây, có những manh mối cho thấy Nellie đang che dấu điều gì đó hơn điều mà cô nàng ra vẻ.

Hoặc có lẽ mình chỉ hoang tưởng thôi...

Không có vấn đề gì trở ngại để con bé tin rằng mọi hoang tưởng đều rất Madrigal. Bố mẹ nó đã từng hoang tưởng – và với một lý do tốt đẹp. Mọi người đều đã cố gắng bắt họ. Và một người đã thành công.

Khi tụi nó còn là lũ trẻ xiu xiu, Mẹ và Bố đã có vẻ bí mật kỳ lạ. Nó nghĩ lại, lúc nào cũng có những quy định – tránh xa tầng hầm hoặc một cái tủ nhất định; không được mở cái thùng đó hoặc cái túi vải thô đó. Chỉ đến bây giờ khi mọi chuyện xảy ra với nó thì nó mới tự hỏi rằng họ đang giấu diếm điều gì – lựu đạn chợ-đen, một cái đầu bị cắt đứt, uranium 235, vi rút Ebola, phần còn lại bị mất tích của Wolfgang Amadues Mozart. Sau tất cả, họ chính là những tên “Nudelman”. Nó thu mình lại, như thể co rúm lại trước điều gì đó kinh hoàng. Nó có rất ít kỷ niệm với bố mẹ, và giờ đây những mảnh nhỏ còn sót lại đang được lọc lại bởi bộ máy dò Madrigal – từng từ, từng chữ chỉ để tìm ra dấu hiệu của điều ác. Điều đó đau lòng đến mức nào đây?

Một người trong nhóm du khách cắt đứt sự tra tấn trong tâm trí của nó. “Xin lỗi, bé, nhưng có phải em trai của em ở đằng kia không? Tại sao người lính đó lại còng tay cậu bé?”

Một người đàn ông trong bộ quân phục trông có vẻ giận dữ đứng ngay bên trong cánh cổng, cùng với Dan đang bị giam giữ.

Amy lao tới. “Ông đang làm gì em tôi vậy?”

Người bảo vệ cất tiếng. “Mày trông coi thằng nhóc này à? Mày cũng chỉ là một đứa nhóc.”

“Chúng tôi đang đến gặp au pair của tụi tôi ở quảng trường Thiên An Môn,” Amy giải thích. “Dan, chuyện gì xảy ra vậy?”

Dan nháy mắt với nó và nhún vai. “Em không tìm thấy chị, nên em leo lên một cái chùa gì đó để nhìn tốt hơn. Và người này đã bẻ cong điều đó.”

Gã bảo vệ đỏ bừng mặt và mở còng tay. “Mày đi đi và đừng bao giờ quay trở lại.”

“Vụ đó sao ha,” Dan nói nhẹ nhàng khi bọn nó bị hộ tống ra khỏi Thiên An Môn, qua cây cầu bộ hành, trên hào nước. “Bị cấm khỏi Tử Cấm Thành. À, thì, nếu như mình đã bị cấm, thì em đoán đây là nơi giành cho điều đó.”

“Mặc cười ghê,” Amy rít lên khi tụi nó băng qua đại lộ dẫn vào Quảng trường Thiên An Môn. Con bé rùng mình.

Xem xét kích thước khổng lồ của quảng trường, đông đặc người. Amy không thích đám đông – và nơi này con bé lọt thỏm giữa đám đông bự nhất tại một nơi đông nhất quả đất. “Giờ mình không thể quay lại và tìm –”

“Em tìm thấy rồi,” Dan nói, kéo miếng lụa gấp gọn ra từ trong áo sơ mi. “Đây nè, cầm ở rìa thôi. Em đã phải xì mũi vô để Ngài Vui Tánh nghĩ rằng nó là cái khăn mùi xoa.” Nó trao cái khăn cho con bé.

Amy suýt đánh rơi. “Em xì mũi vô mạnh mỗi?”

Dan khó chịu. “Giờ chị có xem hay không nào?”

Amy mở cái khăn bản, nhàu nhĩ ra, giữ nó tránh khỏi những người khách qua đường tò mò ở quảng trường nhộn nhịp. Dưới ánh sáng mặt trời, tụi nó có thể nhìn thấy tấm lụa vàng nhạt được phủ lên với họa tiết những con bướm.

“Lucian cộng với Janus cộng với Tomas cộng với Ekat bằng Cahill,” con bé đọc lớn lên. “Điều đó nghĩa là sao? Rằng nếu gom hết các chi lại thì có được cả gia tộc à?”

“Nếu đó là một thông điệp lớn lao,” Dan kết luận, “vậy thì nó chẳng có giá trị gì để nắm bắt cả. Cứ như thế nói là cơ, chuẩn, rô, bích gộp lại thành bộ bài.”

“Cái hình này là sao nhỉ?” Amy lướt theo đường quanh tròn quanh huy hiệu nhà Lucian. “Có một áy vòng quanh mỗi biểu tượng, kể cả cái khiên tay của nhà Cahill.”

Dan cau mày. “Ước gì mình có thể dịch được mấy chữ này.”

“Chú Alistair biết tiếng Hoa,” Amy trầm ngâm.

“Không đời nào!” Dan kiên quyết. “Em không bao giờ tin lão đó nữa! Chúng ta biết là lão có mặt chỗ Bố Mẹ vào cái đêm mà mẹ Isabel châm lửa!”

Amy cố gắng lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. “Em biết đó, Dan, chị đã nghĩ về vài điều mà không thể dứt ra được.”

Dan hơi hoảng. “Em không thích cái biểu hiện đó trên mặt chị. Nó thường có nghĩa là em phải nghiên cứu gì đó về Mozard hay Howard Carter hay là về một gã buồn chán nào đó đã chết queo rồi.”

“Nghiêm túc nào,” con bé nhẹ nhàng trách móc. “Có vài điều thật sự lớn mà mình phải đối mặt.” Nó hít thật sâu. “Bố Mẹ mình thuộc nhà Madrigal. Điều đó có làm em nghĩ rằng ngọn lửa có ý nghĩa gì đó không?”

Mắt Dan tròn tròn. “Chị không nghĩ là họ hỗ trợ Isabel đốt ngôi nhà của họ đó chứ!”

“Dĩ nhiên là không. Nhưng ai biết được mấy điều kỳ quặc mà đám người nhà Madrigal làm? Tụi mình nhìn mấy đội khác như đám người xấu. Nhưng điều gì xảy ra nếu, đối lại, những nhà khác nhìn về Bố Mẹ? Một cặp đôi như súng đã lên đạn cần phải ngăn chặn lại?”

Dan khiếp sợ. “Chị đang nói rằng họ chết bởi vì họ đáng bị như vậy?”

“Không chính xác như vậy, nhưng –”

“Chị nói như vậy! Đó chính xác là điều mà chị nói!” Dan mặt đỏ tía tai. “Cuộc đua tìm manh mối biến não chị thành mớ rau trộn! Chị đang nói về

bố mẹ chị đó! Sao chị lại có thể xem xét vấn đề theo kiểu đó?”

“Em tưởng điều đó dễ dàng với chị à?” Amy phản pháo. “Em chỉ mới bốn tuổi khi họ chết đi. Em hầu như không nhớ gì về họ.”

“Chị thì chẳng có ký ức của họ!” Dan đáp trả. “Ngay cả một đứa trẻ bốn tuổi cũng không thể quên được khi đội trưởng đội cứu hỏa nói với nó rằng bố mẹ nó sẽ không bao giờ quay trở lại. Ngay cả khi nhắm mắt, em vẫn còn có thể thấy người đàn ông đó! Ông ta có bộ ria mép và đeo một cái nhẫn lớn trên ngón tay, và ông ta cho bà Grace xem phần còn lại của một vật điêu khắc bằng đồng, cái gì đó với một con bọ trên đó!”

“Bọ á?”

“Đó chính xác là điều mà ông ta đã nói!” Dan nhấn mạnh. “Chị phải biết là điều đó nó in sâu vào tâm trí em tới mức nào! Em cược cả cuộc đời mình đó!”

“Và em nhớ là nhìn thấy một con bọ ư?” Amy dò hỏi.

“Không. Em chỉ nghe thấy mấy từ đó. Con bọ hãn đã bị đốt cháy trong đám lửa.”

“Vậy làm sao đội trưởng cứu hỏa lại biết về điều đó?”

Dan lừ mắt nhìn con bé. “Hỏi ông á!”

“Em có thấy không?” Amy đặt vấn đề. “Ông ta không nói về một con côn trùng. Nó phải là thiết bị nghe lén! Nhà mình bị đặt bọ - bởi Isabel, có lẽ vậy.”

“Thì sao?” Dan lập luận. “Mụ ta đốt ra tro một nơi có hai người trong đó! Mụ ta bệnh hoạn! Đặt bọ chỉ là trò trẻ con thôi!”

“Thì vấn đề là ký ức của chúng ta về bố mẹ quá xa vời nên chúng ta không thể dựa trên đó được,” Amy nói bằng giọng ghen ngào. “Nếu như một con bọ hóa ra lại là thiết bị nghe lén, vậy thì còn bao nhiêu điều chúng ta đã bị lầm tưởng đây. Chúng ta có thật sự biết về Bố Mẹ không? Họ phát cuồng về ba mươi chín manh mối; chúng ta không biết được. Họ là các Madrigal, và cho đến tận hôm nay, chúng ta vẫn không hiểu mọi việc có thể tệ tới mức nào. Đối mặt đi, Dan. Chúng ta chưa hề biết về họ.”

Dan cúi tiết tới mức mặt nóng phừng phừng. “Chỉ là chị thôi! Em biết rõ họ! Em biết họ là những người tuyệt vời! Em biết họ không đáng bị chết

trẻ! Và em biết chắc chắn họ hoàn toàn

không đáng phải có một đứa con gái như chị đang làm hoen ố những ký ức về họ!”

“Ở Châu Phi đó là những ký ức về cặp đôi sát thủ hàng loạt! Ở đó, người ta sẽ nhẹ nhõm khi biết họ đã chết rồi, và – và –” Giọng nói con bé vỡ vụn.

Dan cúi gằm mặt, thách thức con bé nói tiếp. “Và cái gì?”

“Và có lẽ chúng ta cũng nên như vậy,” Amy thốt lên.

Vào khoảnh khắc đó, Dan Cahill biết thế nào là một tên lửa tăng tốc – trắng bệch – nóng cháy chuyển đổi thành động lực thuần túy, đẩy vọt bạn về phía trước. Nó lao mình tới trước mặt con bé, cuộn chặt bàn tay, sẵn sàng đánh nhau. Nhưng vào thời điểm ra tay, nó biết mình không thể đánh con bé, không thể la hét với con bé. Tất cả những gì nó có thể làm là bỏ chạy.

“Trở lại đi!” con bé gào lên đầy lo lắng.

Sau cùng nó đã tìm lại được tiếng nói, nó chỉ có thể nói ra ba từ với người chị mà nó không còn hiểu rõ nữa. “Tôi ghét chị!”

Nó bổ nhào vào đám khách du lịch đang chụp ảnh, nó né qua, rồi đi tiếp. Bất cứ thứ gì để tách nó ra xa khỏi Amy.

Giọng con bé xa xăm. “Đừng để bị lạc! Nellie sẽ đến đây trong vòng hai mươi phút nữa!”

Lạc! Nó giận sôi. Amy là người bị lạc thì có. Nếu bạn đi cùng người nhà Cahill quá lâu, sau cùng thì bạn cũng sẽ trở nên như họ. Thiệt là đáng tiếc quá, gây nhau về việc ai sẽ thống trị thế giới bằng cách đâm sau lưng mấy kẻ hay đâm sau lưng! Và giờ thì Amy đã ở ngay đó với cái lũ tồi tệ nhất đó. Sao chị ấy lại có thể nói mấy lời như vậy được chứ? Tội nó có quá ít từ cha mẹ - giờ chỉ còn là một ít ký ức mờ nhạt – một nụ hôn, một cái vuốt ve, một trận cười. Amy đã làm hoen ố tất cả. Và để làm gì chứ? Cuộc săn tìm Manh Mối!

Mình phải thoát khỏi cái guồng máy này trước khi nó bị phản bội! Mình bỏ cuộc!

Quyết định đầy hấp dẫn này làm nó lên tinh thần nhanh chóng. Nó và chị gái đã gần như bị giết trong cuộc đua tranh này. Tụi nó đã từ bỏ hai triệu đô la để được tham gia vào cuộc đua. Đó chính là cơ hội để viết nên lịch sử loài người – trở thành người nhà Cahill có quyền lực nhất mọi thời đại!

Cahill, sì ma hiu! Mình đã có đủ với nhà Cahill cho cả ngàn thế kỷ. Mình ước tên mình là Finkelstein! Mình bỏ cuộc!

Có thể làm vậy không? Có gã nào tự tách khỏi nhà Cahill? Rồi bỏ cuộc săn tìm Manh Mối dễ dàng thôi. Tất cả những gì nó cần phải làm là ngừng tìm kiếm. Nhưng nó vẫn sẽ luôn luôn là một Cahill. Gia tộc biết như vậy. Isabel Kabra biết vậy – nó sẽ không bao giờ thoát khỏi mối nguy hiểm khỏi những họ hàng khùng điên của nó.

Nó lảo đảo băng ngang qua quảng trường, đi tránh qua mấy lớp học của lũ trẻ đi tham quan, những người công nhân viên đang nghỉ ngơi, vài người lớn tuổi đang tập dưỡng sinh và thái cực quyền, khách du lịch, và vài nhóm nhỏ cảnh sát và bộ đội tuần tra. Mọi người tán gẫu khắp nơi, phần lớn là qua điện thoại di động, mà hầu như là ai cũng có. Lần đầu tiên nó tới Trung Quốc, nó thực sự có cảm giác đang ở trung tâm của quốc gia bận rộn nhất, đông dân cư nhất quả đất này.

Một kế hoạch – chính là vậy. Nó cần phải làm một cái thông báo – kế hoạch 39 Manh Mối. Nó đã đi thẳng từ một cuộc đời bình thường tới đám tang của Grace rồi tới cuộc thi tài. Kế tiếp là gì đây? Dì Beatrice? Không có sự lựa chọn nào cả. Đại sứ quán Mỹ? Không ổn, điều đó sẽ dẫn thẳng tới bà dì Beatrice. Amy ư?

Mình sẽ không bao giờ tha thứ cho chị ấy vì những gì chị đã nói!

Nó quay lại nhìn trừng trừng con bé, nhưng tầm nhìn bị che khuất bởi một đám cưới đang rước qua quảng trường. Thay vì thuê một chiếc limo, cô dâu và chú rể trong bộ lễ phục cổ ngồi trong một kiệu lồi thò, với cửa trượt được kéo lên.

Một thằng nhóc Boston đang làm gì ở nơi kỳ quặc, xa lạ, và cách xa Fenway mười ngàn dặm đây?

Mất phương hướng, nó buộc phải thừa nhận rằng đây là cách tốt nhất để du lịch ở Bắc Kinh – được mang đi lòng vòng bởi những người kiệu mình, lắc lư, xuyên qua đám đông ở quảng trường Thiên An Môn. Chiếc kiệu đầu tiên đụng nó thật gần đủ để nó thấy hạt trong thanh gỗ được sơn phết. Chiếc thứ nhì dừng ngay trước mặt nó. Nó nhìn trừng trừng đầy ngạc nhiên khi cánh cửa trượt qua một bên.

Mọi thứ xảy ra nhanh tới mức Dan không có cơ hội nhận ra và cảnh giác. Hai cánh tay mạnh mẽ giang ra và lôi nó vào bên trong. Sau đó kẻ bắt giữ nó nhảy xuống quảng trường, sập cửa, và hòa mình vào đám phu khiêng kiệu đang đi quanh. Trước khi Dan kịp trở tay, nó đã bị kéo lên và di chuyển nhanh chóng.

“Này!” Dan tuyệt vọng, cố đẩy cửa, nhưng nó đã bị khóa. Nó đâm vào tấm gỗ trượt. “Thả tôi ra!”

Không ai thèm để ý. Thực tế thì, có vẻ nó đang bị vác đi rất nhanh, xóc nảy suốt khi mấy gã phu kiệu chạy lồng lên. Tiếng còi xe inh ỏi; tiếng ồn giao thông. Họ đang chạy ra khỏi quảng trường, di chuyển dọc theo các con đường trong thành phố.

Dan ép chặt lưng vào mặt bên của khoang kiệu và đá điên cuồng vào miếng gỗ trượt đang bị đóng kín. Cái kiệu rung lắc, nhưng cánh cửa trượt vẫn vững vàng. Nó co người lại rồi tông mạnh vai vào vách. Đau đớn đâm xuyên cả cơ thể nó. Nó chiến đấu vượt qua cơn đau, tông mạnh hơn.

Có tiếng la hét của mấy gã phu kiệu, nhưng tình cảnh khó khăn không làm cho chúng chậm lại.

Lần đầu tiên, quyết tâm của Dan rời bỏ nhường chỗ cho sự sợ hãi.

«Nó đang bị bắt cóc».

Chương 6

Một phút trước, nó còn cúi gập với Amy tới mức cuộc cãi vã của hai đứa lấp đầy tâm trí nó. Giờ đây, chỉ trong nháy mắt, cả thế giới đã thay đổi.

Nó tiếp tục cuộc đấu tranh của mình, đập và la hét. Nó không thể phá được lối ra, nhưng những phiền phức từ việc nó đá tung có thể thu hút sự chú ý của ai đó – thậm chí có thể là một cảnh sát.

Sau khoảng mười phút, mồ hôi ướt đầm và nó kiệt sức – tới mức mà nó hầu như không nhận ra cái kiệu đã ngừng lại, và được hạ xuống mặt đất. Một kế hoạch mới hình thành trong đầu Dan. Ngay khi cánh cửa mở ra, kẻ nào đó sẽ nhận ngay một cú đá đáng nhớ vào đầu. Và trong khi kẻ đó đang phải nhặt mấy cái răng gãy, Dan sẽ phóng ra và bỏ chạy.

Tiếng cách vang lên khi tấm cửa trượt được mở khóa. Nó căng thẳng, sẵn sàng hành động. Chân nó đã sẵn sàng phóng ra khi cánh cửa mở.

Chả có ai để mà đá. Thay vào đó, nó đang nhìn vào trong một chiếc xe tải. Bất chợt, chiếc kiệu nghiêng qua, nó đổ nhào vào đồng hàng hóa. Cửa xe tải đóng lại, và chiếc xe rít lên phóng đi, cao su cháy khét.

Giận dữ, Dan thu xếp lên gối khi thoáng thấy những kẻ bắt cóc nó.

“Là mày hay không khí ở Bắc Kinh ô nhiễm y như người ta nói vậy?” Natalie Kabra khịt khịt mũi.

Dan há hốc ngạc nhiên. Làn da màu ô liu của Natalie sậm màu hơn mẹ con nhỏ, nhưng cả hai đều giống nhau giống nhau như tạc – vẻ đẹp cổ điển che dấu sự tàn nhẫn, đôi mắt nhìn xuyên thấu. Trong trường hợp của Isabel, đó là đôi mắt của kẻ sát nhân.

Natalie và anh trai con nhỏ, Ian, nhìn chăm chăm đầy mỉa mai vào nó giữa đồng hàng hóa lộn xộn. Dan nhìn quanh đầy lo lắng – không có Isabel, ít nhất là vậy, không phải trong xe tải. Người còn lại trong xe ngồi ở hàng cuối cùng với Dan – một gã khổng lồ, dễ dàng nhận thấy lũ Kabra đã thuê bọn du côn.

Dan quyết không cho đám họ hàng chi Lucian có được sự thỏa mãn khi biết nó đang sợ hãi. “Hôm nay không đi limo à?” nó cười khẩy. “Sao, mày xài hết hạn mức thẻ tín dụng ở Châu Phi rồi hả?”

Ian quay sang tài xế. “Dừng xíu.”

Gã đàn ông đạp thắng, chiếc xe khựng lại, Dan bay vèo về phía đám hàng hóa. Nó choáng váng đứng dậy, môi sưng vều.

“VẬY LÃO ALISTAIR ĐÃ NÓI ĐÚNG,” Dan rên lên. “Tụi mày ở Trung Quốc.”

“Tụi tao ở khắp nơi,” Natalie rù rì. “Và cứ yên tâm là tụi tao luôn đi vài bước trước hai đứa tể bần tụi mày và con nhỏ giữ trẻ kỳ quặc của tụi mày.”

“Au pair,” Dan tự động sửa lại.

“Ờ, tụi tao đang ở Trung Quốc,” Ian nói một cách thiếu kiên nhẫn. “Và mày cũng vậy. Giờ thì giải thích cho tao biết mày đang làm cái quái gì ở trong cái chùa chỗ Tử Cấm Thành.”

“Chả hiểu mày đang nói gì,” Dan bướng bỉnh lầm bầm.

Ian gật đầu đồng ý. “Tao nghĩ là mày sẽ nói vậy mà. Đây là phần mà lão Chen giúp mày nhớ ra.”

Gã du côn mỉm cười như thể tận hưởng công việc được giao, gã vươn tay, nắm lấy cổ áo Dan, và nhắc nó lơ lửng.

“ĐƯỢC RỒI, ĐƯỢC RỒI!” Dan chịu thua. Bị đánh để làm gì chứ? Amy có tấm lụa, vậy nên nó sẽ an toàn khỏi đám kền kền. Ngoài ra, Dan ra khỏi cuộc thi rồi. Nó không quan tâm đến việc nó sẽ không bao giờ nhìn thấy một Manh Mối nào trong đời nó nữa. “Rồi, tao đột nhập vô ngôi chùa vì có một cái huy hiệu nhà Janus trên bức tường bao.”

“Rồi mày tìm thấy gì?” Natalie thăm dò, giọng nghe mượng mà, nhưng biểu lộ rõ sự tàn nhẫn.

“Lũ đẽ,” Dan trả lời. “Chừng bốn chục triệu con. Lũ ngu đần xấu xí – y như hai đứa mày.”

“Còn gì nữa không?” Ian hỏi và ra hiệu cho lão Chen.

Gã du côn xoắn tay Dan trong thế gọng kìm ra sau và siết chặt. Cơn đau không giống bất cứ thứ gì Dan đã từng chịu đựng trước giờ. Cơn đau như xóa sạch mọi suy nghĩ trong đầu trừ một ý nghĩ: Làm cho việc này ngừng lại.

Nhưng, nó sắp xếp lại suy nghĩ. Nếu đám này biết về tấm lụa, nó sẽ cắn Amy không nhả...

Nó giận chị nó, nhưng nó sẽ không làm điều đó với con bé.

“Khai thật cho tụi tao!” Ian ra lệnh, sự kiên nhẫn của nó có vẻ đang cạn dần.

“Bình tĩnh nào,” Natalie xoa dịu. “Không ai có thể chống lại bài kiểm tra nói dối của lão Chen đâu.”

“Mày biết gì về lũ nhà Holt?” Ian nói tiếp.

Dan thấy không có gì hại khi trả lời. “Chú Alistair có vẻ khá kỳ quặc khi nói về tụi nó. Lão nói là bọn nó tìm được điều dẫn dắt gì đó mà chẳng ai trong chúng ta đạt được.”

“Dẫn dắt gì chứ?” Ian bùng nổ.

Em gái hần kiên nhẫn. “Nếu lão biết, thì rõ ràng đó là đó là điểm dẫn dắt mà chưa ai từng có.”

“Nực cười,” Ian lẩm bẩm. “Sẽ chẳng vui vẻ gì nếu mình thua mấy con khi đột đó! Mày có tưởng tượng được thế giới ra sao nếu tụi nó thống trị không?”

Natalie thở dài đồng ý. “Trong trường hợp này, tao đoán mình sẽ phải lục soát thẳng nhãi láu cá này. Và tao phải làm mà không có bột diệt bọ chết...”

Nhưng ngoài trừ ống hít, vài cái hóa đơn từ ba châu lục khác nhau, một con dế chết, chẳng còn thứ gì khác.

Lão Chen ụp miếng khăn tay tẩm thuốc mê trùm mũi và miệng Dan. Dan nín thở và chống cự, nhưng mùi hóa chất xộc thẳng lên, như mùi thuốc khử trùng bệnh viện và mùi cồn, xuyên thủng phòng ngự của nó. Tầm nhìn của nó tối dần và hình bóng nội thất bên trong chiếc xe tải biến mất.

“Không thể...” Nó cố gắng kiềm lại, nhưng không có tác dụng. Nó ngã xuống.

“Ngủ ngon,” Natalie thì thào.

Suy nghĩ sau cùng của Dan trước khi bóng tối nuốt chửng nó: Mình chưa bao giờ nhận ra giọng con nhóc giống giọng mẹ nó tới mức nào.

***

Saladin đang nhai một cách mãn nguyện một cái há cỏ tôm khi Nellie mang nó đi qua quảng trường Thiên An Môn đến chỗ hẹn ngay trước Thiên

An Môn.

Cô nàng tìm thấy Amy và bước thẳng tới chỗ con bé. “Chị tìm thấy một khách sạn tuyệt vời ở ngay khúc đường chính tên – chị cũng chẳng thể phát âm nữa. Nó không sang trọng, nhưng đầu bếp của nhà hàng rất dễ thương. Và anh chàng làm món súp tổ chim ngon muốn chết.” Cô nàng nhìn quanh. “Dan đâu?”

Amy biểu hiện đau khổ. “Đi rồi.”

“Em nói ‘đi rồi’ là sao? Đi đâu?”

Amy nhún vai đầy thảm hại. “Bọn em đã cãi nhau rất dữ và nó bỏ đi.”

Nellie thở dài nãy nẽ. “Cứu tui khỏi đám Cahill này đi! Cả nhà chiến đấu với nhau mãi đã đủ tệ hại; giờ em còn gây gỗ với cả em trai mình nữa.”

“Xin lỗi,” Amy lầm bầm. Con bé phải kiềm chế lại để không kể lể về cuộc cãi vã giữa nó và Dan. Không phải là vì điều đó có thể thay đổi được gì, mà ý nghĩ ai đó biết chuyện sẽ giúp con bé cảm thấy đỡ trơ trọi hơn.

Tuy nhiên – con bé sẽ bắt đầu câu chuyện như thế nào? Cảm xúc về Bố Mẹ quá riêng tư và quá đau đớn. Ngoài vài ký ức đầy bụi phủ mờ, tất cả những gì tụi nó có về bố mẹ là niềm tin rằng Hope và Athur là những người tốt. Mất đi điều đó –

Chẳng trách sao Dan không thể chấp nhận được.

Những lời con bé nói vọng lại làm ám ảnh nó. Con bé đã nói rằng tụi nó nên mừng vì bố mẹ đã chết.

Đặng chát. Dù đó là sự thật hay không, nói ra điều đó thật tàn nhẫn. Madrigal tàn nhẫn.

Đó là lỗi của mình. Mình đã xua đuổi thẳng bé.

Con bé nuốt nước bọt đầy khó khăn. “Nó sẽ không đi đâu xa, phải không?”

“Chúng ta tìm quanh quảng trường nào,” Nellie quyết định.

Hai đứa làm như vậy – trong khoảng hai giờ đồng hồ. Không thể tìm thấy Dan ở đâu cả.

“Em sẽ giết nó!” Amy đe dọa. “Nó làm vậy để chọc cho em điên lên mà!”

Mặt Nellie trắng bệch khi nhìn khắp đám đông. “Thằng bé có thể ở đâu chứ?”

“Rừ rừ rừ,” Saladin lên tiếng châm chọc.

Cô nàng au pair nhìn con mèo phiền phức. “Sao mà có thể nghĩ về đồ ăn vào lúc này chứ? Dan đang mất tích.”

“Không bao giờ được đánh giá thấp khả năng Dan có thể biến mất chỉ để làm một đứa trẻ hư,” Amy nói thêm.

Nellie có vẻ nghiêm trọng hơn. “Chị không nghĩ vậy. Nó không có tiền Trung Quốc, không có đồ để thay, không có chỗ để ngủ - nó còn không có cả máy tính xách tay của nó, và em biết nó yêu cái máy tính như thế nào. Chị buộc phải thừa nhận là chị đang lo lắng.”

“Động vật luôn có khứu giác tốt,” Amy đề nghị. “Có lẽ Saladin có thể làm giống như chó săn.”

Con bé tháo thắt lưng ra khỏi quần jean và tròng vào vòng cổ con mèo, tạo thành sợi dây xích tạm. Rồi con bé lấy tấm lụa đã từng ở trong áo sơ mi của Dan ra, và giữ nó trước mũi con mèo. “Coi nào, Saladin. Tìm Dan đi.”

Nellie thả Saladin trên vệ đường, con mèo Mau Ai Cập chạy băng ngang qua quảng trường. Nó di chuyển nhanh tới mức mấy cô nàng phải chạy để bắt kịp nó.

“Giỏi lắm nhóc!” Amy thúc giục. “Nó đang lần theo mùi đó!”

Tụi nó thu hút nhiều ánh mắt tò mò – hai đứa nhóc Tây đang xô đẩy nhau phía sau một con mèo trên một sợi xích. Cả ba rời khỏi quảng trường Thiên An Môn và hướng thẳng tới phía đông của Dong Chang'an Jie. Tới đó thì mục tiêu của Saladin đã trở nên rõ ràng. Con mèo dắt tụi nó thẳng tới chỗ xe há cỏ bên đường. Đó, nó xếp hàng ngay đằng sau mấy người khách đang đứng, chờ tới lượt.

Nellie chặc lưỡi chê bai. “Đối với một con mèo, thì mày thật là một con lợn bự xư.”

“Rừ rừ!”

Sau cùng, Amy đã thoát khỏi cơn kích động ngắn hạn của nó và nhìn vào toàn cảnh.

Có chuyện gì đó đã xảy ra với Dan.

Chương 7

Đầu tiên, cơn nhức đầu ập đến, và nó thật khủng khiếp – Con mắt phải giật giật liên hồi. Cả căn phòng như đang đồng nhịp cùng cơn đau của nó – hoặc là - Có thể là cơn đau của nó đang đồng nhịp cùng căn phòng. Nhưng mà tiếng ồn gì vậy cà?

Và, sao cái giường của nó lại di chuyển nhỉ?

Nó ngồi dậy và suýt té ngã khỏi băng chuyền từ độ cao khoảng mười hai mét xuống sàn xưởng bên dưới.

Cái quái gì

Nó bừng tỉnh và nhớ lại – nó bị bắt cóc, bị tra hỏi, và bị đánh thuốc mê bởi nhà Kabra. Chắc bọn chúng đã bỏ nó ở đây – tại một trong các nhà máy ở Trung Quốc nơi đã trở thành công xưởng của cả thế giới.

Nó cố nắm bắt lại tình hình. Xung quanh nó, trên băng chuyền là những tấm nhựa lớn nhiều màu. Và khoảng chục mét phía trước, mấy miếng nhựa rớt vô một cái phễu và lao thẳng xuống một cái máy đập khổng lồ bên dưới. Càng đến gần, tiếng động càng khủng khiếp, tới mức nó ê cả hàm.

Tình trạng chệnh choáng biến mất trong tích tắc.

Mình sẽ tông vô cái cửa sập đặc biệt của Walmart!

Cách duy nhất thoát khỏi băng chuyền là nhảy xuống từ độ cao khoảng bốn tầng. Và không cách nào để la lên kêu cứu. Không ai có thể nghe thấy tiếng của nó giữa mớ tiếng ồn này. Nó phải tìm cách để làm cho băng chuyền ngừng chạy!

Nó bật lên và chạy ngược hướng với băng chuyền. Mỗi khi tới gần một tấm nhựa nào, nó ráng nhét tấm nhựa xuống dưới băng chuyền, hy vọng cái băng chuyền bị kẹt mà ngừng chạy. Ban đầu việc đó chưa hiệu quả, nhưng nó không cho phép mình tuyệt vọng. Cái máy khổng lồ này chưa bao giờ hết nhựa. Và nó thì chưa bao giờ hết năng lượng để làm cái băng chuyền bị kẹt.

Không! Trừ khi mình muốn bị kéo xẹp lép qua cái máy đó!

Khi nó cảm thấy những rung động đầu tiên từ băng chuyền, nó như tìm thấy sức mạnh để gia tăng nỗ lực. Sau đó mùi cao su cháy xuất hiện, nó

nhanh chóng phải để ý bước chân mình trên băng chuyền. Khói bắt đầu vây quanh nó, hệ thống phun nước tự động hoạt động. Một lúc sau, băng tải ngừng chạy, và cái máy đập tắt ngúm âm thanh .

Tiếng reo vang tắc nghẽn trong cổ họng của Dan khi hàng chục công nhân nhà máy lao tới chỗ nó.

Bây giờ băng chuyền đã dừng lại, nó nhận ra cách duy nhất để trở xuống là qua đường cái máy đập. Nó thấy một hệ thống tay hãm và phanh mà công nhân bảo dưỡng sử dụng ở bên sườn thép của cái máy. Nó chạy đến cuối băng chuyền và quăng mình xuống cái vòng kim loại. Từ đó, mọi việc giống như bức tường đá tại trung tâm cộng đồng lại ở Massachusetts - đơn giản là tìm đúng tay cầm để nắm và bậc để đặt chân thôi.

Khi nó nhảy xuống sàn, nó suýt vấp một pallet chất đầy thành phẩm của nhà máy – một cái máy để trưng kệo mút với chân đế hình nhân vật. Tất cả các thiết bị này, tất cả những công nhân, dây chuyền sản xuất phức tạp khổng lồ này, để sản xuất kệo mút. Xì.

Nó nhặt một cây kệo lên và gần như nuốt phải lưỡi của mình. Cái nhân vật này không phải ai khác ngoài thằng anh em họ nhà Cahill của nó - Jonah Wizard, ngôi sao truyền hình thực tế, ông trùm hip-hop, và đối thủ trong cuộc săn tìm Manh mối. Cái bản mặt cười tự mãn của Jonah thường xuyên xuất hiện trên poster, tạp chí, trò chơi hành động, ống rút pez, hộp ăn trưa, và giờ giá để kệo mút gắn mô tơ nữa. Nó nhấn nút nhỏ trên cái chân đế. Cây kệo xoay và giọng Jonah léo néo " Chuyện gì đang xảy ra, yo?"

Tiếng ghi âm phát ra làm Dan hồi tiếc. Một quản đốc đang rất kích động túm lấy cánh tay nó. Trong một vài giây, nó bị bao vây bởi một đội quân nhỏ của công nhân nhà máy đang giận dữ, tất cả la hét với nó bằng tiếng Trung.

Nó liếm cục kệo và cố gắng để trông giống như một du khách đi ngang qua. "Mmm – nho. Loại tôi thích."

Người quản đốc chuyển sang nói bằng tiếng Anh nặng chịch. "Mày đang làm gì vậy, nhóc? Mày đã phá hủy tất cả!"

"Kiểm tra các băng tải trên kia đi", Dan khuyên. "Băng chuyền bị kẹt á. Thường xuyên xảy ra, phải không ạ?"

"Chưa bao giờ xảy ra!" người quản đốc gầm lên. "Mày phá hỏng hết trong ngày mà khách lớn của tao tới. Mày làm hỏng bản ghi âm lý tưởng nhất vào ngày mà vị khách quan trọng của tao đến!"

"Chuyện gì đang xảy ra, yo?" giọng Jonah Wizard vọng tới một lần nữa.

Dan nhìn chăm chăm vào cây kẹo trong tay. Nó đâu có nhấn nút ... Đám đông giận dữ tản ra và đi tới đứng xung quanh người mới tới.

Dan trợn tròn mắt. Đó là Jonah Wizard thực, đứng sừng sững đó, tham quan nhà máy nơi mấy cây kẹo lollipop của hắn được sản xuất. Không ngạc nhiên gì khi Kabra đã vứt Dan tại đây. Đó là một thông điệp không chỉ cho Dan, mà còn cho Jonah nữa. Nó nhớ lại lời nói của Natalie: Tụi tao ở khắp mọi nơi ....

Đôi mắt của ngôi sao hip-hop mở to khi hắn phát hiện ra Dan. Ngay sau hắn ông bố luôn quanh quần bên hắn bắt đầu soạn e-mail trên cái điện BlackBerry của mình.

"Ngài Wizard!" người quản đốc kêu lên. "Ngàn lời xin lỗi! Thằng nhóc vô dụng phá hỏng cái máy - "

"Bình tĩnh nào." Jonah bằng cách nào đó hòa trộn được tiếng lóng đường phố của nó với tính đơn giản bình dân. Ngôi sao hip-hop giản dị đầu tiên của thế giới. "Thằng nhóc là em họ tôi. Tôi kêu nó tới đây gặp tôi đó. Lỗi của tôi."

Đôi mắt Dan nhú lại đồng thời nó thở phào nhẹ nhõm. Lần cuối cùng nó và Amy gặp Jonah, thằng chả đã bỏ lại chúng trên một hòn đảo bị cá sấu quấy phá giữa sông Nile.

"Chị gái với cô nàng giữ trẻ của mày đâu?" Jonah hỏi.

"Au pair", Dan sửa lại. "Tụi tao đã - tách ra."

Jonah nhún vai. "Tốt thôi. Truyền hình Trung Quốc đã cho tao một cái limo để sử dụng khi tụi tao ở đây. Tao sẽ cho mày quá giang về khách sạn." Hắn nhận thấy hai má Dan đỏ bừng vì lo lắng. "Rồi, biết luôn. Mày đang bị lạc và không biết làm sao tìm lại tụi kia. "

"Tao có thể tự chăm sóc bản thân mình," Dan nói.

"Được rồi", Jonah gục gặc. "Nhưng mắc gì phải vậy? Chúng ta là gia đình mà! Tao và mày."

"Giống lần mày chăm sóc tao ở Ai Cập hả?" Dan vặn lại.

Ngôi sao nhìn bẽn lẽn. "Tao thấy tệ về chuyện đó. Nó không hay, nhưng, nghiêm túc mà nói, tao đã không cố gắng để giết mày. Tao chỉ làm mày chậm lại một chút."

"Giống như cố gắng để biến chúng tao thành món Purina Crocodile Chow hơn."

"Không đúng, yo. Tao biết chị em mày có thể xoay sở với mấy con cá sấu". Jonah thấy Dan lộ vẻ thận trọng, sau đó quay sang cha mình. "Ba, kêu người của mình gọi tất cả các khách sạn và hỏi coi họ có thể tìm thấy Amy Cahill và - và -"

"Nellie Gomez," Dan bổ sung.

"Đừng căng thẳng, nhóc" Jonah xoa dịu. "Tụi mình sẽ tìm ra thôi. Trong khi đó, nhóc có thể vui vẻ với chúng ta."

Dan ngẫm nghĩ. Nó không tin là Amy và Nellie vẫn ở Quảng trường Thiên An Môn, và nó cũng không biết họ đang ở đâu. Ngay bây giờ, quý ông Wizard có một cơ hội tốt hơn để tìm kiếm họ hơn mình...

Lúc đó mấy vòi phun nước đã tắt, các công nhân tiếp tục sửa chữa băng chuyền. Dan cho phép nó đi tham quan nhà máy kẹo cùng với Jonah, hai đứa nó liếm cây kẹo mút gần mô tơ.

Sau tour tham quan nhà máy, cả đám kéo lên chiếc xe Hummer của Jonah và đi thẳng tới trung tâm mua sắm khổng lồ Lufthansa Hữu nghị.

Khi các nhân viên thấy ngôi sao truyền hình thực tế quốc tế tại cơ sở của họ, cửa hàng đóng cửa và biến thành một buổi ký tặng. Hàng loạt khách mua hàng và nhân viên xếp hàng để được bắt tay, chụp hình với Jonah. Có người thậm chí đã cố gắng đệm bằng những đoạn riff mà Jonah hay hát rap.

Sau cùng, Jonah kết thúc buổi gặp gỡ và chào đón người nổi tiếng. "Cảm ơn các tình yêu. Nhưng mà nè, giờ tôi đang ở trong cửa hàng quần jeancao cấp nhất tại Trung Quốc. - Áo sơ mi nữa chớ. Cho tôi chút đam mê thời trang điên rồ nào. " Hắn quay sang Dan. "Cỡ quần áo của cưng là gì, nhóc?"

Dan ngây người. "Tôi không đủ khả năng để mua bất cứ cái gì ở một nơi như thế này!"

"Có anh rồi nhóc" Jonah thuyết phục nó. "Khi bạn đi với Wiz, bạn phải trông hòa hợp với Wiz."

Dan do dự. Nó đang bị mua chuộc chăng? "Tôi không biết khi nào tôi sẽ có thể trả lại đâu," nó nói một cách thận trọng.

"Được rồi. Coi như đền bù cho vụ cá sấu ha. Và khi chúng ta tìm thấy chị của nhóc, ta sẽ chơi sòng phẳng."

Khi họ rời Trung tâm Mua sắm Hữu nghị, Dan trông thật rục rĩ trong quần jean được thiết kế mà giá còn mắc hơn một chiếc TV plasma, giày bóng rổ có chữ ký của Yao Ming, và một áo thun lụa - phiên bản giới hạn mà người bán hàng khăng khăng đọc là ở Trung Quốc.

Khi họ leo lại vào xe, một cô gái trẻ trên đường phố hỏi Dan cho chữ ký của nó. Nó thấy một chút xấu hổ vì cảm thấy rất hài lòng.

Jonah cười toe toét như một phụ huynh đầy tự hào. "Giờ nhóc đã có rồi đó " Hấn gật gù khi xe chạy đi. "Chúng ta đi tiệc như một ngôi sao nhạc rock nào. "

Dan quay sang cha của Jonah. "Có chút may mắn nào trong việc tìm Amy và Nellie không ?"

"Họ không ở trong các khách sạn lớn," Broderick Wizard nói. "Nhưng đừng lo lắng. Có hàng trăm nhà trọ nhỏ và nhà nghỉ xung quanh Bắc Kinh. Chúng ta sẽ tìm ra nhanh thôi."

Dan nhìn đăm đăm ra cửa sổ của chiếc Hummer. Màn đêm dần buông xuống. Nó tự hỏi giờ Amy đang làm gì. Con bé có lo lắng cho nó không? Hay chị nó đang cho rằng chuyện trở về gặp con bé là chuyện của nó, bởi vì nó là đứa đã dùng dùng bỏ đi chăng? Chị ấy có lẽ vẫn còn giận. Mình đã gần như mắng nhiếc chị ấy thậm tệ ở quảng trường Thiên An Môn... có lẽ mình đã thực sự làm thế.

Và Nellie thì sao nhỉ? Chắc chắn cuốn sổ tay của cô nàng au pair có ghi chú nguyên tắc rằng không được rời bỏ lũ trẻ của mình tại một thành phố khổng lồ tại Trung Quốc.

***

Có vẻ không ai có ý định đi ăn tối, vì vậy đoàn tùy tùng của Wizard thuê bếp trưởng của nhà hàng khách sạn đến căn hộ penthouse và nấu ăn cho cả bọn.

Sau đó, họ xem phim phải-trả tiền-cho-mỗi lần xem trong rạp chiếu phim riêng tại nhà, trong khi Jonah ký một chồng "Wassup, Yo" – mấy tấm hình quảng bá

Dan tưởng tượng tụi trẻ trên toàn thế giới ngây ngất khi nhận được một lá thư từ anh hùng của họ. "Trả lời thư cho từng người hâm mộ thiệt sự tuyệt vời."

Jonah trông có vẻ khiêm nhường. "Đã có thời khi mà vé nhạc hội của anh không bán sạch trong vòng tám phút đầu, và show của anh chỉ chiếu trên truyền hình cáp cơ bản. Papparazzi là tồi tệ nhất, nhưng không tệ bằng một nửa khi không ai muốn lấy hình của nhóc. Nhóc làm vậy vì người hâm mộ. Họ cho chú mày cái mà chú mày muốn có; họ cũng có thể lấy nó đi." Hắn quăng một bộ điều khiển trò chơi vào tay của Dan. " Xbox không, nhóc?"

"Chiến thôi!" Dan thách thức. Nó đã không chơi game từ hồi đám tang của bà ngoại Grace.

Nhiều GI bị thương, con rồng bị giết, tàu vũ trụ bay hơi, và xe cảnh sát bị phá hủy, Dan và Jonah thúc nhau với bộ điều khiển của họ ở giữa cuộc chơi suốt đêm một-chọi-một.

Quái thật, Dan nghĩ - Jonah Wizard như mặt đối lập của Dan. Jonah là người giàu có; Dan rỗng túi. Jonah nổi tiếng; Dan không ai biết. Jonah có cha me quyền lực; Dan là một đứa trẻ mồ côi. Jonah có sự hậu thuẫn của các công ty ghi âm và truyền hình, và sự hậu thuẫn từ xa của cả chi Janus. Còn Dan? Nó chưa bao giờ hoàn toàn cô độc đến thế.

Và lúc này chơi trò chơi video với Jonah là điều bình thường nhất Dan đã làm kể từ khi cuộc đua bắt đầu.

"Có vẻ như nhóc sẽ ở với bọn này đêm nay," Jonah nói, tắt Xbox. "chúng ta sẽ tìm thấy chị nhóc vào ngày mai."

Điều đó mang Dan trở lại thực tế như một cú thụi. "Ba anh không tìm thấy gì hử?"

"Uh, đến lúc này," Jonah thừa nhận. "Máy tính ở đây đều dựa trên ký tự Trung Quốc. Khá khó khăn để biết làm thế nào một nhân viên khách sạn sẽ đánh vần tên như Cahill hay Gomez. Điện thoại di động như là một kẻ giết người, nhóc ạ."

"Chúng ta vẫn có thể để lại một tin nhắn," Dan đề nghị đầy hy vọng. "Họ có thể có thể gọi từ một chiếc điện thoại trả tiền hoặc gì đó."

"Đã làm" Jonah xác nhận. "Nếu chị của nhóc đang tìm kiếm nhóc, cô ấy sẽ biết được nơi để theo dấu nhóc."

Dan nhìn lên ngạc nhiên. "Anh không nghĩ rằng chị ấy đang tìm tôi?"

"Đương nhiên là cô ấy đang tìm kiếm nhóc! Dĩ nhiên! Nhóc biết đấy, rất có thể." Đôi mắt nổi tiếng xem xét kỹ lưỡng Dan. "Yo, ba ời!" Jonah gọi cho cha mình. "Ba cho chàng trai này một căn phòng. Không chơi phòng rẻ nha. Con muốn một căn phòng tuyệt vời, được không?"

Một lát sau đó, Dan nằm trên tấm trải giường bằng lụa, thoang thoảng xung quanh là mùi bạc hà từ chiếc gối. Tuyệt vời thực sự là từ dành cho nó – một khách sạn năm sao, thiết kế trang trí, màn hình plasma sáu mươi inch. Chắc phải tốn rất nhiều tiền, Jonah đúng là phá của. Một trong những điều mà nó không có -

Nó nhớ tiếng thở của Amy. Luôn luôn gấp gáp, do ảnh hưởng từ những giấc mơ căng thẳng từ cuộc đua tài vòng quanh thế giới này. Yên tĩnh, chỉ vừa đủ nghe. Nhưng với em trai của mình, không thể nhầm lẫn như một tiếng còi cảnh sát vậy.

Amy – chị ấy không sao chứ?

Nếu mình bị bắt cóc, Amy cũng có thể gặp nguy hiểm ... Nó bị bắt cóc bởi Ian và Natalie. Những đứa trẻ Kabra đã đủ tồi tệ, nhưng chuyện gì xảy ra khi mẹ chúng - Isabel - kẻ giết người - viếng thăm Amy?

Đừng trẻ con thế! Mọi thứ đều ổn. Mà đã nghe Jonah nói rồi đấy – cả bọn sẽ tìm thấy Amy vào ngày mai.

Dan chợt nhận ra rằng nếu nhà là Kraba đã sử dụng vũ lực để bắt cóc nó, thì nhà Wizard có thể đang sử dụng cuộc sống thượng lưu để làm chính xác những điều tương tự.

Nhưng nếu đó là sự thật, tại sao cho mình phòng riêng, tự do bỏ đi bất cứ lúc nào mình muốn?

Nó trở dậy, mở cửa và nhìn xuống cả hai hành lang dài. Không thấy Broderick Wizard canh gác phòng nó trong khi nhắn tin trên chiếc BlackBerry. Không có công ty thu âm nịnh hót. Nó có thể đi nếu nó muốn - Nếu như nó có bất cứ nơi nào để đi.

Thực sự rất khó để tin rằng Jonah cảm thấy xấu hổ về vụ cá sấu và đã cố gắng để đền bù?

"Đừng tin một ai," William McIntyre, luật sư của Grace, đã nói với họ vào lúc bắt đầu của cuộc thi. Nhưng cả ngày hôm nay Jonah chỉ cho nó thấy lòng tốt. Và lần cuối cùng Dan đã nhìn thấy Amy, con bé đã tấn công dồn dập nó với những lời buộc tội hận thù về cha mẹ của chúng. Nếu có ai xứng đáng không được tin cậy, đó là con bé.

Theo như tất cả những gì nó biết, cô đã hoàn toàn vui mừng khi thoát khỏi nó. Con bé có lẽ đã không hề nghĩ ngợi gì đến nó từ lúc ở Quảng trường Thiên An Môn, khi nó quay lưng và bước ra khỏi cuộc đời con bé.

Chương 8

Amy hầu như không chớp mắt.

Sự lo lắng kết hợp với mệt mỏi sau chuyến bay dài trong tâm trí nó, như một chất độc cuộn trào lên khiến nó cứ nhìn số hiển thị trên cái đồng hồ cạnh giường cả đêm. Đôi mắt đỏ của nó cứ nhìn đồng hồ, mãi mới chỉ có mười phút trôi qua.

Trên giường kia, Nellie cũng đang ngủ chập chờn, thì thầm trong hơi thở với những giấc mơ căng thẳng. Ngay cả Saladin cũng không thoải mái và đã ho ra ba quả bóng lông trong buổi sáng.

Đến tận sau năm giờ sáng Amy mới chìm vào giấc ngủ vì kiệt sức. Nó bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng về em trai mình phải lang thang trong bóng đêm hoang vắng u ám tại Quảng trường Thiên An môn. Thăng bé không biết đi tìm nó ở nơi nào khác. Còn nó thì ở đâu chứ? An toàn trên giường.

Tất cả là lỗi của nó. Sao nó lại bắt thăng bé gánh vác nỗi sợ hãi của nó về Cha Mẹ? Không có đứa trẻ mười một tuổi nào sẵn sàng để đổi mặt với một điều gì đó như thế. Nó không chắc nó có thể đổi mặt với chuyện đó một mình.

Chợt tiếng thì thầm hỗn hển của Nellie phá vỡ sự mơ màng của nó. "... ở Nga, chúng chạy cố tình bỏ lại tôi. Điều này là khác nhau. Dan biết tụi tôi ở quảng trường, đang đợi nó, nhưng nó không quay lại - "

Amy ngồi dậy. "Chị đang nói chuyện với ai?"

Giật mình, Nellie dập điện thoại của khách sạn. "Chú Alistair của em," cô nàng nói một cách nhanh chóng. "Chúng tôi đã nói xong rồi."

Amy cau mày. "Không có ý làm mất lòng chị đâu, nhưng đó không phải là cuộc gọi của chị. Bọn em không muốn có bất cứ liên hệ gì với Alistair. Ông đã có mặt vào đêm mà cha mẹ của tụi em bị giết."

Nellie cứng đầu. "Chuyện đó qua rồi. Em đang trong cuộc đua săn tìm manh mối. Nhưng khi một trong hai đứa tụi em bị mất tích, đó là lúc của Nellie. Em có nói tiếng Trung Quốc không? Chị, cũng không. Chúng ta cần ai đó nhận được tin tức nếu có một câu chuyện quanh thành phố về một thăng bé người Mỹ bị lạc."

Amy gật đầu, tự kiểm điểm. "Chị gọi lại chú ấy đi. Em cảm ơn, Nellie."

Chúng sắp xếp để gặp Chú Alistair tại Khách sạn Hoàng gia trong vòng nửa giờ. Và khi chúng lên ra khỏi cửa, để lại Saladin ngủ trên một chiếc gối, một nghi ngờ dai dẳng nhỏ giật mạnh tâm trí của Amy. Nếu Nellie vừa nói chuyện với Alistair trên điện thoại, sao mà chị ấy phải tìm số điện thoại chứ?

"Amy. Nellie."

Alistair Oh đứng lên khi chúng đến gần bàn của ông và lịch thiệp chờ cho đến khi chúng ngồi xuống thì mới ngồi lại. Ông có thể là một kẻ đâm sau lưng giống như tất cả các Cahill khác, nhưng cách cư xử của ông ta khá là hoàn hảo.

"Ta đã tự gọi món rồi. Các cháu tự chọn đi."

Amy và Nellie chột thấy đói cồn cào. Trong sự hỗn loạn của việc Đan biến mất, chúng đã quên dùng bữa tối.

"Amy, chắc cháu phải lo cuống lên mất." Alistair chia sẻ một cách cảm thông và lo lắng. "Đan mất tích tại Bắc Kinh. Tất cả chúng ta, những người yêu thương cháu sẽ thấy điều này khó chịu nhất."

Amy mím chặt môi. "Chú thương tụi cháu nhiều đến thế nào khi chú làm giả cái chết của chính mình tại Hàn Quốc?"

Chú Alistair không xin lỗi. "Khác biệt nhiều cháu ạ. Liên quan đến một manh mối. – Các Cahill chúng ta có số mệnh phụng sự hai ông chủ - nhân tính của chúng ta và ba mươi chín manh mối."

"Và nếu lần này lại dính dáng đến một manh mối thì sao?" Nellie sâu sắc xen vào.

"Ta quan tâm Đan sâu sắc, cũng giống như cháu," lão đảm bảo với chúng, vẻ mặt khó chịu. "Lần cuối cháu thấy nó ở đâu?"

"Ở Quảng trường Thiên An Môn", Amy trả lời, nhả ra từng chữ với miệng đầy thức ăn. "Gần Thiên An Môn. Tụi cháu cãi nhau, và nó đã bỏ chạy và không hề trở lại."

Lão ngạc nhiên. "Hai đứa thân nhau lắm mà. Mấy đứa cãi nhau vì cái gì?"

Amy hất cằm lên. "Cái đêm cha mẹ cháu chết. Ngọn lửa mà Isabel đốt. Và về những người có mặt tại đó – như chú."

Chú Alistair nhắm mắt thật lâu đến mức cả hai đứa nghĩ rằng ông có thể đã ngủ gật. Khi ông nhìn lại chúng, khuôn mặt ông như bị kéo chảy xuống bởi một loại lực hấp dẫn đặc biệt nào đó.

"Nếu ta có thể quay trở ngược lại thời gian và thay đổi một khoảnh khắc duy nhất, thì đó chính là điều ta muốn làm," lão nói, giọng khàn đi vì cảm xúc. "Hai con người tốt bụng bị giết, hai đứa trẻ đáng yêu mồ côi. Thật là một tai nạn khủng khiếp."

"Tai nạn!" Amy nghiêng người ra phía trước. "Ông nói về nó như thể đó là một tai nạn! Isabel đã đốt nhà của tụi tôi!"

Alistair nhăn mặt, như thể nỗ lực gọi nhớ lại nỗi đau thể xác. "Cháu có muốn biết sự thật?"

"Tôi có tất cả sự thật tôi cần!" Amy rít lên. "Mụ ta đã đốt ngôi nhà của ông ở trong Java, và giờ Irina đã chết! Mụ đã làm điều tương tự cách đây bảy năm!"

Alistair gật đầu một cách bi thảm "Chúng ta đều biết sự tàn nhẫn của Isabel. Ta lẽ ra nên đoán rằng mụ có khả năng giết người. Có lẽ đó là lý do tại sao ta luôn cảm thấy một trách nhiệm đặc biệt đối với cháu và em trai cháu - Và đó là lý do tại sao sự biến mất của em trai cháu làm ta rất lo lắng."

Không phải là Amy không có gì để phản bác. Con bé chỉ đơn giản là không tin tưởng bản thân mình có thể nói chuyện mà không cảm thấy mình vỡ vụn, giống như điều duy nhất giữ nó không tan vỡ là sự im lặng của mình.

Nellie ôm con bé. "Chị biết điều này là quan trọng với em, Amy. Nhưng bây giờ chúng ta phải tập trung vào Dan."

"Các cháu cần gì ở ta?" Alistair cung cấp.

Nellie kéo một chồng báo Bắc Kinh ra khỏi một chiếc túi lớn và bỏ chúng với một tiếng ạch trên bàn trước mặt ông. "Nhìn qua đồng này. Bất cứ điều gì nghi vấn – đứa trẻ người Mỹ mất tích, du khách trẻ gặp vấn đề,

cậu bé được tìm thấy ngủ trên tàu điện ngầm – dạng dạng vậy. Kiểm tra tin tức trên TV và đài nữa.”

"Liên hệ Đại sứ quán Mỹ thì sao?" Alistair đề nghị.

"Không có đại sứ quán!" Amy gầm gừ. "Ít nhất, chưa. Dan và cháu đang bị Dịch Vụ Xã Hội truy tìm! Nếu họ lần theo tên của chúng cháu thông qua một máy tính, chúng cháu sẽ phải rời cuộc đua."

"Cuộc đua", ông lặp đi lặp lại một cách cẩn thận. "Bé con yêu quý, ta không lợi dụng sự lo âu của cháu để moi bí mật. Nhưng có lẽ ta có thể biết các cháu đang làm gì -"

"Cả đám Cahill các người không thôi đi được à?" Nellie cắt ngang một cách giận dữ. "Ông nghĩ tụi này ngu ngốc đến cỡ nào đây? Chúng tôi đã có một đứa trẻ bị mất tích, và ông đang cố dùng nó để lấy thông tin từ chúng tôi!"

"Không sao đâu," Amy đã quyết định. "Dan có tiếp tục săn tìm các đầu mối, với hy vọng sẽ tìm thấy chúng ta bằng cách đó." Từ ba lô của mình, con bé lấy ra cái khăn lụa từ Tủ Cẩm Thành và trải ra trên bàn.

Alistair nghiêng ra trước, thắc mắc. "Cháu tìm thấy nó ở đâu vậy? Hoàng cung à?"

Nellie lên tiếng. "Hãy cảm ơn con bé vì cho ông coi cái này. Ông biết gì về nó?"

Ông lão bị ấn tượng mạnh. Lão chỉ vào con dấu chữ ký màu đỏ ở góc dưới. "Không nghi ngờ gì, đó chính là con dấu riêng của Phổ Nghi, vị hoàng đế cuối cùng của Trung Quốc."

"Vậy, đó là sự thật!" Amy thở mạnh. "Triều đại nhà Thanh là các Cahill."

Alistair gật đầu. "Đó là một trong số các chi nổi tiếng nhánh châu Á của gia đình mình. Nó bắt đầu với Hoàng đế Càn Long, người lên ngôi năm 1736. Mẹ của ông liên quan đến Janus ở Mãn Châu."

"Nhưng Phổ Nghi chỉ trị vì cho đến khi ông được sáu tuổi", Amy trầm ngâm. "Không thể nào nói đây là tác phẩm của một đứa bé sáu tuổi."

"Ông ấy đã không còn là hoàng đế", Alistair đồng ý, "nhưng ông được phép sống cuộc sống của hoàng đế cho đến khi ông được mười tám. Cũng

giống như tổ tiên của nhà Thanh, ông theo đuổi nghệ thuật. Và, bây giờ chúng ta đã biết, ba mươi chín manh mối."

Amy chỉ vào "phương trình" biểu tượng Cahill. "Ông nghĩ gì về điều này?"

"Có vẻ như nó tự giải thích. Các chi nhánh Lucian, Janus, Tomas, và Ekat tạo nên cả gia đình của chúng ta."

"Nhưng nếu nó quá rõ ràng, tại sao làm như nó là một bí mật rất lớn?" Amy phản đối

Alistair tránh ánh mắt của nó, tập trung vào thông điệp bằng tiếng Trung trên tấm lụa. "Phần này dường như là một bài thơ. Nói rằng:

Điều mà bạn tìm kiếm, bạn giữ trong tay của bạn,
Ấn định vĩnh viễn khi sinh ra,
Nơi mà mặt đất gặp bầu trời.

"Vâng, cái đó giải thích tất cả mọi thứ," Nellie mỉa mai nói, ghi nhanh xuống bản dịch của ông trên một khăn ăn.

"Một số bài thơ," Amy chế giễu. "Nó thậm chí không có vần."

Ông lão bối rối nhìn con bé. "Chắc chắn rồi, cháu biết đó Amy, thơ thường là thơ tự do. "

"Vâng", Amy run rẩy trả lời. "Tôi chỉ nghĩ rằng, nếu Dan đã ở đây, đó là những gì ông có thể muốn nói."

Điều đó làm tất cả chững lại.

Chú Alistair phá vỡ sự im lặng đầy u sầu. "Quay lại công việc nào." Ông đọc lướt các tiêu đề của nhật báo Bắc Kinh và sau đó mở ra trang hai.

Một gương mặt rất nổi tiếng cười toe với họ.

"Jonah Wizard!" Amy kêu lên. "Tại sao cái tên khờ đó được lên báo nhiều vậy?"

Alistair đọc lướt bài viết. "Tức là đối thủ của Janus của chúng ta cũng đang ở Bắc Kinh. Nó sẽ tổ chức buổi biểu diễn nhạc rap tại rạp Tổ Chim tối nay."

"Mình nhớ rằng sân vận động có từ Thế vận hội," Nellie chen vào. "Làm thế nào cái thằng bất tài như nó được biểu diễn ở đó? Nó có thể chứa khoảng tám mươi ngàn người lận đó."

"Và chúng ta sẽ là hai trong số họ," Amy tuyên bố.

Nellie ngao ngán. "Tại sao một đứa trẻ mất tích sẽ đi đến một buổi hòa nhạc hip-hop?"

"Hãy suy nghĩ nào, Nellie. Nó không biết ngôn ngữ, nó không có tiền, nó không thể đi đến các đại sứ quán, nó không thể tìm thấy chúng ta. Jonah là một gương mặt quen thuộc đối với nó."

Alistair cau mày. "Chúng ta đều lo lắng tìm kiếm Dan, nhưng điều này dường như không thực tế. Nó vô lý sao sao á."

"Có thể," Amy nói. "Nhưng nó đỡ hơn là cứ ngồi im."

Chương 9

Từ hậu trường, hệ thống âm thanh trong Tổ Chim bùng nổ. Các nhịp trống như những loạt đạn pháo. Đám đông hò reo hú hét đòi nghe hát thêm – tám mươi một ngàn người trong tình trạng điên cuồng mất kiểm soát, khua những “cành cây” thép bện vào nhau của sân vận động nổi tiếng nhất thế giới kêu lách cách.

Dan chưa bao giờ đánh giá cao Jonah như một con người hoặc một người nổi tiếng. Nhưng anh chàng chắc chắn biết làm thế nào để làm khuấy động người nghe, thậm chí một bộ phận khổng lồ những người không nói được nhiều tiếng Anh. Hẳn kiểm soát [P1] giai điệu của hẳn như thể thần Zeus kiểm soát những lưỡi búa tầm sét. Và chưa đâu, khi hẳn chỉ vào đám đông trên đường đi xuống, nó mới thân thiết làm sao, như thể mỗi một người trong tám mươi một ngàn ngàn khán giả đang được thưởng thức một chuyến thăm cá nhân với siêu sao. Hẳn ta khiến mọi người phấn thích.

Nắm chặt thẻ hậu trường của mình, Dan đứng trong cánh gà với cha Jonah và các nhân viên hậu trường, vệ sĩ, và nhà báo âm nhạc. Nó không thể ngừng [P2] tự hỏi tại sao Jonah lại quan tâm tới 39 manh mối. Ai cần trở thành người mạnh nhất trong lịch sử trong khi nổi tiếng đã hết sức tuyệt vời rồi chứ? Jonah đã có tất cả -tiền, danh vọng, các cô gái reo hò. Ngay cả gia đình Cahill cũng không thể cho nó điều gì mà có thể so sánh với điều đó.

Gần đó, chiếc BlackBerry của ông Wizard sáng lên như một ngọn nến La Mã, và ông bắt một cuộc gọi điện thoại khẩn cấp.

Dan nhìn háo hức. "Đó là về chị gái tôi? Ông đã tìm thấy khách sạn của họ?" Nó phải khum tay và hét thẳng vào tai của người đàn ông.

"Không - không hên cỡ đó!" cha của Jonah hét lên. "Nhưng đây là một trường hợp khẩn cấp! Các fan hâm mộ đã tràn vào thông qua đường hầm bên ngoài phòng thay đồ. An ninh cho biết có hàng trăm người! Sẽ khó mà đưa Jonah ra ngoài được! Trời ạ!"

Ông dẫn Dan và các vệ sĩ qua một cánh cửa nặng nề với dấu “CẤM VÀO” bằng cả tá ngôn ngữ. Bây giờ họ đang ở trong ruột thật sự của Tổ

Chim, những đoạn không có ai đã nhìn thấy trong thời gian Olympic được phát sóng trên TV. Họ dần định vị được mạng lưới đường hầm bê tông ngầm, neho mắt trong ánh sáng huỳnh quang chói lóa. Sau một vài góc ngoặt, họ tới một hành lang chính đầy náo loạn.

Năm trăm người hâm mộ Jonah Wizard, điên cuồng như lên cơn sốt, bị kẹt như cá hộp, la hét đòi nhìn thoáng qua thần tượng của họ. Họ giơ lên biển hiệu, bằng tiếng Trung Quốc và tiếng Anh, với những thông điệp như CUỐI EM ĐI, JONAH; EM MUỐN THÀNH GANGSTA CỦA ANH; và NĂM CỦA WIZ

Điệp khúc không bao giờ kết thúc Jonah! Jo-nah! Jo-nah! có thể sánh với các hệ thống âm thanh khủng của sân vận động.

Broderick và các nhân viên bảo vệ hình thành một bức tường người, đẩy đám đông fan hâm mộ trở lại, và Dan tham gia với họ.

Một năm tiền của Trung Quốc bị ném vào mặt của nó bởi một con bé thậm chí còn nhỏ hơn nó.

"Tôi phải gặp anh ấy! Một nụ hôn!" con bé rú lên. Gương mặt con bé như một trái cà chua chín nẫu, đỏ bừng vì xúc động.

Một chiếc máy bay giấy lướt đến từ giữa đám đông và vụt qua đầu Dan. Nó mở ra và bật cười ngạc nhiên. Trang giấy được in một dấu môi hôn hồng đầy ấn tượng với một số điện thoại ở Bắc Kinh.

Tại thời điểm đó, Amy, Nellie, và cuộc săn tìm Manh Mối như cách xa cả triệu dặm.

***

Amy và Nellie ở cách đó khoảng ba trăm met, phía ngoài rìa của đám đông điên cuồng.

"Em biết không, vụ này mang những kỷ niệm quay trở lại," Nellie hét lên, căng thẳng xô đẩy trong biển người. "Green Day tại Fenway Park, mùa hè năm 2005. Chị phải đâm dĩa ra trò để có được chữ ký của Billie Joe Armstrong trên trán. Chị đã không rửa mặt chị trong một tháng."

"Nhưng làm sao chúng ta để đến được chỗ Jonah để hỏi liệu anh ta có thấy Dan?" Amy rên rỉ trong tuyệt vọng. "Không đời nào tụi mình có thể

đánh bại tất cả những người này!"

Đột nhiên, tiếng nói của Jonah vang vọng qua các đường hầm dưới lòng đất của Tổ Chim.

"Ngủ ngon, Bắc Kinh! Các bạn thật bá cháy! Thật!"

Sân vận động rung chuyển với những tiếng reo hò. Trong hành lang, bầu không khí căng thẳng đến đỉnh điểm. Tiếng hô khẩu hiệu ngừng lại; tiếng hò reo ngừng lại; các biển hiệu đã được hạ xuống. Năm trăm người hâm mộ điên cuồng dành tất cả năng lượng của mình để đẩy tới.

Ở phía trước, Dan, Broderick Wizard, và các nhân viên bảo vệ phải vật lộn để chặn bức tường người đang tiến tới. Thậm chí Jonah, người nhìn thấy những người hâm mộ điên cuồng ở khắp mọi nơi đi qua, đã hoảng hồn về sự hung bạo của sự tấn công này.

"Hãy ra khỏi đây, yo! Những người này đúng là tâm thần!"

Hắn guồng chân chạy nhanh ra khỏi phòng thay đồ và chạy hết tốc lực để đến cửa thoát hiểm.

Đó là khi Dan phạm phải sai lầm đầu tiên của mình. Nó rời mắt của mình ra khỏi đám đông và quay lại nhìn Jonah. Con bé cầm tiền nhảy lên lưng của nó và leo trên, kẹp tay quanh đầu nó. Không nhìn thấy gì, nó loạng choạng lùi lại, và đám đông đổ vào qua lỗ hổng của hàng rào.

Khi đám đông bắt đầu di chuyển, chảy về phía trước như một con amíp khổng lồ, Nellie đẩy Amy về phía sau và lao vào đám ẩu đá.

Amy theo sau, vấp vào đám người hâm mộ té ngã, đặt tất cả niềm tin vào cô nàng au pair. Nếu Amy chịu khó nhìn xuống thay vì mãi miết lướt quanh tìm Jonah, con bé có thể thấy là mình chỉ cách đưa em trai mình lo lắng tìm kiếm chỉ vài bước.

Nellie và Amy quỳnh quáng chạy vượt qua Dan, đi theo đám đông hỗn loạn.

"Nhanh hơn nữa!" Amy hét lên.

Nellie dừng lại, yên tĩnh như một cái kim đồng hồ. Đám đông ầm ầm chạy tới hành lang dẫn đến phòng thay đồ của Jonah. Nhưng đôi mắt sắc lẹm của Nellie đã tập trung vào các cửa thoát hiểm.

"Chị nghĩ rằng hắn đã rời khỏi tòa nhà?" Amy thở hổn hển.

"Em sẽ không nhận được chữ ký của Billie Joe Armstrong trên trán nếu không theo bản năng của mình" cô nàng đáp lời. "Đi nào!"

Chúng nhào qua cánh cửa và nhìn thấy một chiếc Limo Hummer đậu ở lề đường. - cửa sổ đã được hạ xuống, để lộ ra không ai khác hơn Jonah Wizard bên trong, đang uống nước.

Một vệ sĩ nhảy ra khỏi mặt trước của xe và di chuyển thanh chắn chặn đường chúng. Nhưng Jonah gọi ông trở lại. "Ổn rồi, Bruno. Con nhóc đó là em họ của tôi."

Amy thấy không có lý do để trò chuyện nhỏ nhẹ. "Jonah, anh nghe bất cứ điều gì từ Dan?"

Jonah có vẻ ngạc nhiên. "Dan, em trai của cưng? Tại sao nó gọi cho tôi?"

Những lời nói đơn giản là một cú đạn pháo nã vào ngực của Amy. Nếu Nellie đã không ở đó đỡ nó, con bé có thể đã ngã quy ngay tại chỗ.

"Có gì đó không đúng à?" Jonah hỏi với vẻ quan tâm.

Amy đã cố gắng để trả lời, nhưng dường như có một cái vòng luẩn quẩn ngăn giữa não nó và miệng nó. Nó đã rất hy vọng rằng Dan đã bằng cách nào đó tìm thấy Jonah. Điều đó thật điên rồ làm sao - như thể một tay cờ bạc [P3] [LNN4] đặt cược tất cả tiền tiết kiệm của mình vào duy nhất một con số trên một vòng quay roulette! Và bây giờ đặt cược của nó chẳng đi đến đâu ...

Thằng bé đi mất tiêu rồi...

Không phải tạm thời tách ra hoặc quay lại. Mất tiêu. Hơn hai mươi bốn giờ rồi. Một người mất tích thực. Và nó hoàn toàn không biết tìm thằng bé ở đâu.

"Chúng tôi đã tách khỏi Dan," Nellie giải thích cho Jonah. "Điện thoại di động của tụi này không hoạt động [P5] ở đây, do đó, nó đã không có cách nào để liên lạc với chúng tôi. Chúng tôi nghĩ nó có thể đến tìm anh bởi vì anh là người dễ thấy nhất."

Jonah gật đầu. "Có lý. Tôi sẽ để ý. Nó có thể xuất hiện."

"Cảm ơn," Amy cố kìm nước mắt. "Tôi biết chúng ta không ở cùng phe, nhưng Dan chỉ là đứa trẻ mười một tuổi. Đây là một đất nước rộng lớn, và

có" - một hình ảnh của Isabel Kabra xuất hiện trong tâm trí của con bé - "người xấu quanh đây. Một số điều quan trọng hơn là chiến thắng. "

"Đúng rồi - uh – thật thế." Siêu sao đánh mắt mình về phía cửa ra. "Đi nhờ xe không các cô gái? Nhóc không muốn bị bắt nếu cảnh sát gọi đội chống bạo động tới đây."

Hắn kéo chúng vào bên trong và chiếc limo chạy đi. Amy và Nellie đã đi qua cổng VIP của tổ chim khi đối tượng của cuộc tìm kiếm của chúng bước ra khỏi lối ra khẩn cấp cùng nhóm của cha Jonah.

Chúng đã bỏ lỡ không kịp nhìn thấy Dan chỉ khoảng mười lăm giây.

Công ty truyền hình mạng Trung Quốc đưa bác sỹ phẫu thuật tới khâu lại vết cắt xấu xí trên lông mày Dan, chỗ bị con bé với mớ tiền lông lên như con bò xài mặt nó như cục gạch để tông vô phòng thay đồ.

Jonah hối lỗi . "Xin lỗi nhóc. Chưa bao giờ muốn em bị chui vô giữa đám đông điên khùng đó. Lỗi của anh"

Dan vỗ lên miếng Steri-Strip trên trán nó. Người ta phải ngồi trong phòng cấp cứu, ho lên và chờ hàng giờ để được khám. Nhưng khi bạn đi cùng đội của Wizard, một bác sỹ tư đến khách sạn của bạn vào lúc hai giờ sáng. Nó khiến cho việc khâu gần như một trải nghiệm sang trọng.

"Không sao đâu," Dan nói với hắn. "Cảm ơn vì gọi bác sỹ đến."

"Điều tối thiểu tôi có thể làm được. Nghe này, chúng ta đã không tìm ra chị của chú mày, và đây là đêm cuối cùng của chúng tôi ở Bắc Kinh."

"Anh đi hả?" Dan sẽ làm gì khi không có Amy và không có Jonah? Nó có thể xoay sở giữa thành phố xa lạ rộng lớn này không?

Jonah gật đầu. "Anh còn cả đồng điểm phải đi, người để gặp. Vậy nè -- Anh biết nhóc có thể tự lo cho mình, yo. Nhưng là anh họ của chú mày, anh không thể bỏ nhóc ở Bắc Kinh một mình. Nó không hay ho tẹo nào."

"Tôi phải tìm Amy."

"Đúng," Jonah đồng ý. "Nhưng coi nào - cả hai chúng ta biết lý do thực sự chúng ta ở Trung Quốc, và đó không phải là các chương trình truyền hình hoặc tour diễn. Các đầu mối tiếp theo là ở đâu đó quanh đây".

Nếu có một chủ đề Dan đã không có tâm trạng nói đến, nó là 39 Manh mỗi. "Vì thế?"

"Vì vậy, mặc dù chúng ta không phải trong cùng một đội, chị của nhóc cũng đang tìm kiếm các manh mối. Cách để tìm ra cô nàng là các manh mối."

Không khó để nhìn thấy sự thật. Có lẽ Dan đã ra khỏi cuộc thi, nhưng Amy vẫn còn đó sau khi đầu mỗi được tìm thấy.

"Đi với tui anh đi, nhóc" Jonah nói. "Chúng ta cùng tìm cô bé. Tôi sẽ lo cho nhóc."

Cảm giác buốt lạnh xâm chiếm Dan từ bên trong. Mình từ bỏ cuộc thi, nhưng Jonah không biết điều đó. Với anh ta, mình vẫn còn trong cuộc.

Nếu đây là một cái bẫy – một kế hoạch để chia cắt những đứa cháu ngoại của Grace Cahill? Mấy con cá sấu ở sông Nile chỉ là một cái bất tiện nho nhỏ khi so với việc đánh mất chị gái của mình.

Lời của ông McIntyre vang lên : Đừng tin một ai.

Ờ, lời khuyên hữu ích thật - Mình không có Amy và không có tiền. Nếu mình không tin tưởng ai đó, mình sẽ ngủ trên đường phố!

Hơ, nó nói to “Khá mạo hiểm đó. Nếu anh và Amy đang đi theo những hướng khác nhau, chúng ta có thể đi cách xa nhau cả ngàn dặm.”

"Ừa", Jonah đồng ý một cách nghiêm túc. "Tôi sẽ không nói dối và nói với nhóc rằng chuyện đó không thể xảy ra. Nhưng chú mày có cơ hội tốt hơn để tìm cô nàng bằng cách truy tìm manh mối hơn là hy vọng sẽ gặp được cô bé ở giữa một thành phố mười bảy triệu người."

"Nhưng nếu chị ấy cũng đang tìm tôi ở đây ?"

Ngôi sao lắc đầu. "Vậy thì lúc này chúng ta đã tìm được cô bé rồi. Không chỉ có bố anh – chúng ta có cả bộ máy PR của Wizard để làm việc này. Cô bé không thể nào còn ở lại đây."

Có vẻ có lý. Tại sao Amy phải lãng phí thời gian chờ đợi Dan?

Có lẽ chị ấy ghét mình sau những gì đã xảy ra ở quảng trường Thiên An Môn ....

"Anh nói đúng, Jonah. Em sẽ ở lại với anh. Điềm kế tiếp ở đâu nào?"

"Thay đổi kế hoạch", ngôi sao trả lời. "Anh đã lên kế hoạch cho một tour diễn khắp đất nước của Vạn Lý Trường Thành, nhưng điều đó sẽ phải chờ đợi. Xin lỗi nếu tôi không thể cung cấp cho em tất cả các chi tiết, nhưng điều này là thông tin tối mật của nhà Janus. Một ngày, khi các em tìm ra của chi nhà em, em sẽ hiểu được mật mã của sự im lặng mà gia đình áp đặt lên em. "

"Em hiểu," Dan nói, suy nghĩ mơ hồ về bí mật của nhà Madrigal. "Em cũng không nói với anh tất cả mọi thứ."

"Dù sao, chúng ta sẽ đến tỉnh Hà Nam đến một nơi gọi là Thiếu Lâm Tự. Nghe tới bao giờ chưa?"

Dan trợn tròn cả mắt. "Anh nói là nơi khởi nguồn Kungfu? Các kỹ năng đánh đấm tuyệt vời nhất từ trước tới giờ!"

"Các Janus yêu thích nó", Jonah tiếp. "Em biết đó- võ thuật ? Chúng tôi biết nhiều hơn mấy cái màu sắc và mấy cây đại phong cầm?".

"Bá cháy bọ chết luôn!" Dan kêu lên. "Xa không anh? Làm thế nào để chúng ta tới đó?"

Chương 10

Alistair Oh đang lơ đãng vẽ nguệch ngoạc trên giấy trên miếng giấylót ở nhà hàng Dimsum khi Amy và Nellie tới.

"Thư pháp đẹp á," Nellie nhận xét.

Giật mình, lão bật dậy, làm cây gậy chống rơi ầm ỹ xuống sàn"Chào buổi sáng!" Lão kéo ghế cho tụi nó ngồi xuống với vẻ ga lăng kiêu cổ của lão.

"Nó nói gì?" Amy hỏi bơ phờ hỏi.

"Tôi xin lỗi?"

Con bé chỉ các ký tự Trung Quốc trên tấm lót, chữ viết hữu lực mặc dù thực tế rằng lão chỉ dùng một cây bút bi chứ không phải là cây cọ viết thư pháp.

"Từ đó có nghĩa là gì?"

"Ồ, từ này. Nó có nghĩa là: quỵến rũ", lão trả lời, có vẻ hơi không thoải mái. "Đừng bận tâm nó, Amy. Em trai cháu đâu?"

"Bọn cháu không tìm thấy nó." Amy đã cố gắng tìm chế, nhưng những quầng thâm quanh mắt con bécho thấy sự lo âu sâu sắc của nó. "Cháu thật sự thấy khủng hoảng. Nếu Isabel Kabra bắt nó thì sao?" Isabel, chính là trường hợp xấu nhất.

"Bình tĩnh nào." Nellie vòng tay qua vai con bé. "Chúng ta không giúp được Dan nếu chúng ta hoảng sợ."

"Isabel không phải là vấn đề." Alistair giơ cuốn Nhật báo Bắc Kinh lên, với tấm hình của Jonah tại sân Tổ Chim. "Đây là lý do ta gọi các cháu."

Nellie lắc đầu buồn bã. "Tin tức cũ rồi, Chú A. Âm nhạc dở tệ. Đám đông lộn xộn. Không có Dan."

"Jonah sẽ để mắt tới Dan", Amy nói thêm. "Cháu biết anh ấy là kẻ thù, nhưng cháu nghĩ anh ấy thực sự quan tâm."

Alistair không bị ấn tượng. "Cho phép ta dịch nào." Ông đọc từ đoạn giữa bài viết. "Cảnh sát đã giải tán cuộc ẩu đả trước khi có bất kỳ thương tích nghiêm trọng nào. Tuy nhiên, một thành viên của đoàn tùy tùng Wizard, ông Daniel K. Hill, đã được điều trị vì một vết cắt nhỏ trên mắt trái

của mình. Ông Hill, một người em họ của siêu sao, mô tả cảnh tượng y như là Đêm Hạ Gục Của Các Quý Bà..."

"Nó còn sống!" Amy bùng nổ. "Còn ai khác có thể nghĩ về đầu vật tại một thời điểm như thế này?"

Nellie xì mũi thật mạnh làm bay tờ khăn giấy. "Cảm ơn Chúa! Nó vẫn còn bị lạc, nhưng ít nhất nó không sao. Ý tôi là, nó đi cùng Jonah - "Khuôn mặt của cô nàng nhăn nhó." Mặc kẹt trong cái đĩa thép của một show diễn hip hop quái dị! Tôi phải biết thằng đó đang nói dối chứ!"

Alistair tắc lưỡi. "Những người họ hàng Janus bé nhỏ của chúng ta đã thay đổi biết bao nhiêu. Trong những năm gần sát Chiến tranh Thế giới thứ hai, Phổ Nghi đã trở thành một con rối của Nhật Bản để đổi lấy cơ hội để được làm hoàng đế thêm lần nữa –giống như Jonah trở nên bị ám ảnh với mục đích riêng của mình mà không thể nhìn thấy nỗi đau nó gây ra."

"Hoặc nó thấy chuyện đó ổn, chẳng có gì đáng quan tâm", cô nàng au pair mơ hồ gợi ý.

Amy phải vật lộn để kìm nén cảm xúc của mình trong khi suy nghĩ lại. "Nhưng tại sao Jonah bắt cóc Dan? Và quan trọng hơn, tại sao thằng nhóc em trai ngốc của em lại hòa theo nó?"

"Câu hỏi thứ hai cháu đã trả lời cho tự trả lời rồi" Alistair đáp. "Thằng bé không có chỗ nào khác để đi. Có lẽ nó tin rằng nó là một vị khách được mời đến. Về phần động cơ của Jonah – còn không rõ ràng sao. Cuộc truy tìm ba mươi chín manh mối."

Nellie cau mày. "Thằng đó nó có cả núi tiền và các mối quan hệ ở khắp mọi nơi. Nó còn cần gì ở Dan chứ?"

"Cháu không biết ư?" Ngạc nhiên, Alistair nhìn từ cô nàng au pair sang Amy. "Tội nhỏ của cháu đã khuấy động cuộc săn tìm."

"Tại sao?" Amy hỏi. "Bọn cháu vượt qua vài người, nhưng cháu không nghĩ là bọn cháu đang thắng cuộc." Con bé dừng lại. "Đúng không?"

"Có lẽ là không, nhưng các cháu trẻ hơn so với chúng ta, có ít nguồn tin hơn, không có sự hậu thuẫn của gia tộc, và hầu như không có kiến thức về lịch sử gia đình chúng ta. Nhiều người dự đoán rằng các cháu sẽ thua sau khoảng một tuần.

Nhưng không, các cháu vẫn đây, ngay trong cuộc săn tìm. Có lẽ các cháu đã thừa hưởng một số khả năng của Grace, hoặc có lẽ kẻ đứng ngoài như các cháu cho phép các cháu nhìn thấy được hình ảnh lớn hơn. Dù gì đi nữa, Jonah dường như tin rằng điều đó có thể giúp nó. "

"Cháu không quan tâm đến cuộc thi," Amy sốt ruột nói. "Không, cho đến khi chúng tamang Dan trở về. Ai biết được Jonah sẽ làm gì khi nó có được thằng bé? Họ có cá sấu ở đây nữa kìa!"

"Ít nhất là bây giờ chúng ta biết tìm ở đâu,"Nellie nhắc nhở con bé." Tìm Jonah và chúng ta tìm thấy Dan.Một điều về khuôn mặt-gồm ghiếc nổi tiếng-toàn cầu là – nó không thể lẫn trốn. Nó đi đến đâu thì cũng tạo nên tin tức"

Alistair lướt qua bài viết. "Theo như bài viết này, thì điểm dừng chân tiếp theo của nó là Vạn Lý Trường Thành."

"Vậy thì đó cũng là điểm đến của chúng ta", Amy quyết định.

"Cháu yêu ạ," lão nói với con bé, "Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc dài hơn bốn ngàn dặm.Bởi vì Jonah sẽ đi từ Bắc Kinh, chúng ta có thể đoán là nó sẽ đến thăm khu vực Bát Đạt Lĩnh, điểm gần đây nhất. Nhưng dù vậy đây cũng là một nơi rộng lớn mênh mông.

"Jonah là một người nổi tiếng," Amy lập luận. "Nếu hắn ở đó, chúng ta sẽ tìm thấy hắn." khuôn mặt con bé trở nên quyết tâm. "Chúng ta phải vậy thôi nếu chúng ta muốn cứu Dan."

***

Broderick Wizard cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ của chiếc Gulfstream G5. Xa phía bên dưới, vùng đồng quê Trung Quốc đang dần nhường chỗ cho sự bành trướng của các ngôi nhà, các chung cư thấp tầng. "Tôi đã nghĩ Đặng Phong thị (Dengfeng) chỉ là một ngôi làng nhỏ. Có rất nhiều người ở đó."

"Chào mừng đến với Trung Quốc", tiếp viên hàng không nói với lão với một nụ cười. "Ngay cả các thị trấn nhỏ đều lớn cả."

"Khi bạn có một tỷ ba người dân, bạn phải đẩy họ vào bất cứ nơi nào họ phù hợp", Dan gợi ý từ sau đám rừng nước ngọt, sinh tố, và cả đồng snack.

Điểm tốt là Dan đã tận dụng những tiện nghi thêm của chuyến bay, vì các tiện nghi này sẽ đều biến mất khi tiếp đất. Sân bay chỉ nhỉnh hơn đường băng một tí xíu, và chiếc “limo” của họ hóa ra là một chiếc Volkswagen Bus 1969.

Tài xế của họ không nói được tiếng Anh nhưng vẫn thao thao bất tuyệt bằng tiếng Trung hướng dẫn du lịch cho họ suốt cả tiếng lái xe. Điều đầu tiên Dan thấy ở Thiếu Lâm Tự là một dải nhỏ các cửa hàng lưu niệm và nhà hàng. Ngay cả góc xa xôi này của châu Á cũng không thể thoát khỏi ngành du lịch. Sau đó, thằng bé nhìn thấy nó - Khu vực xung quanh đường chính đầy những lớp học kungfu – hàng tá thầy trò mặc những bộ áo choàng cam của các nhà sư Thiếu Lâm tự.

Nó lại dán mắt vào cửa sổ lốm đốm bụi của chiếc VW và dõi theo “Nó sẽ tuyệt thế nào nhỉ?”

"Tuyệt vời", Jonah đồng ý một cách lơ đãng.

Dan nhận ra sự phiến diện của Jonah. Ngôi sao quá tập trung vào manh mối kế tiếp đến mức anh ta hầu như không để ý đến xung quanh mình. Nó không thể không tự hỏi nếu là Amy thì giờ có như thế không – quá mãi mê trong cuộc truy lùng manh mối đến nỗi con bé không còn bận tâm đến em trai nó không.

Người lái xe để chúng lại với những chỉ dẫn tỉ mỉ mà không ai hiểu, chúng tiếp tục cuộc hành trình bằng cách đi bộ.

Ấn tượng đầu tiên về Thiếu Lâm tự là một vương quốc bồng bềnh diệu kỳ. Nằm trong dãy núi Tung Sơn, khu phức hợp khổng lồ của những công trình kiến trúc mái nhà hình tháp dường như bồng bềnh trên những đám mây.

Đây là chính là cái nôi của võ thuật. Ngay lúc đó, Dan hiểu ra sự phấn khích của Amy khi cuộc thi đã đưa con bé đến với những bước chân của lịch sử mà con bé cực kỳ yêu thích. Đứng giữa mấy bức tượng Phúc Cầu canh gác ở lối vào, nó như cảm nhận được một ngàn năm trăm năm của những kỹ năng chiến đấu tuyệt vời đã được tinh luyện trong từng điểm nhỏ.

Nếu Amy có mặt ở đây, con bé có thể trả đũa cho những thời điểm mà cô nàng bị nó làm cho khó chịu tại các bảo tàng hay tại các thư viện nghiên

cứu – oh, cái Thiếu Lâm Tự chán òm, kung fu chán òm, tôi chán quá đi...

Tất nhiên, Amy sẽ không bao giờ nói ra những điều đó. Chỉ có Dan là người đi vòng quanh và dán tem Dan Cahill Không-chấp-nhận lên những thứ mà nó cho là không hay ho. Và – thật ra thì – cả đồng thứ kinh khủng.

Mặt khác, quên Amy đi! Mình là một Madrigal! Chúng tôi là những kẻ giết người máu lạnh! Những gì chúng tôi quan tâm đến gia đình - chúng tôi có thể ăn lũ trẻ của chúng ta -

Một hình ảnh của cha mẹ xuất hiện trong tâm trí nó, làm nó vui lên một chút. Nó không nhớ nhiều về họ, nhưng trong những ký ức của nó đều không phải là máu lạnh. Suy nghĩ đó như khơi mào kích hoạt khao khát.

Một nhà sư trẻ với cái đầu cạo trọc và áo choàng màu cam lộ một bên vai bước tới trước Broderick và chỉ vào chiếc BlackBerry trong tay lão.

"Không được chụp ảnh," nhà sư nói với giọng nặng chịch.

"Tôi sẽ không chụp tấm ảnh nào cả," cha của Jonah nhẹ nhàng uyển chuyển hứa.

Như một tia chớp, nhà sư đoạt lấy điện thoại từ tay lão. "Trả lại máy sau".

Dan chưa từng thấy ai di chuyển nhanh như vậy trước đây.

Cha của Jonah giống như bị xúc phạm. "Đó là sợi dây sống kết nối tôi với thế giới!"

"Được rồi, ba," Jonah xoa dịu. "Cho mấy ngón tay nghỉ ngơi xíu nào."

Khi họ đi qua cổng, nhà sư sẫm soi mỗi người của nhóm Wizard, đặc biệt là với Jonah.

Có lẽ họ không có nhiều trẻ hip hop ở Hà Nam, Dan phỏng đoán.

Chẳng mấy chốc họ đến được sân Trường Tổ được bao quanh bởi các tác phẩm điêu khắc và các bức bích họa.

Dan đã bị cuốn hút. Hầu hết các bức họa đều miêu tả các nhân vật chiến đấu trong mọi tư thế kung fu có thể hình dung được.

Tiếp đó, họ bước vào Sân Thiên Phật, với điện thờ trung tâm được xây dựng bằng đồng và bạch ngọc.

"Chú ý sàn nhà không bằng phẳng," một nhà sư hướng dẫn cho nhóm khách du lịch Anh. "Mấy chỗ lún đó chính là dấu-chân của nhiều-đời sư

phụ Thiếu Lâm với công lực uyên thâm.”

Dan ướm chân vào một dấu chân. Nó gần như cảm nhận được nguồn năng lượng.

Mặc dù không có cầu thang, nhưng khi họ đi càng xa, qua các sảnh đường, cả đám càng cảm thấy dường như mình đang leo lên cao hơn. Ngôi chùa được xây dựng ngay trên sườn núi và được xây dốc lên trên với dốc núi.

Ba của Jonah ngắm nghía những bức tường đá dày được phủ bởi những tấm bích họa các pha võ thuật. “Không có cửa cho tôi được tiếp đón ở đây rồi.”

Đám du khách đông nhất tụ tập quanh một khu vực trưng bày được bảo vệ bởi một cái hộp kính nhựa dẻo. “Đây là viên đá của hình bóng, thần vật linh thiêng nhất của ngôi chùa”, một hướng dẫn viên khác của Thiếu Lâm tự giải thích với đám khách của mình. “Vị thiền sư ở thế kỷ thứ 5 là Bồ Đề Đạt Ma tọa thiền trong im lặng trước tảng đá suốt chín năm. Khi đôi mắt ông bắt đầu sụp xuống vì mệt mỏi, ông xé mí mắt của mình ra. Ông duy trì tư thế hoa sen của mình lâu đến nỗi đôi chân ông bị teo lại. Và ánh mặt trời thiêu đốt làm cho bóng của ông được đúc vào trong tảng đá này, ngay cả những chi tiết như nếp gấp quần áo của ông cũng có thể nhìn thấy.”

Không có gì ngạc nhiên khi Thiếu Lâm nổi tiếng khổ luyện, Dan nghĩ. Nó không phải là một người hâm mộ lớn của thiền định, và chắc chắn không phải phần mí mắt. Nhưng nói về ý chí! Vị Bồ Đề Đạt Ma này hẳn phải là một chiến binh – dĩ nhiên là khi ông có đôi chân.

Jonah cười khúc khích. “Tôi đoán là ông ta cũng thế không nháy mắt và nhảy tap sau đó đâu hả”

Người hướng dẫn viên nhìn hần khinh miệt. “Câu chuyện cười thô lỗ không được chào đón ở đây. Bồ Đề Đạt Ma là vị thiền sư đã mang Thiền tông đến Trung Quốc và giới thiệu nghệ thuật kung fu đến Thiếu Lâm Tự.”

“Thư giãn nào.” Jonah giơ cánh tay của mình một cách vô tội. “Không cần hành xử như thời trung cổ với Gangsta-”

“Gangsta?” Đột nhiên, đôi mắt của nhà sư mở to đầy ngạc nhiên, và ông gọi một cách kích động bằng tiếng phổ thông

Các nhà sư chạy đến từ khắp tòa nhà, hội tụ vào Tầng Đá Hình Bóng.

Nụ cười mỉa mai tự mãn của Jonah biến mất. "Chèng ơi, tôi chỉ dạo chơi thôi mà! Tôi đâu có ý không tôn trọng!"

Cha hấn lần mò cái túi đựng BlackBerry trên dây lưng, nhưng chẳng có cái gì để gọi cứu trợ cả.

Ngay cả Dan cũng lo lắng khi thấy những chiếc áo choàng màu cam tụ tập xung quanh họ, hàng loạt các bậc thầy kung fu có khả năng võ thuật không thể nào tưởng tượng được.

"Thật mà!" Giờ đây Jonah lắp bắp. "Tôi đến trong sự tôn trọng! Tôi luôn tôn trọng - ừm, truyền thống vĩ đại và - ừm – đồ cam"

Các nhà sư tiếp tục tụ lại, ánh nhìn xuyên thấu của họ thiêu đốt Jonah. Cuối cùng, một vị đại sư dường như là người chịu trách nhiệm nói, "Vậy là thật, đúng không? Là Jonah Wizard, người biểu diễn âm nhạc, và truyền hình Mỹ?"

Chương 11

Chưa bao giờ anh chàng Jonah nổi tiếng có cảm giác bối rối đến thế. Hắn thường dùng sự quyến rũ của mình để thoát ra mọi tình huống. Nhưng khả năng hip-hop lôi cuốn đóng dấu Jonah không hiệu quả với các nhà sư Thiếu Lâm tự.

Dan nhìn quanh ngôi chùa để tìm lối ra gần nhất. Họ bị áp đảo bởi số đông các nhà sư được huấn luyện bài bản về võ thuật. Bỏ chạy là lựa chọn duy nhất của họ khi chuyện này xấu đi.

Trụ trì bước vào. “Con có nhiều người ngưỡng mộ trong chùa này, Jonah Wizard ạ. Chúng ta tìm thấy điểm tương đồng giữa tiếng tụng kinh lễ nghi của chúng ta và – ta nghĩ con gọi là ‘phiêu trong các bài hip hop’. Chúng ta coi con là, như cách con thường nói, hết thủy”

Jonah cất tiếng cười nhẹ nhõm. “Cám ơn, yo. Rất vui được đá vào – ông biết đó – đúng chỗ”

"Ta là Li Wu Chen, trụ trì Thiếu Lâm tự", người đàn ông tự giới thiệu. "Vui lòng đi theo lối này."

Đoàn các nhà sư đã đưa họ vào ngôi chùa sâu hơn. Jonah đi cạnh vị trụ trì, Broderich và Dan đi sau. Họ đi qua căn phòng phía sau căn phòng kho tàng nghệ thuật Trung Quốc, căn phòng có thể sánh ngang với Bảo tàng Hoàng Cung trong Tử Cấm Thành. Họ đi tiếp về phía thư viện với vô số các kệ với các bản thảo cổ. Sau cùng, họ bước qua một cổng tò vò được trang trí tỉ mỉ. Dan cảm thấy nhiệt độ sụt giảm, và nó hiểu rằng họ không còn trong tòa nhà trên sườn núi mà ở bên trong chính ngọn núi. Không có khách du lịch ở đây, không quầy hàng lưu niệm, không các biển chỉ dẫn bằng hàng tá ngôn ngữ. Đây là trung tâm của chùa Thiếu Lâm, một nơi bí mật chỉ dành riêng cho một số ít các du khách được lựa chọn.

Dan nhìn chăm chú vào một buồng khổng lồ, nơi một số nhà sư –rõ ràng là các võ sư hàng đầu --đang tham gia vào một trận chiến ngoạn mục. Các chuyển động rất nhanh, thật tự nhiên và linh hoạt một cách hoàn hảo, thoát nhìn, cuộc chiến đấu nhanh như chớp này có vẻ gần giống như khiêu vũ. Nhưng rõ ràng không phải là múa ballet. Những cú đấm và đá xé rách

không khí giống như những viên đạn, để lại âm thanh lao xao. Cơ thể tung bay như thể lực hấp dẫn không tồn tại. Quan sát cuộc chiến, Dan nhận ra rằng tất cả những gì nó thấy trên sân Thiếu Lâm tự lúc này giống như trò chơi trẻ con.

Mất một lúc Dan mới có thể thốt nên lời. Tuy nhiên, khi nó nói thì vẫn thì thào yên lặng "Đây là kung fu tuyệt nhất mà tôi từng thấy trên đời!"

Li Wu Chen mỉm cười khoan dung. "Ở đây chúng tôi gọi nó là Wushu . Từ kung fu có thể hiểu là bất kỳ kỹ năng chế ngự nào thông qua tập luyện lâu dài. Wushu liên quan cụ thể đến võ thuật. Tiểu thí chủ có muốn học thử không?"

Tim Dan như nổ tung và muốn nhảy khỏi lồng ngực nó "Con á? Với những sư phụ này? Ông đang đùa!"

"Không có đùa trong Thiếu Lâm tự ", trụ trì hiền từ. "Nhưng nếu con muốn, chúng ta có thể cho con coi một vài thứ rất hay."

"Ồ, dạ con muốn!" Dan thiết tha kêu lên. "Con muốn!"

***

Việc đi xe bus tới Van Lý Trường Thành dự trù sẽ tốn khoảng bảy mươi phút, nhưng đó rõ ràng là không bao gồm tình trạng giao thông tại Bắc Kinh. Tại phút thứ bảy mươi của chuyến đi, Amy và Nellie vẫn kẹt cứng trên xa lộ, và cả bọn đang khó khăn/vất vả trong việc kiếm chế Saladin. Con mèo Mau Ai Cập thể hiện sự yêu thích trên cả mức trung bình vào con gà mái mũm mĩm trong tay của một người nông dân ở hàng ghế tiếp theo.

"Thiệt là thương cho con gà mà," Nellie nhận xét. "Mấy cái lựa chọn của nó là tệ hại - Sự thương xót của Saladin, hoặc nỗi hăm của gia đình đó. Dù bằng cách nào, ngày của nó kết thúc sẽ thật tệ."

Amy đang đắm mình trong các trang viết về Phổ Nghi : Vị thiên tử cuối cùng , một cuốn sách bìa mềm dày cui mà cô nàng nhặt được tại tiệm sách ở trạm xe buýt. Nhưng đầu óc của nó không hề dứt ra khỏi em trai mình. "Có ai đó đang mặc một cái áo thun hình Jonah Wizard?" nó hỏi trong lúc nhìn quanh lối đi. "Nếu chúng ta tìm thấy một người hâm mộ thực sự, có lẽ chúng ta có thể theo người đó đến tìm Jonah—và Dan."

“Chị không nghĩ đây là xe buýt giành cho fan hâm mộ đâu” Nellie quan sát thật rầu rĩ. “Nó giống như xe buýt chở gia cầm.”

Thực ra, Nellie đã tìm kiếm áo thun – nón, khóa thắt lưng, hộp rút Pez, và đồ chính hãng Wizard Enterprises Bling™ từ lúc ở trạm xe tại Bắc Kinh. Cô nàng thậm chí còn lượn lờ đến cạnh lũ thanh thiếu niên trong trang phục hip hop, hy vọng sẽ nhận đoạn nhạc của Jonah trên iPod của họ. Không may mắn chút nào.

Làm thế nào chúng có thể lạc mất Dan? Nếu Amy điên cuồng trong việc tìm kiếm em trai, Nellie còn điên cuồng gấp đôi nữa. Nhìn bên ngoài cô nàng có vẻ bình tĩnh – để không làm Amy quẫn trí hơn. Nhưng đó là lũ trẻ của cô nàng – được cô nàng chăm sóc – và một trong lũ trẻ đã bị mất tích!

À, không phải mất tích, về mặt ngữ nghĩa. Dan đang đi với Jonah, điều đó đỡ hơn là nó biến mất hoàn toàn, hoặc là đang trong tay Isabel Kabra. Jonah không phải là kẻ tồi tệ nhất trong đám răn độc của nhà Cahill, nhưng mà điều đó cũng giống như nói là tốt hơn là bị tấn công bởi con cá mập hổ hơn là cá mập trắng khổng lồ. Đặc biệt là khi Jonah đang nhắm tới cái gì đó. Tại sao hẳn nói dối tui nó về Dan?

Những chỉ dẫn của Nellie rõ ràng: "Tìm Dan là việc quan trọng", đầu dây bên kia lào xào đầy tạp âm ra lệnh "Nhưng không có gì được ưu tiên hơn việc săn tìm manh mối."

"Ông đang nói về một đứa trẻ mười một tuổi!" Nellie đã hét vào chiếc điện thoại công cộng.

“Đó là cháu ngoại của Grace Cahill, "người kia nói thêm." Thăng bé đã thể hiện là một chàng trai tháo vát. Chúng tôi có mọi lý do để tin rằng nó có thể tự chăm sóc bản thân mình. "

Cuộc trao đổi được thực hiện bởi một người ngồi trong một văn phòng cách đó hàng ngàn dặm. Đột nhiên, áp lực của việc giữ bí mật về nhiệm vụ thực đã gần như làm cô nàng kiệt sức như cuộc săn tìm manh mối. Nellie ngồi sụp xuống, ôm Salladin vào ngực.

Tội lỗi đã không để cho cô nàng có thời gian nghỉ ngơi. Lũ trẻ tội nghiệp đã bị lừa dối từ khi sinh ra – đầu tiên bởi cha mẹ của chúng, những người đã dấu kín danh tính Cahill của họ, sau đó bởi Grace, người nắm giữ

sự thật về ngọn lửa. Kế tiếp, cuộc truy tìm các Manh Mối – thực ra là một hiệp ước chéo. Ai mà biết được Jonah đang nói dối điều gì với Dan?

Và trên tất cả, đó là mình – người mà lũ trẻ tin tưởng. Một người nên bảo vệ chúng ...

Nếu nó phải lựa chọn giữa nhiệm vụ hoặc Amy và Dan --

Đừng cầm đèn chạy trước ô tô. Lo lắng về những gì vấn đề của hôm nay mà có thể mai sẽ không xảy ra.

Tìm Dan. Giữ cho Amy đừng lạc mất nó-

Sau cùng, bất kể vai trò bí mật của Nellie là gì, cô nàng vẫn là một au pair. Lũ trẻ là trách nhiệm của cô nàng.

Điều đó bao gồm an toàn của Dan và tinh thần lành mạnh của Amy.

Giữ cô nàng bị phân tâm.

Cô nàng quay sang Amy. "Cuốn sách ra sao? Có dẫn đến đâu không?"

Amy nhún vai. "Phổ Nghi là một Janus, đúng rồi. Em nhận ra cái dạng – hư hỏng, điên cuồng với nghệ thuật, tự coi mình là trung tâm. Theo cuốn sách này, cuộc đời ông ta về cơ bản là đầy cẩu gắt, nóng nảy sau khi bị lật ngôi. Cũng không tệ lắm khi họ cho ông ở lại hoàng cung. Ông còn có thái giám phục dịch và người hầu để ra lệnh. Khi ông yêu cầu được giáo dục theo kiểu phương Tây, họ đã mang đến cho ông một gia sư từ Luân Đôn. Ông yêu phương Tây – thậm chí còn tự chọn một cái tên tiếng Anh: Henry."

"Hoàng đế Henry," Nellie trầm ngâm. "Có một liên kết hay ho cho việc đó. Như là Vua Ralph."^[3]

"Khi họ ném ông ra khỏi Tử Cấm Thành, ông đại loại bị sụp đổ. Ông biến thành một tay chơi thực sự, một anh chàng giàu chẳng-làm-gì. Nghe như ai đó mà chúng ta biết?"

"Ít nhất Jonah hát rap để kiếm sống," Nellie nói. "Ý chị là, hẳn là một thằng ngốc đẳng cấp thế giới, nhưng hẳn có một công việc."

Chiếc xe buýt gầm lên khi sang số tăng tốc. Họ lại tiếp tục di chuyển.

"Trong suốt thời gian Thế chiến thứ hai" Amy nói tiếp, "Người Nhật đã đưa Phổ Nghi lên làm hoàng đế Mãn Châu Quốc - vùng đất Mãn Châu cũ,

nơi mà các triều đại nhà Thanh bắt nguồn. Ông biết mình chỉ là một con rối đối với Nhật Bản, nhưng ông cần được cảm thấy là vua một lần nữa. Ông đã phải trả giá cho chuyện đó – khi chiến tranh kết thúc, ông bị bỏ tù mười năm vì điều đó. Sau khi được phóng thích, ông đã sống cuộc đời còn lại như một công dân bình thường làm việc trong thư viện. Ông qua đời vào năm 1967. "

"Thật lạnh lùng," Nellie tán thành. "Sự sa sút từ áo vàng nạm ngọc. Anh chàng tội nghiệp xuống dốc từ khi sáu tuổi."

"Nó cũng thật Cahill," Amy cay đắng nói. "Họ dồn tất cả mọi thứ trên vai của bạn khi bạn chỉ là một đứa trẻ. Trong gia đình của tụi em, bạn không có tuổi thơ. Ai cũng quá bận rộn trong việc cố gắng để thống trị thế giới."

Và mình cũng có phần trong chuyện đó, Nellie ngẫm nghĩ khi xe buýt lách qua một ổ gà. Đầy đám trẻ nhỏ vào một trò chơi chết người.

Cô nàng đột ngột cảm thấy một khát vọng ôm con bé này trong vòng tay của mình, để trấn an nó rằng mọi việc sẽ ổn, rằng nó sẽ có được thời niên thiếu bình thường thôi. Nhưng, đó chỉ là một sự lừa dối mà thôi.

Lớn tiếng, cô nàng nói, "Vậy khi Phổ Nghi vẽ lên tấm lụa và giấu nó trong căn gác bí mật, nó phải xảy ra trước khi ông rời khỏi Tử Cấm Thành. Bọn họ sẽ không để cho ông quay trở lại, vào lại cung".

Amy kiểm tra dòng thời gian ở phía trước của cuốn sách. "Điều đó đã xảy ra vào năm 1924, khi ông được mười tám tuổi. Có lẽ Phổ Nghi cho rằng những ngày ở trong Hoàng Cung của ông không còn bao lâu nữa, và đó là lý do ông viết bài thơ." Con bé nhớ lại và đọc :

"Điều mà bạn tìm kiếm, bạn giữ trong tay của bạn,

Ấn định vĩnh viễn khi sinh ra,

Nơi mà mặt đất gặp bầu trời."

Con bé nhăn trán. "Nhưng ông ấy muốn nói gì?"

Nellie tròn mắt. "Đám nhà Cahills có bao giờ muốn nói gì? Hơn là ba mươi chín manh mối vô nghĩa."

Amy cau mày. "Những gì bạn giữ trong tay của bạn chỉ có thể tấm lụa này. Và nó không phải là những gì chúng ta tìm kiếm, đầu mỗi phải là nơi

nào đó khác. Ấn định vĩnh viễn khi sinh ra --ừm, không có cái gì y chang như khi nó được sinh ra cả. Và nơi mặt đất gặp bầu trời-- "

"Chị có tin này cho em," cô nàng au pair chua chát nói. " Mặt đất và Bầu trời gặp nhau ở khắp nơi. Đó là cách nó hoạt động. Trái đất dừng lại; bầu trời bắt đầu. Đối mặt đi em, mình chẳng có gì cả."

Amy nhướng một bên chân mày mày. "Chúng ta không biết Phỗ Nghi đã cố gắng nói điều gì. Nhưng chúng ta biết khi nào ông nói nó - năm 1924"

"Thì sao?"

Amy kéo máy tính xách tay của Dan từ ba lô của mình và bật nó lên. "Vì vậy, nếu chúng ta nghiên cứu các sự kiện lớn trên thế giới từ những năm 1920, chúng ta có thể có thể tìm hiểu những gì Phỗ Nghi đã nói. Một điều gì đó về các Cahill --chúng ta tạo nên tin tức."

Nellie hoài nghi. "Anh chàng đã trải qua việc làm hoàng đế từ thời thơ ấu, đến việc thành một kẻ lừa dối giàu có, rồi làm bù nhìn cho Nhật, rồi tù nhân chiến tranh, rồi thành thủ thư. Em mong chờ tìm thấy gì mà trong sách lịch sử không nói tới?"

"Sự liên kết trong nhà Cahill," Amy giải thích. "Coi nào, cuốn sách nói Amelia Earhart đã cố gắng để bay vòng quanh thế giới. Chúng ta biết thực ra là bà ta theo cuộc săn tìm manh mối. Em cá là có gì đó tương tự về Phỗ Nghi."

"Như là?"

Mở bách khoa toàn thư của máy tính xách tay, Amy thiết lập các chức năng tìm kiếm sự kiện trong năm 1924. "Được rồi, trong vòng một vài tháng trong thời gian Phỗ Nghi bị lưu đày, IBM đã được hình thành, Joseph Stalin lên nắm quyền ở Nga--"

Không phải lần đầu tiên, Nellie bị ngạc nhiên trước khả năng suy luận đáng kinh ngạc của con bé. Cô nàng chăm chú nhìn vào màn hình qua vai con bé. "Hy Lạp đã trở thành một nước cộng hòa --ồ, chị muốn đến đó. Các hòn đảo, món baklava..."

Giọng cô nàng nhỏ dần khi chiếc xe buýt rẽ vào một sườn núi. Trong nửa giờ qua, địa hình đã đang trở thành đồi núi, độ dốc tăng lên. Đột nhiên, nó hiện ra trước mặt chúng -- Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc.

Bên cạnh cô nàng, Amy thở hỗn hển. Thành cổ trải dài lên các sườn dốc và kéo dài đến tận những thung lũng, xa hơn so với tầm mắt ở cả hai hướng. Bốn ngàn dặm, Nellie nghĩ – đủ dài để đi từ Boston tới San Diego, và sau đó rẽ trái tới Mexico City.

"Em đã từng thấy tranh ảnh", Amy run, "nhưng nhìn trong thực tế -"

Ngay cả Saladin cũng chuyển sự chú ý của mình từ con gà ở hàng ghế kế bên để nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn vào cấu trúc khổng lồ ẩn hiện khi chiếc xe buýt đến gần.

Nellie lấy máy tính trong lòng Amy và tìm kiếm về Vạn Lý Trường Thành, liếc nhìn tới lui giữa những hình ảnh thực tế và những gì thấy trên màn hình để tâm trí nổ tung vì thực tế. Công trình kiến trúc con người tạo nên duy nhất mà có thể thấy từ không gian ở xa hơn. Từng được hơn một triệu người canh gác.

Trong thời gian xây dựng, khi một công nhân đã chết, xác của ông được chôn luôn vào chân tường thành. Không ai biết có bao nhiêu xác chết nằm trong đá và vữa, nhưng ước tính khoảng trên ba triệu người.

Đó là một biểu tượng không thể so sánh ở bất cứ nơi nào trên thế giới – độc nhất vô nhị vì tuổi của nó, tầm quan trọng trong lịch sử của nó, và nhất là chiều dài không thể tưởng tượng của nó.

Tim Nellie như chùng xuống. Để tìm một người ở một nơi như vậy -- kể cả một người nổi tiếng như Jonah wizard - sẽ như tìm một hạt cát trong vũ trụ.

Chương 12

Cái áo choàng cam có vẻ rất hợp với Dan – như thể Dan được sinh ra để mặc nó.

"Ai chụp dùm tui tấm hình với?" Trong đầu thẳng nhóc hiện lên cả bộ sưu tập. Tấm hình này sẽ là tấm có giá trị nhất. Chắc nó sẽ rửa tấm hình ra cả sáu mươi mét chiều rộng. Nó sẽ chiếm nguyên bức tường trong phòng trưng bày thành tích của nó.

"Không được chụp hình."

Dan tan nát. Nó há miệng tính phản đối nhưng rồi lại thôi. Ai dám tranh luận với một anh chàng có thể vặn đứt tay bạn và đánh bạn tới chết, tới giọt máu cuối cùng chứ. "Vậy chí ít cháu được giữ lại bộ đồ chứ?"

Đối thủ của nó mỉm cười khoan dung.

Bài học bắt đầu. Dan đã hình dung mình tung bay thật dễ dàng. Nhưng nó cũng không ngạc nhiên khi mọi chuyện không xảy ra như vậy. Như bao người mới nhập môn, nó bắt đầu với bài nhập môn – đấm và đá đơn giản, và học cách ngã.

Không có gì tuyệt hơn như vậy, nó ngẫm nghĩ, đập tay lên thảm khi té nỡ. Học kung fu - Wushu - trong một nơi bí mật của chùa Thiếu Lâm ngay tại trung tâm của Tung Sơn.

Chẳng mấy chốc họ học tới bài ném cơ bản. Dan rạng rỡ khi các nhà sư khen khả năng giữ thăng bằng của nó. Và nhờ vào bộ nhớ phi thường của mình, nó học rất nhanh, ghi nhớ mọi điều được dạy dỗ.

Điểm nổi bật của giờ học là đối kháng – Dan chiến đấu với bốn võ sư nguy hiểm bậc nhất trên thế giới. Vâng, dĩ nhiên, nó biết họ để cho nó thắng. Nhưng cảm giác ném một bậc thầy kung fu thật khó diễn tả – kể cả với một anh chàng chủ yếu tự quăng mình.

Cùng lúc, Dan nhìn thấy một chỗ hở. Nhà sư ngay trước mặt nó ngã xuống, hoàn hảo như tư thế mà Dan đã học. Nó như là một-cơ-hội-duy-nhất để một tiểu tử tỏa sáng trong cuộc đấu thật tại Thiếu Lâm Tự.

Khi Dan nhào tới, một đôi tay mạnh mẽ túm lấy nó, nắm lấy vạt trước áo choàng của nó. Bất ngờ chân của đối thủ đạp vào bụng nó, không phải

đá, nhưng làm nó tung lên với một lực đẩy đáng kinh ngạc. Bay vọt trong không trung, ý nghĩ nghĩ thẳng lợi lóe lên trong tâm trí của nó :

Mình được dạy bởi một sư phụ Thiếu Lâm tự! Điều đó chưa bao giờ xảy ra với nó, và điều đó gần như bẻ gãy từng chiếc xương trong cơ thể nó.

Ba người khác đón lấy nó và đặt nó nhẹ nhàng xuống tấm thảm. Nó kiểm tra nhanh cơ thể nó – hai tay, hai chân, vẫn còn nguyên.

Một nụ cười khờng lồ ngoác ra trên mặt nó. "Cái trò đó tuyệt đã man luôn. Ông làm vậy bằng cách nào thế?"

Sư phụ nó thấp thoáng nét cười.

"Đây là điểm cơ bản của đối kháng trong wushu," người đã ném nó giải thích. "Lực tấn công của đối thủ sẽ là trợ lực tốt nhất cho bạn."

Một nhà sư khác đến mang theo trà và một đĩa thức ăn, và cuộc chiến ngừng lại.

Dan cắn một miếng vào món đồ chiên và nhai một cách trầm tư, cố gắng tiếp nhận hương vị lạ lẫm.

Không tệ, nó nghĩ. Giòn, hơi mặn – gần giống tóp mỡ, nhưng vẻ ngoài có vẻ lạ.

"Món gì đây ạ?" Dan hỏi, trong lúc nhai một miếng khác trong miệng.

"Đó là một món ăn làm từ ấu trùng của con tằm," ông trả lời.

Dan suýt phun miếng đồ ăn ra cả phòng. "Chúng ta đang ăn sâu?"

"Không. Con tằm là sâu bướm của Bướm Tằm

Bombyx mori - sâu bướm lụa."

Làm như điều đó nghe hay hơn vậy. Không phải là sâu, bọ. Nó phải dùng hết sức mạnh ý chí để ép mình nuốt món ăn xuống. Nó biết là nó chỉ tưởng tượng thôi, nhưng có có cảm giác như cả vườn côn trùng đang trong dạ dày nó, quẩn quại và kêu ù ù.

Nó cố gắng đứng trên đôi chân bủn rủn. "Cháu nghĩ cháu cần chút không khí."

Một trong số các nhà sư đưa nó qua nhiều góc ngoặt và rẽ dẫn đến thẳng sân Trường Tổ. Nó thì thào cảm ơn và loạng choạng ra ngoài sân.

Nó chưa bao giờ trải qua việc trở thành một nhà sư Thiếu Lâm. Võ thuật thật tuyệt vời – nhưng đồ ăn thì không!

Du khách tham quan nhìn nó tò mò – một thằng nhóc Tây trong bộ áo Thiếu Lâm. Nó quá buồn nôn đến mức không quan tâm đến việc bị ấn tượng bởi cảnh tượng đó, nhưng việc đi bộ giúp nó đỡ nôn nao trong dạ. Chẳng thấy Jonah ở đâu. Ngôi sao có thể vẫn còn trong chùa, ký tặng cho những người hâm mộ của nó ở Thiếu Lâm tự.

Dan quan sát kỹ lưỡng xung quanh. Cái gì vậy ta? Nhìn xa nó như một thành phố thu nhỏ. Nó chạy lại gần và phát hiện ra rằng mấy cấu trúc đó không phải là những tòa cao ốc mà bia mộ bằng đá cao chót vót, hình dáng như những ngôi chùa Trung Quốc, một số cái cao tới mười – mười hai mét. Một tấm biển cho thấy khu vực chôn cất đó là Rừng Tháp – nơi an nghỉ cuối cùng hài cốt được hỏa táng của các đại sư Thiếu Lâm Tự qua hàng thế kỷ.

Tuyệt vời – trừ việc nó đang cố gắng tiêu hóa mấy con Sâu Tằm Bombyx Moris.

Ngay bên ngoài sân chùa, dọc bên đường đi, nó thấy một hàng kính viễn vọng được đặt hướng lên trên dãy Tung Sơn.

Nó rời Rừng Tháp đi dọc theo con đường, nó lục lọi trong túi coi tìm được gì. Một ưu điểm trong việc đi cùng Wizard – Jonah đã đưa nó ít tiền Trung Quốc.

Đi ra bằng cửa hông, nó tới hàng kính thiên văn. Nó nheo mắt nhìn về đỉnh núi mờ sương của Tung Sơn. Nó có thể nhìn thấy một cái tượng đài ở phía xa, màu trắng trên nền trời xám. “Cái gì vậy ta?”

Một người trả lời. "Đó là bức tượng của Bồ Đề Đạt Ma."

"Ý ông là cái người xé mí mắt hả?" Dan buột miệng.

Người đàn ông chỉ vào khe tiền. "Một nhân dân tệ."

Dan bỏ một đồng xu vào, và kính thiên văn hoạt động với tiếng tích tắc đếm giờ. Nó chăm chú nhìn vào ống kính.

Bức tượng được tạc từ đá trắng - một nhà sư có bộ râu ngòai bắt chéo chân trên đỉnh một bệ gạch. Theo như Dan những gì Dan có thể nói, ông không có mí mắt nào thiếu, và phần dưới cơ thể, bị teo hay không, được giấu trong bộ áo choàng.

Nhưng đó không phải là những gì làm cho Dan há hốc. Mình biết anh chàng đó!

Một đứa trẻ mồ côi ở Boston có thể thấy cái tượng ở trên đỉnh một ngọn núi Trung Quốc xa xôi từ đâu? Trên Tivi? Internet? Hay một cuốn sách giáo khoa ở trường?

Nó nhìn âm ỉ về phía tác phẩm điêu khắc màu trắng được bao quanh bởi lớp lông màu xám dày...

Lông mèo ...

Saladin?

Dĩ nhiên rồi! Grace đã giữ một bản sao nhỏ của bức tượng này đặt trên đầu cầu thang của bà! Đó chính là một trong những thứ yêu thích của Saladin - Con mèo Mau Ai Cập thường thích cuộn tròn, cọ mình vào cái đồ gốm sứ đó.

Amy và Dan đã gọi nó là Phật có râu. Sao nó có thể quên được chứ? Nó đã từng sợ bức tượng đó muốn chết mà.

Và bây giờ nó đang nhìn chăm chăm vô bức tượng thật.

Nó cau mày. Lũ trẻ chưa bao giờ biết đến điều đó khi bà còn sống, nhưng Grace Cahill đã in dấu lên 39 Manh Mối. Toàn bộ cuộc thi là ý tưởng của bà, được viết vào bản di chúc của bà với sự hỗ trợ của Willam McIntyre. Nhiều điều bà Grace đã tình cờ đề cập đến trong suốt những năm qua hóa ra là điều quan trọng trong việc truy tìm Manh Mối. Nó gần giống như bà vẫn đang tìm tiếp từ trong nắm mồ của mình.

Nó như cảm thấy một ngọn đèn pin soi rọi khích lệ ở bà ngoại của nó. Bà như đã ngấm cây vào đầu nó nhiều điều như vậy - và còn nhiều hơn trong tâm trí Amy, bởi vì hai người họ thân thiết hơn. Đôi khi, nó không thể thoát khỏi cảm giác rằng bộ não của nó như là một ổ cứng máy tính bị nhiễm hàng chục loại virus chỉ chờ bấm nút là kích hoạt .

Vấn đề là Grace chưa bao giờ nghĩ đến việc nó có thể từ bỏ cuộc thi và bị mắc kẹt với tất cả những quả bom tinh thần có thể làm cho nó phát điên. Bởi vì, tham gia cuộc truy tìm Manh Mối hay không, nó cũng không thể không tò mò.

1) Các mối quan hệ của Jonah nhà Janus đã đưa nó đến Thiếu Lâm Tự.

2) Phật có râu thật ở trên kia. Trùng hợp ư?

Ừ, phải rồi.

Bức tượng trắng lờ mờ ẩn hiện trên cao, dường như cả dậm trên bầu trời. Ngay trước mặt Dan, một chuỗi dài những bậc đá đổ nát cổ xưa dẫn thẳng lên núi.

Cả triệu bậc thang - ít nhất là trông có vẻ như thế. Hay ho là mình đã ăn mấy con sâu tằm hôm nay... Nó sẽ cần năng lượng đây.

Chương 13

"Thật quá đã, có người hâm mộ như các ông, yo," Jonah nói với Li Wu Chen.

Trụ trì nhìn nó với vẻ thất vọng. "Vậy là chúng ta đã chờ đợi lâu lắc và chỉ gửi cho chúng ta một thằng bé ngu ngốc ư."

"Chi?" Jonah lặp lại. Nó hạ giọng thì thầm. "Ý của ông là - Janus?"

"Chúng ta không phải là người hâm mộ những âm thanh ồn ào khó chịu của con. Và đúng, chúng ta là các Janus – trực hệ của gia đình Cahill ở Châu Á. Chào mừng con, con trai của Cora Wizard." Li Wu Chen dời mắt về phía cha của Jonah. "Và dĩ nhiên, người chồng không phải Janus của bà nữa."

Giống như tấm màn được vén lên. Không có gì ngạc nhiên khi người đứng đầu chi tại Venice đã gửi tới Jonah đây! Theo người đại diện của nhà Janus, các nhà sư Thiếu Lâm có thể có thể giúp đỡ việc tìm Manh Mối tại vùng đất này của thế giới.

"Vợ mình thật hài hước," Broderick lầm bầm, với một chút bực bội. Ngón tay cái của lão giật giật như thể hai bàn tay cảm thấy trống rỗng khi không có cái BlackBerry. "Bà ấy lẽ ra phải nói với chúng tôi những người bản xứ là băng hữu Janus."

"Bình tĩnh nào Ba," Jonah xoa dịu. "Bà ấy đưa mình đến đúng chỗ cần đến, có hại gì ai đâu." Cora Wizard Cổ điển. Bà vận hành cả chi giống như một màn biểu diễn – những mảnh ghép nghệ thuật – cung cấp cho các diễn viên những thông tin hạn chế, sau đó lùi lại ngắm nhìn những tia lửa tung bay. Nó rất Janus, mặc dù Jonah chưa bao giờ mong đợi bà cũng làm như vậy với con trai của mình.

Sư trụ trì mở cửa cho họ vào bên trong một phòng chờ nhỏ với một chiếc bàn tròn thô kệch. Cánh cửa đóng lại với tiếng rít, và họ nhận ra rằng họ đang ở trong một phòng an toàn.

"Trước tiên," Li Wu Chen lên tiếng. "Cậu bé đó là ai, và tại sao cậu bé đi với con?"

"Tên của nó là Dan Cahill," cha của Jonah trả lời.

"Cahill." Trụ trì ngồi xuống. "Janus à?"

Jonah nhún vai. "Không ai biết. Nó là cháu trai của Grace Cahill."

Li Wu Chen bị ấn tượng mạnh. "À, Grace Cahill. Trục hệ tốt. Người phụ nữ nguy hiểm. "Bà ta đã giải được gần hết ba mươi chín manh mối khó nhằn mà chỉ có vài người bắt kịp được bà ta mà thôi."

"Để như ăn kẹo," Jonah nói chắc nịch. "Grace chỉ làm việc của mà, và má tôi hít khói. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao Cora đẩy tụi tôi lại với nhau. Vụ ở Venice chỉ là chút nguyên liệu trả đũa lại theo cách của nhà Janus thôi."

Vị trụ trì bật dậy, la hét gì đó vui vẻ bằng tiếng Hoa. "Xin tha thứ cho sự kích động của ta," ông ngượng ngùng bổ sung, ngồi xuống lại. "Nhà Janus ở Châu Á chúng ta đã sống trong cái bóng của nhà Tomas đầu óc ngu si tứ chi phát triển quá lâu rồi."

"Đúng luôn," Jonah đồng ý, nghĩ về nhà Holt.

"Coi như mọi nguồn lực của Thiếu Lâm sẽ hoàn toàn theo ý của con. - thành phần còn thiếu là gì?"

"Tôi đang đi tìm đây," Jonah quả quyết. "Má nói là nó ở Trung Quốc, nhưng chúng tôi không biết nó là cái gì hoặc tìm nó ở đâu. Đó là lý do tại sao chúng tôi mang theo thằng nhóc Cahill đó."

Li Wu Chen cau mày. "Chắc chắn thằng nhỏ không biết gì nhiều hơn những gì chi Janus biết."

"Đừng đánh giá thấp thằng nhỏ," Jonah nhấn mạnh. "Nó trông ngờ ngẩn, nhưng nó và chị nó đã làm ra nhiều điều kỳ diệu đó. Có lẽ đó là liên kết với Grace, ai biết được?"

"Khôn ngoan lường trước mọi khả năng," trụ trì thừa nhận một cách miễn cưỡng. "Có lẽ đại diện nhà Janus và xuất hiện trên trang bìa của

Đả Hồ không phải là nỗ lực độc quyền song phương. Sử dụng nó hiệu quả, hậu duệ của Grace có thể là một tài sản có giá trị."

"Dạ - cảm ơn." Đó có phải là một lời khen không ta?

"Mẹ con có lý do chính đáng để tìm kiếm các thành phần còn thiếu tại Trung Quốc," Li Wu Chen nói với nó.

"Việc tái tạo huyết thanh Janus đã là mục tiêu của các hoàng đế Thanh triều hàng trăm năm trước. Chính nổi ám ảnh này –chứ không phải là lòng

sùng kính ngưỡng mộ nghệ thuật của họ – đã khiến họ bỏ bê người dân."

"Nhưng họ đã hoàn thành rồi à?" Jonah thăm dò. "Mấy vị hoàng đế đó có ai tìm được công thức không?"

"Chúng tôi tin rằng câu trả lời là có."

Broderick lên tiếng. "Tin ư? Ông không biết à?"

Trụ trì trả lời Jonah, chứ không trả lời cha nó. "Trải qua nhiều thập kỉ, tương truyền rằng: Phổ Nghi, vị hoàng đế cuối cùng, đã thuê một gia sư tên là Reginald Fleming Johnston, một nhà khoa học trong chi Janus đến từ quần đảo Anh quốc. Họ đã cùng nhau hoàn thiện huyết thanh đó trong một phòng thí nghiệm bí mật tại Tử Cấm Thành."

Qua vẻ cau có của cha mình, Jonah có thể nói rằng ông ta không thích bị bỏ qua như vậy. Nhưng việc này quan trọng hơn cái tôi của Broderick. "Vậy, chuyện gì đã xảy ra với nó?" Nó hỏi một cách khẩn trương.

"Đó là điều bất hạnh nhất. Đó là năm 1924. Phổ Nghi hiểu rằng ông sẽ sớm bị lưu đày. Đương nhiên, với ông lúc đó an toàn của huyết thanh chính là điều ông quan tâm nhất. Johnston biết một người bạn Cahill với kỹ năng độc nhất có thể giấu công thức ở nơi mà nó được lưu giữ vô thời hạn. Người ta nói rằng không một người nào tại thời điểm đó có thể làm được điều đó."

"Nhưng ông ta đã giấu nó ở đâu?" Broderick hỏi, gần như hét lên.

Li Wu Chen lắc đầu. "Truyền thuyết kết thúc ở đó."

"Kể cho tôi biết về cái tay mà họ thuê để cất giấu hàng hóa," Jonah cố chấp. "Ông ta là ai?"

"Điều này cũng không ai biết. Sau khi rời khỏi Tử Cấm Thành, Phổ Nghi đã trở nên lạng lã. Có người nói ông đã đi một chuyến tới Vạn Lý Trường Thành trước khi chết, nhưng điều này chưa bao giờ được xác nhận. Hoàn chỉnh công thức nhà Janus là một thành tựu vĩ đại của ông. Kể cả triều đại ngắn ngủi Thiên Triều của ông cũng không thể so sánh được. Phần còn lại của cuộc đời của Henry Phổ Nghi - trong vai trò của một bù nhìn, một tù nhân, một thủ thư đơn giản – đây không phải là số phận giành cho một người nhà Janus." Đôi mắt của trụ trì liếc nhanh cha Jonah trước khi

quay trở lại với ngôi sao. "là một người bình thường, có lẽ thậm chí là một hoàng đế. Số phận đó không phải cho một hậu duệ của Jane Cahill."

Cánh cửa buồng bật mở ra và một nhà sư nhào vào đầy lo lắng. Ông ta giữ chiếc Blackberry của Broderick bằng ngón cái và ngón trỏ của mình như thể nó có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Chiếc điện thoại thông minh sáng rực như một cây thông Noel.

Cha Jonah bật dậy. "Đó là chuyện của nhà Janus – mã ưu tiên cao nhất!"

Nhà sư đầy kích động cho thấy không gì vui hơn là được trao trả chiếc điện thoại cho lão và bỏ đi.

Chỉ khi cánh cửa an ninh đã được đóng lại, Jonah hỏi, "Mẹ gọi à?"

Cha nó cau mày. "Không, không phải là mẹ mày." Ông giơ nó lên. Các ký tự Trung Quốc tràn ngập màn hình nhỏ.

Li Wu Chen đeo kính lên. "Kỳ lạ ghê. Đó là một loạt các con số. Một, ba mươi tám, năm mươi ba."

Broderick Wizard nhăn nhó. "Tin nhắn từ một máy chủ giả. Không biết được người gửi là ai." Lão bấm bàn phím trong thất vọng. "Mã hóa một thông điệp vô nghĩa để làm gì?"

"Bởi vì nó không phải là vô nghĩa, Ba à." Jonah hân hoan. "Phần một, hàng ba mươi tám, vị trí năm mươi ba - yo, thông điệp này là một vị trí ghế ngồi trong một sân vận động!"

"Nhưng tháng này mình đâu có buổi biểu diễn nào," lão nhắc nó.

"Có lẽ là vậy", ngôi sao lập luận. "Mình tạo một hợp đồng - ở Thượng Hải, có thể là - bất cứ ai gửi tin nhắn biết và sẽ xuất hiện ở chỗ đó. Tất cả chúng ta phải làm là đặt một ai đó ở chỗ bên cạnh."

"Rủi ro quá," Broderick trầm ngâm.

"Không hẳn. Con sẽ lên sân khấu với chiếc micro trong tay. Nếu mọi thứ trở nên khó khăn, con có thể khiến cho năm mươi ngàn người hâm mộ la lối nhào vào kẻ đó. Kể cả nhà Lucian cũng không thể có được hậu thuẫn như vậy." Nó cười toe toét khoe hết ba mươi hai cái răng hoàn hảo. Nó đã muốn mẹ nó nhận được điều này bằng cách nào đó.

"Gần như thông minh, ngôi sao của Ai muốn trở thành một Gangsta? à" Li Wu Chen nói với nó. "Nhưng, than ôi, con sai rồi."

Jonah cảm thấy bị xúc phạm. “Ông nói nhảm!”

Trụ trì thể hiện sự chê bai. “Các nhà sư Thiếu Lâm không có ‘nhảm’”

“Không phải là thiếu tôn trọng,” Jonah nói nhanh. “Chỉ là – à, thế ông nói tôi nghe cái tin nhắn đó nghĩa là gì đi nào.”

"Rất vui lòng," trụ trì gật gù đồng ý. “Con có biết đội quân bằng đất nung tại lăng mộ Tây An?”

Broderick cau mày. "Thông điệp là từ quân đội?"

"Nó không phải là một đội quân thật", Li Wu Chen giải thích với một tiếng thở dài mệt mỏi. "Các chiến binh đất nung được coi là kỳ quan thứ tám của thế giới cổ đại. Nếu ông có thể ngừng cái vụ nghĩ về sự nghiệp ngớ ngẩn của con trai ông một lúc, ông có thể đạt được một một nấc trên cái thang của sự thông thái hơn là chương trình Giải trí Đêm nay."

"Mỗi người nhường một bước nào," Jonah đề nghị khi nhìn thấy cha nó đang đỏ lựng lên. Nó không muốn cha nó thành một đồng phế liệu bởi một bậc thầy võ thuật Thiếu Lâm.. Thứ nhất, Li Wu Chen, mặc dù nhỏ con và gầy, có thể sẽ hạ gục cả một thành phố. Và có thể có lẽ năm tải đến một thành phố. Và thứ hai, nếu mẹ phát hiện ra, nó sẽ phải trả giá đắt.

Nó quay sang trụ trì. "Chúng tôi không có ý gì về kỳ quan cổ đại của ông. Chúng tôi trân trọng muốn biết." – rất trân trọng đó - "sự thật về đội quân này"

"Tại ngoại ô thành phố Tây An là lăng mộ Tần Thủy Hoàng, hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc thống nhất. Nó được bảo vệ bởi một đội quân lớn các bức tượng chiến binh bằng đất nung chôn cùng."

"Là vậy á?" Jonah hỏi. "Tượng?"

"Hàng ngàn cái, có kích thước lớn hơn người thật, và được khắc tỉ mỉ đến từng chi tiết. Ngay cả hiện nay, người ta vẫn khai quật được những đội lính chưa bị khám phá mỗi tháng."

Cha của Jonah hoài nghi. "Nhưng tại sao ông chắc chắn thông điệp nói về nơi này?"

"Đó là một tham chiếu đến một con số cụ thể trên tượng đất nung," Li Wu Chen giải thích. "Người lính thứ năm mươi ba trong hàng thứ ba mươi tám của hố khai quật đầu tiên."

"Hoặc," Broderick thêm, "nó có thể là một cái bẫy."

"Thì cũng ổn thôi," Jonah vô tình nói. "Có bẫy, không có bẫy, tôi đã có sự bảo vệ rồi."

Nhà sư mở to mắt. "Ngay cả khi đó con cũng không được phép liều lĩnh! Con trai của Cora Wizard sẽ là phần thưởng lớn cho các chi đội thủ của chúng ta."

Jonah bình tĩnh lại. "Tôi sẽ không lộ diện trên tuyến lửa đó đâu." Nụ cười quen thuộc trên các tạp chí sáng lên. "Tôi biết là sẽ hữu dụng khi mang theo thẳng nhóc Cahill mà."

Chương 14

Sau ba trăm bậc thang đầu tiên, Dan thở dốc. Tới năm trăm, nó ho muốn nổ phổi trên sườn núi Tung Sơn.

Đôi khi, vài nhà sư mặc áo choàng màu cam và đệ tử kung fu thở hỗn hển ngang qua, chạy lên những bậc thang vô tận.

Không có gì ngạc nhiên khi các võ sĩ Thiếu Lâm bất bại. Nếu họ được đào tạo tại đây, có thể sẽ có khả năng nâng cả ngôi chùa, thậm chí cả ngọn núi luôn ấy chứ.

Nó đếm tới đâu đó khoảng bảy trăm năm mươi bậc rồi quên mất tiêu, và bức tượng Bồ Đề Đạt Ma vẫn ở tận đầu đầu đầu. Mồ hôi túa ra từ mỗi lỗ chân lông trên người nó.

Mình đang biến bộ võ phục quý báu của mình thành miếng giẻ rách đây mồ hôi!

Dan liếc nhìn đồng hồ --nó đã leo được gần một giờ. Phật Có râu đâu rồi -trên mặt trăng ư?

Một nhóm các nhà sư chạy bộ qua, lần này thì chạy xuống. Không khí giờ trở nên lạnh rõ rệt. Chắc chắn nó gần lên tới đỉnh rồi.

Các bậc thang xoắn đột ngột sang phải, và nó thấy cơn ác mộng thời thơ ấu của nó sừng sững ở đó, cao tới sáu mét.

Nó bật ra tiếng rên, nhìn quanh bối rối. Không có các nhà sư đang tập luyện, không có khách du lịch lang thang. Nó chỉ có một mình.

Nó kiểm tra cái đế khổng lồ rồi nhìn lần lên những nếp gấp chiếc áo choàng của Bồ Đề Đạt Ma. Không có dấu hiệu hay biểu tượng – thậm chí cả một khe nứt trong tảng đá để có thể giấu một thông điệp bí mật.

Mình sai về Phật có râu chăng?

Khi nó đi vòng quanh pho tượng Bồ Đề Đạt Ma, nó nhìn thấy một ngôi đền nhỏ được xây đằng sau bức tượng. Nó bước vào trong. Chử Trung Quốc ở khắp nơi, nhưng có một tấm biển duy nhất viết bằng tiếng Anh :
LỖ ĐẠT MA

Một mũi tên chỉ thẳng vào một cái lỗ trong tảng đá.

Một cái hang!

Trời ạ, nó chẳng muốn đi vào trong chút nào. Trong quá trình đi tìm các Manh mối, nó đã ở trong đường hầm, hầm, hố và hầm mộ đủ để cho cả đời nó rồi. Và một trong mấy cái đó đã suýt nữa kéo nó chui vô mộ nằm luôn rồi.

Nhưng nó không có leo mấy cái bậc thang lên thiên đường đó cho vui.

Nó quỳ xuống và bò vào trong hang. Hang vừa tối vừa chật, đá lạnh và ẩm ướt trong không khí mù mịt hơi sương.

Vào được khoảng năm mét, cái hang trở nên tối đen. Cái cảm giác như bị-nhốt thật khó mà chịu được – tảng đá cổ xưa ép nó ở khắp mọi hướng, không nhìn thất bất cứ thứ gì. Giống như nó bị ngọn Tung Sơn nuốt chửng. Nó bắt đầu dồn dập. Lên cơn hen ư? Không, hơi thở hỗn hển đưa không khí vào phổi nó, nhưng mà hơi thở quá gấp gáp, nó không thể kiểm soát được nhịp thở.

Chuyện gì đang xảy ra với nó? Nó ốm chẳng?

Mình đang gặp một cơn sợ nơi chật hẹp!

Nó nhắm mắt lại và cố gắng để đẩy tất cả suy nghĩ ra khỏi tâm trí mình. Nó không có rúc vô một khe hẹp không tưởng tượng nổi bên trong cái đồng cả triệu tấn đá rắn. Nó chỉ - lạnh thôi.

Chuyện đó chỉ diễn ra trong khoảng ba mươi giây, nhưng nó dường như vô tận. Sau cùng, nó thở lại bình thường và tiếp tục dẫn thân vào hang.

Bàn tay mò mẫm của nó đập vào một tảng đá lung lay, và nó cảm thấy một đợt rung động trong lòng bàn tay. Một giây sau, đầu gối nó cũng rung lên cùng chỗ. Kỳ cục. Nó đi ngược lại vài phân, và gõ lên tảng đá. Âm thanh kỳ lạ vang lên, không phải là rỗng, chính xác, nhưng – khác biệt.

Giá mà có cái đèn pin!

Ngay lúc đó, nó nhận ra là nó có đèn. Không phải là ngọn đèn sáng chói, nhưng có còn hơn không. Nó hướng cổ tay trái vào chỗ tảng đá và nhấn vào cái nút nhỏ làm mặt quay số cái đồng hồ sáng lên.

Ánh sáng khá yếu, nhưng cho nó thấy một cảnh tượng tuyệt vời. Tảng đá này không phải là tự nhiên có trong hang động. Sau khi kiểm tra cho thấy là nó được đẽo gọt để có được hình dạng đặc biệt phù hợp với chỗ trong hang.

Những ngón tay nó run rẩy khi nâng tảng đá lên một chút. Nó nâng lên một cách dễ dàng. Nó đặt sang một bên, và một lần nữa kích hoạt ánh sáng từ đồng hồ.

Cảm giác phấn khởi của việc khám phá ra tràn ngập cơ thể nó. Nó đang nhìn thẳng vào ngăn chứa bí mật được khám vào đá, mà chẳng biết đã bao lâu rồi không ai nhìn thấy.

Nó cúi xuống gần hơn. Có cái gì đó bọc quanh bằng tấm chắn rách và mốc—cái gì vậy ta?

Nó kéo gói đồ lại, và cố gắng mở nó ra. Nhưng không khả thi. Đây là việc cần dùng tới hai tay để làm, và nó không thể thực hiện khi mà một tay còn phải dính với cái đồng hồ để chiếu sáng. Bóng tối quay trở lại, nó đặt tảng đá lại chỗ cái khoang rỗng. Sau đó nó ôm gói đồ trong tay và bắt đầu cuộc hành trình gian khổ, nhích từng phân, lùi ra khỏi động. Dần dần, ánh sáng quay trở lại với nó, và nó lại ở ngoài.

Nó nhìn quanh quanh ngôi đền và khu vực quanh bức tượng. Nó vẫn đang ở đó một mình. Nó háo hức mở tấm vải cổ xưa và kiểm tra vật bên trong. Chân mày nó cau lại.

Rác. Nghĩa đen! Mấy cái chậu và ly, thủy tinh vỡ, tất cả nửa cháy sém đen, nửa tan chảy.

Ai lại đem cái đồng rác này ra và giấu nó như thể đồ quý giá và bí mật tối thượng chứ?

Nó coi lại đồng đồ. Đó không phải là cái tách, mà là mấy cái chung lớn. Và cái cao cao, mỏng manh – là ống nghiệm vỡ và có thể cả mấy tẩu thủy tinh. Mấy thứ đó bị kẹt, ốc vít bị cháy đen. Vậy nó không phải là rác – nó là các thiết bị thí nghiệm! Và rõ ràng có cái gì đó sai đã xảy ra, vì đồng đồ đều bị cháy cả.

Một đám cháy. Chẳng phải là phong cách nhà Cahill sao! Cha mẹ nó, nhà của bà Grace, người họ hàng Irina chỉ một tuần trước. Nó vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh khi cô ấy ngã xuống, khi ngôi nhà chìm trong biển lửa rừng rực quanh cô. Đó là một hình ảnh kinh hoàng – hình ảnh cứ lặp đi lặp lại kể từ cái đêm kinh hoàng đó.

Dan đã chứng kiến rất nhiều chuyện kể từ đám tang của Grace. Nhưng đó là lần đầu tiên nó thấy ai đó chết đi. Nó nhớ lại khuôn mặt của Irina và không thể không tự hỏi liệu cha mẹ nó có trông như vậy không vào giây phút cuối của họ.

Không –không thể nghĩ về điều đó ....

Tâm trí của nó quay trở lại căn hầm ngầm ở Paris. Bức họa của Gideon Cahill và bốn đứa con của ông --Luke, Jane, Thomas, và Catherine –các trưởng bối của các chi nhà Cahill. Bức tranh đó cũng cho thấy một đám cháy nữa.

Một cách thận trọng, nó nhặt một mảnh vỡ cháy xém bằng ngón cái và ngón trỏ. Thủy tinh dày và có bọt – hơi mờ. Các bộ phận khác có vẻ quá khổ và thô. Chúng có vẻ được làm từ sắt nặng hơn là thép không rỉ hoặc nhôm. Cái này nó thô sơ tới cỡ nào chứ?

Trái tim nó bắt đầu đập với tốc độ gấp đôi bình thường. Chờ chút! Gideon Cahill là một nhà giả kim!

Có khi nào mấy cái này là từ phòng thí nghiệm của ông – bị cháy bởi ngọn lửa y như ngọn được mô tả trong bức tranh đó?

Tỉnh Hà Nam không gần Châu Âu, nhưng năm trăm năm là một quãng thời gian rất dài, và, đối mặt với nó nào, nhà Cahill đi khắp nơi.

Nó bắt đầu sàng lọc đám tàn tích cháy xém, tìm kiếm gợi ý nào đó để biết tại sao đám mảnh vỡ này trở nên quan trọng đến mức người ta phải mang nó đi cả nửa vòng trái đất mà giấu nó.

Úi! Một mảnh vỡ đâm vào da nó, và nó hút ngón tay bị chảy máu. Nó gần như có thể nghe thấy tiếng Amy: Chị đã bảo em đừng chơi với thủy tinh bể mà.

Ồ, phải rồi?! Nó tự trả lời. Ở em là người tìm thấy đám đồ này, không phải chị. Và em thậm chí không phải là một phần của cuộc truy tìm manh mối nữa chứ!

Từ trên cao nhìn xuống, nó nhận ra cái sàn quan sát ở xa phía dưới. Có hai người nhỏ như kiến đang cúi xuống nhìn vào một trong mấy cái kính thiên văn. Jonah và cha hẳn ư? Nó không biết. Nhưng có lẽ lúc này họ đang tìm nó.

Bản năng đầu tiên của nó là giấu kín phần còn lại của phòng thí nghiệm của Gideon. Nó dường như không nắm giữ bất kỳ Manh Mối nào, nhưng sự thật là ai đó đã mang nó đi xa thật xa đến tận đây để giấu làm cho nó có vẻ quan trọng. Chẳng ai bàn giao đồ cho nhà Janus như vậy.

Nó bắt đầu bọc đám đồ lại. Một cái gì đó rớt ra khỏi cái chăn bọc và rớt nặng nề xuống chân nó. Nó cúi xuống nhặt lên. Có vẻ không giống mấy cái đồ trong phòng thí nghiệm. Vật đó hình bầu dục, có lẽ bằng vàng – khó có thể nói chắc được vì nó bị ố đen. Nhưng vật này có một cái bấm nhô lên. Nó nhấn vào, và cái hình bầu dục bật mở.

Phần bên trong có lẽ được lót bằng nhung tím. Đặt bên trong là một hình nhân thu nhỏ bằng ngà voi, được đóng khung hoa văn và được sơn chi tiết đáng kinh ngạc.

Dan nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của người phụ nữ trẻ được khắc họa đó.

Đó là mẹ nó!

Không, không thể nào. Mấy thứ này có cả trăm năm rồi mà!

<Một cái mẽ đay với tấm hình của một người phụ nữ bên trong>

Tóc và quần áo của bà không đúng – nó ở một thời đại khác. Đây không thể là Hope Cahill.

Nhưng đó là khuôn mặt của bà!

Dan mới chỉ bốn tuổi khi bà chết. Tuy nhiên, bạn không thể quên khuôn mặt của mẹ. Không bao giờ.

Nó có thể nghe loáng thoáng tiếng nói, tiếng hô đồng thanh. Thêm nhiều các nhà sư di chuyển trên các bậc thang. Nó chỉ có vài khoảnh khắc ngắn ngủi để giấu mấy cái đồ thí nghiệm –

Nó nhìn lại cái hình nhân. Cái này thì không. Nó sẽ giữ lại vật này.

Nó nhét bức chân dung vào trong cặp quần lót, ôm đống chăn, và bắt đầu đi xuống. Nó phải nằm ở đâu đó để mai này nó còn có thể tìm lại được. Nó đếm hai mươi lăm bước – mười bốn cộng với mười một, tuổi của Amy và tuổi của nó cộng lại – và đi xa khỏi con đường mòn, đến chỗ bụi rậm chắn cầu thang. Nó tìm thấy một chỗ lõm trên nền đất và đặt đống đồ ở đó,

lấy đá và cành cây gãy phủ lên. Không phải là chỗ cất giấu tốt nhất, nhưng mà phải vậy thôi.

Dan quay trở lại mấy cái bậc thang vừa kịp lúc nhà sư và ba đồ đệ xuất hiện. Họ chạy ngang qua nó mà không hề nhìn lại.

Nó nhanh chóng đi xuống. Đường xuống không tốn mồ hôi – và nhanh hơn rất nhiều. Nó thậm chí còn có thể rút ngắn thời gian, nếu nó không phải dừng lại để nghĩ về cái hình nhân đáng kinh ngạc đang nằm trong lưng quần nó. Khuôn mặt của mẹ nó, nhưng không phải mẹ nó.

Amy phải được nhìn thấy hình nhân này. Dù chúng có bất đồng thể nào về cuộc thi này đi chăng nữa, con bé không thể bỏ qua điều này. Nó như sét đánh.

Ngay lúc nó đặt chân lên cái sàn đặt kính thiên văn nó thấy Jonah đang chạy thong thả về phía nó. Cha hẳn chỉ cách sau đó vài bước, lỡ nhịp bởi việc vừa chạy vừa nhả tin.

“Đi đâu vậy nhóc?” Jonah gọi khẩn trương. “Em làm cái quái gì trên đó vậy?”

"Dạ--" Dan do dự, không chắc chắn muốn nói gì.

May mắn thay, ngôi sao quá vội vàng để đợi câu trả lời. “Tìm đồ của nhóc đi, và cởi cái bộ đồ ngủ đó ra. Tụi mình đi.”

“Chúng ta đi đâu?” Dan hỏi.

"Anh sẽ cho chú biết về giao kèo trên máy bay. Chúng ta có một cuộc hẹn – với một đội quân.”

Chương 15

Ngay cả khi nhìn thấy nó từ xe buýt, Amy vẫn chưa thể đánh giá hết sự vĩ đại của nó. Thành được xây dựng nhằm bảo vệ khỏi sự tấn công của người Mông Cổ, nó trải dài chia cắt phần biên giới phía bắc rộng mênh mông của Trung Quốc cổ.

Giờ đây, khi đi bộ dọc bức tường cao của Bát Đạt Lĩnh, Amy có thể hiểu tại sao ngay cả/ thậm chí đội quân Mông Cổ phải suy nghĩ rất kỹ càng khi muốn tấn công vùng đất này. Đoạn đầu, Thành dày – đỉnh trên rộng như căn phòng khách của căn hộ tụi nó ở Boston. Điều đó có nghĩa là người Trung Quốc có thể chứa binh lính ở tại đó. Có các tháp canh cách nhau chừng mỗi tám trăm mét. Ở đó có thể đặt đài quan sát, đặt doanh trại, làm kho vũ khí và nơi để vật tư. Lính canh có thể sống trên Thành vô thời hạn.

Thành cũng rất cao – ít nhất mười mét tại Bát Đạt Lĩnh. Bất cứ đội quân nào muốn tấn công thì sẽ phải leo lên dưới sự tấn công của các mũi tên và đầu đụn sồi.

Dan nên thấy cái này, con bé nghĩ. Mấy cái mũi tên và đầu sồi chính là trò nó thích. Không chỉ lịch sử quân sự của Thành làm con bé nghĩ về thằng em. Hầu như mỗi giây phút trôi qua nó đều nhớ về cảnh gấu ó của tụi nó ở Quảng trường Thiên An Môn.

Và bây giờ Dan đã biến mất. Ở thì, không chính xác. Nó đã không biến mất vào không khí. Con bé biết thằng bé đang đi với ai, nhưng không biết nó ở đâu.

Một kỷ niệm khó chịu quay trở lại - hình ảnh u ám của một cơ thể thôn dài nhầy nhụa với cái đuôi bò sát dài. Một con cá sấu sông Nile dài sáu mét hiện ra dưới ánh trăng.

Jonah Wizard không thể tin cậy được. Không ai nhà Cahill có thể tin được.

Đã hơn hai ngày kể từ lần cuối con bé thấy em trai mình. Khoảng thời gian chia cắt dài nhất kể từ ngày mẹ đưa thằng nhóc từ bệnh viện về và chen vào cuộc đời của nó. Và bây giờ nó chìm trong cảm giác đó, không có Dan, cuộc đời con bé chẳng còn gì.

Nó nghĩ về đám tang của bà ngoại, về những ngày mà nó và Dan lần đầu biết về cuộc tìm kiếm 39 Manh Mối. Tụi nó lẽ ra nên nhận khoản tiền từ bà Grace, nhưng sau tất cả, cuộc truy tìm đã đưa chúng đến Paris, cả hai đều tin với cả con tim rằng cuộc thi chính là điều quan trọng nhất trên trái đất.

Mỗi giờ trôi qua, Amy càng nhận thức rằng tất cả mọi việc chẳng còn ý nghĩa gì nếu nó không tìm lại được em trai nó.

Em đang ở đâu, Dan? Có phải lỗi tại chị không? Em cáu giận đến mức không thềm quay lại ư?

Nó nhớ lại từng từ thẳng bé nói: Em ghét chị! Chẳng còn gì rõ ràng hơn thế.

Nó không thể đổ lỗi cho việc thẳng bé ghét nó vì những gì nó đã nói về Bố Mẹ. Kỳ lạ làm sao, thực ra nó tự hào về thẳng bé khi thẳng nhỏ bảo vệ họ trong khi nó không thể.

Để xoa dịu đi việc cha mẹ nó đã chết. Điều duy nhất mà con bé có thể nghĩ đến là cái danh thiếp với chữ Madrigal in trên đó.

"Tao không thả mày xuống được đâu, Saladin, nên đừng đòi hỏi nữa." Nellie cáu kỉnh lầm bầm. "Ở đây đông quá. Mày sẽ bị lạc đó."

"Mrrp," Saladin phàn nàn.

Đông quá. Amy rùng mình. Lúc nào cũng thế ư! Có hàng trăm chiếc xe buýt. Gần khu đậu xe chính, du khách đã tụ tập như bầy châu chấu giữa đám hướng dẫn viên, những người bán đồ lưu niệm dạo, và nhân viên bảo vệ. Và cả đồng hồ! Bản thân Vạn Lý Trường Thành đã là một kỳ quan cổ đại còn nguyên vẹn rồi, nhưng bên cạnh đó là đồng hàng hóa có thể lấp đầy cả năm mươi trung tâm thương mại gồm những hình cắt bằng giấy từ kích cỡ bưu thiếp đến to như bức tranh treo tường; những vỏ ốc chó với những hình chạm khắc tinh xảo; những bức tranh làm bằng vỏ sò và lông; điều lụa, đồ chơi, mô hình; hộp câu đố Trung Quốc truyền thống.

Một số là các tác phẩm nghệ thuật dân gian đẹp đẽ; một số khác thì là đồ rác rưởi rẻ tiền. Tất cả đều có khách mua xếp hàng với cả đồng thẻ tín dụng và nhân dân tệ. Quảng trường Thiên An Môn giống như cánh đồng không khi so sánh với cảnh tượng xô đẩy này. Amy suýt nữa đã lạc trong đó. Chỉ

có suy nghĩ lặp đi lặp lại trong đầu giúp nó tập trung : Jonah thu hút một đám đông ... tìm Jonah và mình tìm thấy Dan ...

Nhưng cho đến bây giờ, đám đông chỉ có khách tham quan, không có đám người hâm mộ của Wizard. Quanh đây, Vạn Lý Trường Thành thu hút lũ trẻ vị thành niên, thậm chí với Wiz tuyệt vời và nổi tiếng.

Nellie chăm chú nhìn qua lan can ngắm nhìn phong cảnh đẹp tuyệt vời dãy núi nhuộm màu tím dường như kéo dài mãi. "Đẹp tuyệt vời. Từ đây em có thể thấy một quân đội tấn công từ khoảng cách ba mươi cây số. Em có chắc mấy hoàng đế đó là Janus không? Nơi này hoàn hảo với đám Lucian."

Amy lắc đầu. "Thời đó không có Lucian hay Janus. Thành được xây dựng từ hai ngàn năm trước khi Gideon Cahill được sinh ra."

Cô nàng au pair cười lơ ngơ. "Chị quên mất là còn vài thứ trên hành tinh này mà nhà Cahill các em không đụng tay vô." Mặt trời đang dần lặn, và cô nàng phải nheo mắt để nhìn thấy tháp tiếp theo. "Nhìn như một đám đông lớn phía trước. Có lẽ đó là món quà của Thiên Chúa cho hip-hop."

Amy gật đầu nhưng không nói gì. Đối với nó, mặt trời lặn chỉ có một nghĩa là: Chúng đã đi lang thang xung quanh Vạn Lý Trường Thành cả buổi chiều mà không có dấu hiệu của Jonah - hoặc Dan.

Chúng chạy dọc theo thành lũy cổ - lần này dốc lên. Nellie thả Saladin xuống, và con mèo, hạnh phúc duỗi chân của mình, quần bên cạnh chúng. Thở hổn hển, chúng bắt kịp với đám người bên ngoài tháp - một nhóm du khách Brazil.

"Jo-Jo-?" Lần này thói nói lắp của Amy do hụt hơi cũng giống như nó bị nói lắp trước mặt một đám đông.

"Jonah Wizard," Nellie hoàn tất câu nói, nhắc Saladin lên, ôm vào vòng tay của mình. "Có ai thấy hấn không?"

"Wiz ư?" Người hướng dẫn viên rạng rỡ. "Anh ấy ở đây á? Tôi đọc những câu chuyện trước khi đi ngủ O Filho Da Gangsta của anh cho các cháu gái của tôi ở Sao Paolo."

Nellie đã hoàn toàn chán nản. "Không có quan trọng em đi đâu, hoặc em gặp ai, tất cả là Jonah, lúc nào cũng vậy."

"Nhưng", Amy nói thêm, hầu như không thể dời ánh nhìn của cô bé khỏi đồng đá cuội, "khi mình thực sự cần anh ta thì chẳng thấy đâu."

Cô nàng au pair nhận ra sự tuyệt vọng trong giọng nói của con bé. "Được rồi," cô nàng nói, lãnh lấy phần mình. "Chúng ta mệt rồi. Đã đến lúc thừa nhận rằng hôm nay chúng ta sẽ không tìm thấy Dan. Mình phải đi tìm chỗ ngủ cho tỉnh táo và tiếp tục tìm vào sáng mai."

Amy cúi gằm mặt. "Không! Em không rời khỏi đây mà không có em em!"

"Hợp lý chút đi. Trời sẽ tối nhanh thôi. Chúng ta sẽ không có cơ hội tìm thấy Dan nếu chúng ta cố gắng quá sức. Chúng ta cần nghỉ ngơi và ăn uống. Chúng ta đã không ăn gì từ bữa sáng. Em biết là Saladin cáu kỉnh cỡ nào khi nó đói."

Saladin chêm một tiếng "mrrp!" ai oán vào cuộc trò chuyện.

"Con mèo đó ăn nhiều quá rồi!" Amy bùng nổ. "Cá hồng tươi, bánh bao tôm - tiếp theo là gì, trứng cá muối? Chúng ta không có thời gian nghỉ giải lao! Ai biết được Jonah có thể làm gì với Dan lúc này? Nếu hấn làm gì hại thằng bé, em thề em sẽ siết cổ hấn! "

Hơi thở của con bé bé run rẩy trước giọng điệu đầy bạo lực của nó – và – tệ hơn – khi nhận ra nó cố ý. Phần Madrigal trong nó đang lộ diện ư? Người ta thường chỉ nói mấy từ đó, chứ không có cố ý. Đó là điểm khác biệt của nhà Madrigal. Nhà Madrigal giết chóc.

"Vì vậy, với tất cả những gì chúng ta phải lo lắng," con bé thì thầm bằng một giọng dịu dàng hơn, "chị sẽ phải tha thứ cho em vì đã không bỏ tất cả mọi thứ chỉ vì cơn đói của Saladin. Nó có thể sống trong một tháng dựa vào mỡ của chính mình. Nó chỉ cần một bữa nhẹ thôi. "

Cách đó vài mét, một du khách mở cái bánh sandwich cá mòi. Với một tiếng "mrrpl" gần giống như tiếng thét của một con mèo rừng Bắc Mỹ, con mèo Mau Ai Cập quăng mình ra khỏi tầm với của Nellies. Không quen với việc săn tìm thức ăn, Saladin phóng qua cái sandwich, lướt qua đoạn lan can ở gờ Vạn Lý Trường Thành, và biến mất phía bên kia.

Amy và Nellie hét lên cùng lúc.

Chúng chạy nhanh tới gờ tường và nhìn xuống, sợ hãi về những gì chúng có thể nhìn thấy.

Mười mét phía dưới, con mèo cứng của Grace Cahill đứng ngay chỗ đội quân xâm lược bị đẩy lùi và tàn sát. Đuôi nó nhỏng cao trong không khí; lông dựng đứng phần nộ. Nó “mrrp!” mà nó phát ra như những lời trách mắng triệt để nhất mà chúng từng nghe.

"À chị biết đó," Amy nói, giọng con bé run rẩy, "có lẽ chúng ta nên đi tìm cái gì đó để ăn và tìm khách sạn nghỉ đêm."

Chương 16

Thành phố Tây An nhỏ hơn nhiều so với Bắc Kinh, nhưng Dan hầu như không thể nói ra điểm khác biệt khi nhìn qua cửa sổ của chiếc G5. Không có các tòa tháp cao chọc trời như ở thủ đô Trung Quốc, nhưng các tòa nhà trải dài như vô tận, đèn phanh xe rực đỏ trên các con đường bị tắc nghẽn.

Ô nhiễm nữa, nó nghĩ khi máy bay hạ cánh xuyên qua một lớp dày của mây mù màu hơi nâu.

"Ôi, không -" Họ còn chưa hạ cánh xuống đường băng, và cha của Jonah đang cắm mặt vào cái BlackBerry. "Nhớ những tấm áp phích viết "Sống Rộng Rãi với Thế Hệ Wiz' không? Ờ, đoán coi dịch ra tiếng Hoa là gì – "Jonah Wizard Làm Tổ Tiên Bạn Phát Phi."

Dan rú lên cười. "Cho con một tấm được không? Nó sẽ rất tuyệt cho bộ sưu tập của con á!"

Broderick không hề thích thú. "Trong trường hợp đó, tại sao mà không coi mấy cuộc gọi hội đàm từ công ty thu âm?"

"Ồn mà Ba." Jonah ngáp khi chiếc máy bay phản lực hạ cánh. "Ba biết mảnh mà. Con sẽ mời vài người hâm mộ may mắn đi ăn tối; rồi mình sẽ đăng hết lên YouTube; mọi người sẽ quên mớ áp phích đó thôi."

"Họ in hơn sáu trăm ngàn bản," ba hăn nhắc, mím chặt môi.

"Ăn tối và xem một bộ phim," Jonah thêm thắt. "Tốt hơn nữa, đi club ở Tây An. Mình cho đài MTV Châu Á độc quyền. Nó sẽ đi vào lịch sử, yo! Chỉ là khi chúng ta xong việc với mấy cái tượng đất nung ấm cúng này" nó kết thúc với một cái nháy mắt với Dan.

Giữa cái đám bao gồm tất cả những người quản lý, quan hệ công chúng, vệ sỹ của đoàn tùy tùng Wizard, và thậm chí với cả cha Jonah, ngôi sao đã chọn Dan để đồng hành cùng hăn trong nhiệm vụ tìm hiểu bí mật của đội quân đất nung.

Dan chẳng còn mặn mà chi với cuộc săn tìm Manh Mối nữa.

Một điều khác về Tây An – họ có xe limo thật ở đây. Một cái màu bạc dài đợi ở sân bay và đưa cả bọn về khách sạn – Tháp Chuông, nơi mà Jonah đã đặt toàn bộ tầng trên cùng.

Ba của Jonah gọi điện cho hộp đêm của khách sạn để thuê các hoạt động nổi bật nhằm thực hiện kế hoạch của họ - một bữa ăn tối giải trí nhỏ.

Dan liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ ba mươi. "Cái chỗ đất nung này mở cửa tới giờ nào nhỉ?"

Jonah lóe lên nụ cười ngô sao nhạc rock của mình. "Nó đóng cửa hai giờ trước rồi. Chúng ta chưa thể đến đó. Còn sớm chán."

Giọng Dan ỉu xiu. "Biết rồi. Chúng ta phải kiểm tra nó khi không có ai xung quanh."

"Đó là lý do anh biết mình là một gia đình ", Jonah đồng ý. "Người nhà Cahill nghĩ y như nhau, yo. Anh có cảm giác tốt về việc mình làm việc cùng nhau. Mình là một phi đội. "

Nếu người đó là Amy, Dan nghĩ một cách buồn bã, con bé sẽ nói là nó quá ngốc, gọi nó là thằng ngố trong khi con bé đến thư viện và kiểm tra cả sáu trăm cuốn sách về các chiến binh đất nung.

Tâm tình nó đột ngột như rớt vào bóng tối. Rồi sau đó, con bé sẽ kết tội cha mẹ tội nghiệp của chúng rằng họ xứng đáng bị như vậy. Làm sao con bé có thể nghĩ như vậy về Cha Mẹ chứ? Nó vỗ nhẹ vào cái túi nơi mà nó giấu tấm hình từ cái hang bí mật của Bồ Đề Đạt Ma. "Anh biết không Jonah" nó mạo hiểm. "đã - à - hai ngày, bốn giờ, hai mươi một phút -"

"Kể từ lần cuối nhóc nhìn thấy chị ", Jonah kết thúc câu đầy thông cảm.

"Không phải là em đang đếm đâu," Dan nói thêm một cách nhanh chóng.

"Phải khó khăn lắm", ngô sao đồng ý. "Anh đã nói với nhóc, anh ngạc nhiên là sao mình chưa gặp con bé. Có lẽ giờ đây con bé không muốn bị tìm ra."

Dan lùi lại như thể nó vừa bị tát.

Nỗi đau khổ của nó bị gián đoạn bởi một tiếng gõ cửa. Đám giải trí đã đến.

Mới đầu Dan đã có chút cảm giác ngon miệng. Nó ngồi vào bàn, lúng túng bẻ cái bánh bao ra bằng đôi đũa, gần như chẳng ăn gì khi nó nghiền ngẫm ý tưởng khủng khiếp mà Amy có thể đã từ bỏ nó. Có khi nào vậy không? Con bé thường xuyên gọi nó là kẻ gây phiền phức. Tuy nhiên nó

cũng nói vậy về chị nó, và nó sẽ cho hết mọi thứ đi chỉ để được đoàn tụ cùng chị nó.

Chương trình hóa ra là trò xiếc nhào lộn Trung Quốc đã thực hiện màn trình diễn khó tin leo trèo – tung hứng liên tục. Tuyệt vời – Jonah nói. Ngay cả Dan cũng bắt đầu thoát ra khỏi sự nhút nhát, đặc biệt là khi đến màn kết thúc hoành tráng – múa rồng lộn ngược từ trần nhà.

Ba của Jonah đã mời vài phóng viên giải trí địa phương tham gia cuộc vui, để đảm bảo Jonah có mối quan hệ tốt với báo giới Tây An – như thể Jonah bị báo giới nói xấu ở đâu đó.

Người đàn ông thời sự hiện đang đóng vai người buôn chuyện giỏi nhất, cười đùa với báo giới. Không ai có thể biết rằng ngay sau khi chuyện này kết thúc, hắn sẽ đột nhập vào một trong những khu vực khảo cổ quan trọng nhất ở Châu Á. Khi không ai để ý, dù không cố tâm nhìn nhưng Dan vẫn thấy biểu hiện đờ đẫn trên gương mặt nổi tiếng.

Mặc cười thật – Mình nghĩ lối sống của các ngôi sao nhạc rock thật tuyệt vời, nhưng nó có vẻ thật khắc nghiệt suốt hai tư/bảy. Với Jonah, việc này như một thói quen bình thường. Có lẽ sẽ kiệt sức mất nếu cứ “sốt” như vậy mãi, ngày qua ngày, tuần qua tuần.

Lúc đoàn tạp kỹ nhào lộn rời đi và các phóng viên kết thúc các bài phỏng vấn thì đã quá nửa đêm. Dan lục lọi minibar khi tiếng nhạc từ xa vọng tới. Không phải nhạc của Jonah – mà đó là những giai điệu cổ điển. Trước sự ngạc nhiên của Dan, nó nhận ra một đoạn. Đó là nhạc của Mozart, có lẽ là một trong những người họ hàng tuyệt vời nhất nhà Janus của Jonah.

Nó lần theo tiếng nhạc đến phòng ngủ nhỏ nhất và nhìn vào. Broderick Wizard ngồi bên mép giường, ôm ghi ta thùng, những ngón tay gảy trên dây đàn.

Ngay cả với một đĩa mù âm nhạc như Dan cũng nhận ra cha Jonah đang chơi đàn tuyệt hay.

“Tuyệt vời quá.”

Broderick nhìn lên ngạc nhiên. “Ồ - mà ỷ hả nhóc.” Lão đặt cây đàn xuống giường, lượm cái BlackBerry lên, và bắt đầu kiểm tra email.

"Jonah có biết là ông chơi đàn tuyệt vời thế nào không?" Dan hỏi.

Cha của Jonah hăng giọng khó chịu và cố gắng giấu mặt sau cái điện thoại có kích cỡ cái túi quần . "Hồi ở đại học, tao là một ngôi sao đang lên. Nhưng sau đó tao gặp Cora, và ... ờ thì, tao khá, nhưng, mà biết đó, so với họ - "

Họ. Các Janus. Tại sao chơi nhạc nếu bạn không thể là Mozart, hay Scott Joplin, hay John Lennon, hoặc Jonah Wizard? Thật là một thái độ Cahill!

Dan đã rất ngạc nhiên khi cảm thấy thật sự cảm thông cho bố của Jonah. Dù cho ước mơ của ông ta là gì thì nó cũng đã biến mất, đổi lại để có được một chỗ trên thảm đỏ sau đứa con trai nổi tiếng của mình nửa bước. Và ông còn lại gì? Ngón tay cái bị chuột rút, có lẽ, vì nhả tin.

Việc đó làm Dan băn khoăn về bố nó. Nó nhớ rất ít về cả bố lẫn mẹ, nhưng, giống như Broderick , Arthur Trent là một người ngoài đã kết hôn với gia đình Cahill. Khi người ta nói về cha, ông luôn luôn chỉ như cộng sự của mẹ, cùng làm việc với Grace trong cuộc truy tìm Manh Mối.

Ông thậm chí còn làm khai sinh cho lũ trẻ với họ Cahill, giống như Grace đã làm với con gái bà. Ông đã từ bỏ điều gì khác để tham gia vào những liên minh khổng lồ với đại gia đình Cahill?

Jonah xuất hiện ở cửa phía sau Dan. "Mấy người tụ tập bí mật sau lưng con phải không?" Đôi mắt Jonah liếc về cây đàn guitar nằm trên tấm trải giường.

Cha hẳn có vẻ không thoải mái. "Ba chỉ - con biết đó - giết thời gian"

"Ông chơi thật tuyệt vời!" Dan tán thưởng. "Tài năng của anh không chỉ tới từ nhà Janus đâu, Jonah ạ. Anh phải nghe ba anh chơi. Ông ấy chơi đủ để - "

"Tuyệt, nhóc," Jonah cắt ngang. "Đi nào. Xe đang chờ chúng ta ở bên ngoài."

Cha hẳn gật đầu từ bỏ. "Đi nào."

Khi chiếc xe dài màu bạc rời khỏi lề đường của khách sạn Tháp Chuông là 12:55 sáng.

"Nói tay tài xế dừng cách bảo tàng đất nung một đoạn," Jonah nói với cha hẳn. "Chúng ta có thể đi bộ một đoạn. Chúng ta không muốn bị cảnh

sát chĩa mũi vào công việc đâu.”

"Biết rồi," Broderick xác nhận. "Chúc may mắn, các chàng trai."

"May mắn chả giúp ích gì được cho đời," Jonah đáp lời với sự tự tin cao nhất.

Xe chạy được khoảng hai mươi phút trước khi người tài xế báo là sắp tới nơi.

Dan liếc qua cửa sổ. "Đâu thấy cái bảo tàng nào đâu? Chờ đã – ông nói cái đó hả?"

Cấu trúc lơ mờ hiện ra trong bóng tối thấp tè và rõ ràng là rất lớn – ít nhất rộng bằng năm khối nhà, và kéo dài tít tắp.

"Họ xây dựng một nhà chứa máy bay khổng lồ trên toàn bộ di chỉ," cha của Jonah giải thích. "Cái lớn nhất trên thế giới”

"Khùng ghê," Jonah nhận xét. "Được rồi, chúng tôi sẽ bắt đầu từ đây. Sẵn sàng chưa nhóc?"

"Đi nào", Dan trả lời.

Tụi nó xuống xe, ẩn mình trong bóng tối. Chiếc limo lùi vào một chỗ vắng sau mấy bụi cây.

Tụi nó lùi thật nhanh chóng và âm thầm về phía nhà chứa máy bay. Có vẻ xa hơn là tưởng tượng -- kích thước khổng lồ tạo ra ảo giác là nó gần. Cả hai đều thở dốc khi tụi nó đi gần lại sát tới phía sau phòng bán vé.

Jonah cho tay vào túi áo khoác da màu đen của mình và lôi ra một thiết bị giống như một phiên bản lớn hơn cái BlackBerry của cha mình.

"Cái đó để gọi ba anh khi mình xong hả?" Dan hỏi.

"Đó là một thiết bị cảm biến nhiệt," Jonah giải thích bằng một giọng thấp. "Mấy chỗ như vậy dễ có người bảo vệ bò lồm cồm đâu đó lắm. Mình có thể theo dõi họ trên màn hình này. "

Dan nhìn chăm chú vào bảng hiển thị. Khu phức hợp rộng mênh mông hoàn toàn chìm trong bóng tối, nhưng có khoảng bảy tám dấu hiệu nhiệt trong ngoài tòa nhà. Một vài trong số đó dường như chụm vào nhau.

Dan báo động. "Họ thấy mình hả?"

Jonah quan sát khi mấy chấm sáng tí hon xuất hiện quanh nhóm người."Anh nghĩ họ đang giải lao.”

"Ừ, nhưng ở đâu?" Dan hỏi tiếp.

"Ở phía sau. Nào, nhóc, chúng ta có thể không bao giờ có được một cơ hội tốt hơn!" Jonah lôi ra hai cục bột dẻo và dính nó lên trên cửa kính, nhờ nó lại với nhau. Có tiếng xì xì, và hẳn đánh tay ra xa. Khói xuất hiện từ chỗ phản ứng hóa học đốt cháy ổ khóa.

"Em tưởng nhà anh chỉ mê nghệ thuật chứ," Dan nói.

Jonah nhún vai. "Phụ thuộc những gì nhóc gọi là nghệ thuật, yo. Trộm có thể là một nghệ thuật. Nhà anh chôm công cụ này của nhà Ekát." Hẳn đẩy cánh cửa. Hai đứa bước vào trong.

Dan trở mắt. Bày ra trước mắt họ là một cảnh tượng đáng kinh ngạc nhất. Nó giống như nhìn vào một đám đông khổng lồ - trong Công viên bóng chày Fenway, có lẽ vậy. Nhưng họ không thật. Toàn bộ đội quân gồm chiến binh, ngựa, chiến xa, tất cả đều làm bằng đất nung trắng. Có đến hàng ngàn tượng, hàng ngũ chỉnh tề và canh gác mãi mãi.

Jonah giật ngược nó lại. "Nhóc - tụi mình không phải khách du lịch!"

"Đây là điều tuyệt vời nhất mà em từng thấy!" Dan thờ.

"Anh thấy cái hay hơn rồi", Jonah nói với nó, "do chính chi nhà anh làm."

"Ừ, nhưng mà nhiều quá!"

"Yo, đây là kế hoạch: Em kiểm tra mấy chiến binh ở hàng ba mươi tám, vị trí năm mươi ba trong hố đầu tiên."

Dan có vẻ lo lắng. "Thế còn anh?"

"Anh sẽ đi cùng em," Jonah hứa. "Anh đi ngay sau em, coi chừng đám bảo vệ. Lẹ lên nào!"

Điều đó hợp lý với Dan. Nó bò xuống dưới rào chắn, thả người xuống cái hố khai quật lớn, nơi mà các chiến binh vọt lên cao hơn hẳn nó, mỗi chiến binh đều độc nhất.

Nó chớp đèn làm dấu với Jonah rồi bắt đầu đếm hàng, giấu mình giữa các bước tượng cao. Các chi tiết đáng kinh ngạc. Nét mặt, kiểu tóc, quần áo đều rất đặc biệt. Nó đi ngang qua một cung thủ đang quỳ và ngạc nhiên thấy rằng có một dấu gai trên đế chiếc giày của bức tượng. Nhìn gần, nó có thể thấy là chiến binh đã được sơn phết, dù rằng màu sắc đã bị phai đi qua

nhiều thế kỷ. Cha Jonah từng nói với tụi nó rằng đội quân đất nung đã được hai ngàn năm tuổi. Theo truyền thuyết, mỗi bức tượng đã được xây dựng bao quanh một người lính còn sống. Thật hay ho, theo một cách cực kỳ đáng sợ - chôn vùi hàng ngàn chiến binh với hoàng đế của họ để bảo vệ ông ta trong cuộc sống sau khi chết đi. Khi Dan luôn lách giữa các bức tượng, nó tưởng tượng bộ xương ở trung tâm mỗi bức tượng – một đội quân thực sự của người chết.

Tập trung nào! Nếu mà quên mất đã đếm tới đâu, mà sẽ phải quay trở lại để đếm lại từ đầu! Ba mươi một ... ba mươi hai ... Ba mươi ba

Nó chăm chú nhìn qua vai, nhưng Jonah đã ra khỏi tầm nhìn. Giờ nghỉ giải lao của lính gác sẽ kéo dài được bao lâu đây? Máy tầm nhiệt của Jonah không có ích gì khi mà tụi nó bị trông thấy.

Hàng 38. Nó rẽ phải và bắt đầu đếm qua các dãy. Một.. hai... ba...

Những đôi mắt hình quả hạnh trống rỗng và im lìm khi nó đi ngang qua. Nhưng nó không thể thoát khỏi cảm giác rằng nó đang bị dõi theo.

Chương 17

Jonah úp sấp, một mắt dán vào máy cảm biến nhiệt và mắt kia nhìn Dan. Thăng nhóc can đảm - Bạn phải cho nó chút đạo cụ, ngay cả khi nó ngu ngốc tới mức không biết rằng nó đang bị lợi dụng.

Không, hấn tự chinh mình. Đứa trẻ mồ côi tội nghiệp. Không may mắn, vậy thôi. Chuyện đó không phải là nếu như Dan và chị gái nó không có suất tham gia và trở thành tay chơi lớn trong cuộc chơi này. Jonah đã thành công, chắc chắn vậy. Nhưng điều đó không xúc phạm đến việc là con trai của Cora Wizard, người lãnh đạo nhà Janus. Hấn được sinh ra với năng khiếu ở tất cả các môn nghệ thuật.

Tìm ra ba mươi chín manh mối, và bạn sẽ không còn phải dựa dẫm vào các mối quan hệ. Bạn sẽ tự làm chủ bản thân.

Giống như Superman của riêng mình.

Cả khu vực được đặt trong chế độ ban đêm, hầu hết các ngọn đèn được tắt. Nếu nhìn lướt qua hàng lính sẽ không thấy được nhóc Dan Cahill gầy gò ẩn mình giữa đồng tượng đất nung khổng lồ.

Thiệt là điên cuồng khi tạo ra cả một đội quân giả để bảo vệ một người đã chết. Nhưng là một người nhà Janus, Jonah phải tôn kính người Trung Quốc cổ đại đã tạo nên điều này. Rất ngọt ngào. Từ vị trí của nó ở trong hố, những hàng dài bất tận chiến binh trông gần giống như những khán giả trong các buổi đại nhạc hội của hấn – trừ việc, dĩ nhiên rồi, họ sẽ không có mắt kiểm soát và gào rú.

Hấn kiểm tra màn hình. Giờ giải lao vẫn đang dở dang, nhưng chắc sẽ không còn lâu.

Nhanh lên, nhóc...

Hấn liếc nhìn cái cảm biến. Công nghệ khá tốt, nhưng vẫn còn vài lỗi có thể xảy ra. Bạn có thể thấy mọi người, nhưng khá khó để đánh giá tình hình. Hấn khá chắc chắn rằng mấy người bảo vệ đã quay lại công việc. Nhưng trên màn hình, họ xuất hiện ở điểm chết và cao hơn. Hai nhân viên an ninh khác trên con đường bên, cũng hướng về phía sau. Dấu sáng nhỏ hơn đang di chuyển là Dan. Nhưng -

Hắn cau mày. Điểm sáng ngay đó là ai? Nếu gã này ở phía sau, thì dấu hiệu nhiệt của gã phải ở gần phía trên, chỗ mấy người uống trà chứ?

Jonah gõ gõ máy cảm biến một cách khó chịu. Cái máy đo này cho thấy có vẻ như là có thêm ai đó đang ở ngay giữa chỗ đám quân đất nung.

Và đốm sáng Dan Cahill đang hướng thẳng về phía gã đó...

***

Hai mươi bảy ... hai mươi tám ... hai mươi chín ...

Dan len qua hàng quân, gần như vấp ngã lên móng một con ngựa đất nung. Khi lồm cồm dậy, nó đập cằm vào một khuỷu tay của cung thủ tại hàng ngay trước mặt nó.

Theo cha của Jonah, tất cả các chiến binh ban đầu được trang bị vũ khí thật. Nó xém bị cắt bay đầu! Chắc chắn, điều đó còn khó khăn hơn nữa khi di chuyển qua mấy hàng hẹp nếu họ được trang bị với mấy thanh kiếm sắc nhọn và mấy ngọn giáo nhọn hoắt.

Dan bò trên một gò đất chưa bị khai quật. Bốn mươi bảy ... bốn mươi tám ... chỉ vài hàng nữa thôi, giờ thì...

Nó chăm chú nhìn về phía trước cố gắng tìm ra số năm mươi ba.

Nó thấy cái chùy trước - một quả bóng sắt nhọn nặng được dính vô cây gậy gỗ bằng sợi xích sắt.

Có lẽ một vài bức tượng còn được trang bị vũ khí...

Ý nghĩ này đã nhanh chóng được thay thế bằng một ý nghĩa khác: Nếu đây là số năm mươi ba, có thể là vũ khí là đầu mối!

Nó háo hức bò tới. Ngay khi nó nhận ra bức tượng này thấp hơn mấy - cái khác-, chiến binh đất nung số năm mươi ba di chuyển.

Sự ngạc nhiên làm Dan tê liệt trong chốc lát. Và vào thời điểm nó thoát khỏi, cây chùy bay vút trong không khí hướng về đầu nó. Thở hỗn hển, Dan cúi người, và mấy cái gai chết người sượt ngang qua tai nó. Khuỷu tay của một chiến binh vỡ tan. Bàn tay và cẳng tay rơi thẳng xuống đất.

Không có xương, không có người đã chết bên trong, Dan nghĩ - khi nó đang cố tập trung để sống sót.

Kẻ giả mạo quơ vũ khí của mình tiếp tục tấn công. Trong cảm giác kinh hoàng, Dan có thể thấy kẻ tấn công đã bọc từ đầu tới chân bằng bột đẽm, sơn màu tiếp với màu sơn phai màu của đội quân đất nung. Hắn mang một cái mặt nạ cao su che khuất toàn bộ khuôn mặt, thiết kế bắt chước khuôn mặt và biểu cảm của mấy bức tượng. Từ cự ly gần, nó không hoàn toàn giống. Nhưng đứng giữa hàng ngàn chiến binh đồng đội, thật khó để tìm ra hắn ta.

"Ông là ai?" Dan nghiến răng.

Câu trả lời là một cú tấn công nữa từ cây chùy, cú quét ngang tàn phá chỉ sượt nó trong gang tấc. Dan cảm thấy nhói đau khi sợi xích thiêu đốt theo cánh tay.

Tất cả suy nghĩ hợp lý biến mất khỏi tâm trí của Dan, dồn hết cho một việc:

Chạy.

***

Một cái bẫy! Đôi mắt của Jonah dán chặt vào màn hình nhỏ ngay chỗ chấm nhiệt của Dan và kẻ tấn công đang rượt đuổi. Các nhân viên an ninh chưa để ý đến họ nữa, nhưng sẽ kéo dài trong bao lâu?

Mình phải chuồn thôi!

Hắn bật dậy trong tích tắc, chạy nhanh ra cửa trước chỗ nó đã đốt cháy ổ khóa. Và từ đó, nó sẽ chạy ra khỏi cửa quay, ra chiếc limo, về khách sạn – tất cả sẽ ổn thôi.

Hắn bỗng đứng hình. Dan. Sao hắn có thể bỏ nó lại trong tình trạng nguy hiểm?

Quên Dan đi! Mình đã đưa nó vào bẫy rồi!

Dan là một đứa trẻ mười một tuổi.

Nó chui xuống cái hố đó bởi vì Jonah bảo nó làm vậy.

Ồi chào, cuộc sống thô thiển vậy đó. Bạn là tay chơi lớn! Là con trai của Cora Wizard! Cơ hội duy nhất cho Janus trong cuộc săn đầu mối -

Hắn mở toang cánh cửa. Không khí mát mẻ vẫy gọi từ bên ngoài. Sự tự do; an toàn ...

Auuuuu!

Jonah quay người và chạy trở lại bên trong, nhảy xuống hố. Len qua các hàng chiến binh đất nung, sử dụng máy cảm biến nhiệt để tìm đường.

Tâm trí hẳn quay cuồng. Nếu tôi bị giết ở Trung Quốc, báo chí sẽ có một ngày rộn ràng! Trộn lẫn với một ý nghĩ cấp bách hơn: Cố lên nhóc! Anh đang đến!

Khi hẳn đến chỗ kẻ tấn công, hẳn suýt đụng trúng đũng sau của gã. Chà, gã đó mặc đồ y như một bức tượng! Mắt Jonah lồi ra. Chiến binh giả dạng xoay cây chùy, sẵn sàng đập nát đầu Dan.

"Yo!" hẳn gọi.

Kẻ giả mạo quay lại, và cây chùy đập vỡ mặt của kiếm sĩ đất nung bên cạnh gã.

Dan nhảy lên và tung mình lên lưng của kẻ mạo danh. Giận dữ, người đàn ông thúc nó với tay cầm bằng gỗ.

Jonah nắm lấy hai năm của trang phục bằng bột và kéo với tất cả sức mạnh của mình. Bộ đồ bọc bị xé rách, để lộ ra chiếc quần thể thao và chiếc áo len. Người đàn ông quơ cây gậy với bàn tay còn lại, hạ một đòn chổng vánh lên má Jonah. Ngôi sao té ngã, hạ cánh trên một chiến xa đất nung, choáng váng.

Bằng một cú quay đầy bạo lực, kẻ giả mạo ném Dan khỏi lưng gã, và đẩy đầy đe dọa. Dan cố gắng đẩy lại nhưng bị đập mạnh trán vào móng đất sét của một con ngựa chiến. Kẻ tấn công nâng cây chùy cao quá đầu, sẵn sàng để đập xuống.

***

Dan biết một giây phút kinh dị hoàn hảo. Nó sắp chết. Xung quanh nó quá chật chội để có thể lăn đi, và lực tấn công của kẻ mạo danh không thể ngăn cản.

Lực tấn công. Giọng nói của vị trụ trì vang vọng trong tâm trí của Dan. Lực tấn công của kẻ thù của bạn là đồng minh lớn nhất của bạn.

Khi chiến binh giả lù lù hiện ra trên nó, cánh tay gã vung cao để ra đòn chí tử, chân của Dan chổng lên và đập ngay chính giữa người của kẻ tấn

công. Tay Dan vung lên, nắm lấy bộ đồ bằng bọt đã bị xé rách, bằng cách đó nó đã ném được kẻ tấn công bay đi.

Dan đã ngạc nhiên vì không tốn nhiều lực. Như các bậc thầy wushu đã cam đoan, Dan bé nhỏ đã có thể ném gã đàn ông trưởng thành bay cách xa năm mét, trượt qua đám chiến binh như một con ky. Gã đàn ông nằm xoài trong đống đổ nát, bất tỉnh.

Dan và Jonah chạy về chỗ gã ngay lập tức. Jonah gỡ cây chùy ra khỏi chiếc găng tay bằng bọt. "Cái đó thật y như Thành Long vậy, nhóc!" ngói sao hip-hop thở khò khè trong sự kinh hãi.

"Hãy ra khỏi đây!" Dan rít lên.

"Chưa," Jonah nói dứt khoát. Hắn giật mặt nạ gã tù nhân của chúng ra và tát cho gã tỉnh dậy.

Người đàn ông nhún vai ngây người. "Không nói gì hết."

Dan thò tay vào túi đeo nơi hông của người đàn ông và lấy ra một nắm dày tiền giấy hàng trăm euro. "Ông đã lấy cái này ở đâu vậy?"

Jonah vung vẩy cái đầu đỉnh của cây chùy. "Chúng tao có thể khởi động lại bộ nhớ của mày đấy."

"Những đứa trẻ!" kẻ giả mạo lắp bắp. "Con trai và con gái!"

"Có một cái tên chứ?" Jonah hỏi dồn.

"Không có tên! Nói như Simon trên American Idol!"

"Giọng người Anh!" Dan thở. "Đám Kabra –Tụi nó gài bẫy anh, Jonah!"

"Tụi nó đặt bẫy hai chúng ta," ngói sao sửa. "Và bây giờ chúng đang ở phía trước, trong khi chúng ta ở sai thành phố, chiến đấu vì mạng sống của mình."

"Mình sẽ trả đũa," Dan cam đoan. "Nhưng trước tiên chúng ta phải ra khỏi nơi này đã -"

Câu nói của nó bị gián đoạn bởi tiếng báo động to nhất mà tụi nó đã từng nghe. Ngay khi tiếng còi hú đầu tiên vang lên, tù nhân của tụi nó đứng lên và bỏ chạy, hụp lên xuống giữa các hàng tượng, xé toạc bộ đồ và chạy.

Jonah và Dan không cần thêm khuyến khích gì. Tụi nó chạy nước rút hướng tới lối ra phía trước.

Các nhân viên bảo vệ bao vây các con đường. Ánh sáng đèn pin lia khắp các hố. Đèn báo động bật sáng. Không còn nơi nào để ẩn náu.

Jonah vấp trúng mọi bức tường và ngã xuống. Dan kéo hẳn lên. Hai anh em trèo ra khỏi cái hố lên một gò đất chưa được khai quật. Đó là một cuộc chạy đua và tụi nó đang hướng về lối ra, và tông qua một cánh cửa không khóa.

Jonah nhảy qua cửa quay – nhảy thẳng vô đôi tay của một cảnh sát. Người cảnh sát thứ hai bắt gọn Dan.

Tụi nó đã bị bắt.

Chương 18

Phòng giam nhỏ xíu và bốc mùi hôi hám. Có thể là do nhà vệ sinh nằm ngay chính giữa phòng như thể một cách chuyển trò đầy phong cách, cũng có thể không phải. Dan hy vọng là nó sẽ không phải ở đây lâu để phải dùng nó.

Nếu Dan trong tâm trạng buồn bã thì Jonah như bị tàn phá. Fan của hắn sẽ không nhận ra thần tượng hip-hop của họ, người ngồi trên băng ghế gỗ, khuôn mặt nổi tiếng của hắn gục xuống mỗi lúc một sâu hơn mỗi giờ qua. Sự tự tin của hắn đã xẹp lép rồi. Thực tế thì hắn không nói gì cả. Với Dan, đũa trước giờ chỉ biết đến Jonah như nghệ sỹ đọc rap đẳng cấp thế giới, sự thay đổi gần đáng sợ như tình trạng khó khăn hiện tại của chúng.

Dan cố gắng khích lệ. "Ba anh đậu xe cách đó vài dãy nhà. Chắc ông thấy chuyện gì xảy ra. Em cá là ông đang xài cái BlackBerry của mình tìm cách kéo tui mình ra khỏi tù đó."

"Ừ, sao cũng được", Jonah lầm bầm.

Dan hoang mang. "Anh không muốn ra khỏi đây hả?"

Jonah nhún vai. "Tao không quan tâm."

"À, anh nên quan tâm! Cả một cuộc sống hoành tráng đang chờ anh quay trở lại! Anh là một ngôi sao nhạc rap, một ngôi sao - truyền hình -"

"Nhóc nghĩ điều đó có ý nghĩa gì không?" Jonah bị cắt ngang. "Nghiêm túc, yo, trong gia đình tao, nếu nhóc không thể tìm được ba mươi chín manh mối, nhóc chẳng là gì cả!"

"Được rồi," Dan công nhận. "Ian và Natalie chơi mình một vố. Thì sao nào?"

Jonah cay đắng. "Thì chuyện gì nếu tao bị ám mùi bởi những điều tao được chuẩn bị sẵn từ khi mới sinh ra? Ở thì, nhét tao vô mấy cái phòng thu âm – mấy cái đĩa bạch kim. Nhét tao lên TV – tham gia show. Nhét tao vô cuộc săn tìm đầu mối –"

"Ai quan tâm về việc truy tìm manh mối?" Dan cắt ngang. "Sau tất cả những điều anh thành công, anh thành kẻ thất bại chỉ vì anh không nghĩ rằng mình là con át chủ bài trong cuộc truy tìm manh mối hả? "

"Tao là kẻ thất bại!" Jonah thở ra. "Như một Cahill và một con người! Nhóc không hiểu à? Tối nay tao đã bỏ rơi nhóc đó!"

"Không hề! Anh có lẽ đã cứu em mà!"

"Tao đã đi được nửa đường ra tới cửa đó, nhóc," Jonah nhấn mạnh. "Ok, tao đã quay lại. Nhưng trước đó tao đã bỏ đi."

"Điều đó chứng tỏ anh không có xấu tính," Dan lý luận. "Thằng ngốc nào cũng làm vậy thôi. Anh biết cái gì là khó không? Làm điều đúng đắn trong khi mình được dạy làm điều không tốt!" Ai có thể hiểu điều đó rõ hơn một Madrigal?

"Tao bỏ rơi một thằng nhóc mười một tuổi mà tao định dùng làm vật hy sinh!"

Dan lùi lại một bước. "Anh muốn em chết?"

Ngôi sao xoắn xuýt. "Nhóc như mỗi nhử của tao. Nếu dám bảo vệ tìm thấy mình, tao sẽ ném nhóc vô đám cá mập và chạy. Không có gì riêng tư," hắn nói thêm, để ý đến biểu hiện bị tổn thương của Dan. "Đó là các manh mối, yo. Thứ làm cho nhóc trở thành người quyền lực nhất trong lịch sử - nhưng tao nghĩ nó làm cho nhóc mất nhân tính!"

Dan không nói gì, chủ yếu vì nó không thể nói gì cả. Nó thậm chí không nổi giận với Jonah. Dan biết rõ hơn ai hết rằng cuộc truy tìm Manh Mối gây rối trong đầu như thế nào. Hãy xem cuộc truy tìm làm cho Amy chống đối lại cha mẹ chúng, và chia rẽ tình cảm chị em thân thiết trong suốt mười một năm. Dan không thể thoát khỏi cảm giác khiếp sợ ngày một gia tăng rằng đó không phải là một cuộc chia cắt tạm thời - rằng có khả năng tụi nó không còn gặp nhau nữa. Cùng lúc đó, nó đã tự cứu mạng mình trong cuộc đấu tay đôi, sử dụng những kỹ năng học từ các sư phụ Thiếu Lâm Tự -- tuyệt vời làm sao chứ?

Tiếng két của kim loại nghiền vào nhau, và người canh gác xuất hiện, đi cùng là Broderick Wizard.

"Tụi con không sao chứ?"

Thằng con trai nổi tiếng của lão thậm chí còn không nhìn lên, nhưng với Dan, nó nhiệt liệt chào đón. Đây chính là điều Dan thấy tuyệt nhất khi có cha hiện diện trong thời điểm nguy cấp.

“Bọn con đều ổn,” Dan nói với Broderich. “Cảm ơn chú vì kéo tụi con ra.”

Cha Jonah dắt tụi nhỏ một cách hăng hái băng qua tòa nhà tới chiếc limo đang đợi sẵn. Cách họ đi nhanh và cái nhìn móm mĩa mà đám cảnh sát nhìn ngó họ như thể họ đang bỏ chạy trước khi cảnh sát đổi ý.

"Đừng có hỏi là mấy công ty thu âm sẽ nói gì về vụ này," Broderick nói với con trai khi chiếc limo trời khỏi bến đỗ. "Họ đòi được giảm giá trong hai mươi năm tới đó."

Jonah hạ thấp cái ghế ngồi bằng da. "Con tưởng hình ảnh ‘gangsta’ tốt cho kinh doanh."

"Không phải ở Trung Quốc," Broderick gầm gừ. "Họ rất coi trọng mấy cái chiến binh đất nung đó. Và con đã cho sáu cái thành bụi."

"Đám Kabra mà," Dan phản pháo. "Và gã tay sai tụi nó thuê."

"Ờ, nhưng gã đó trốn mất tiêu rồi," cha của Jonah kết luận, "Và vì vậy toàn bộ cái đồng buộc tội này sẽ đổ hết lên đầu con. Và con sẽ không tin rằng phải tốn bao nhiêu để cho mọi chuyện lắng lại đâu. Venice đã chạm giới hạn rồi! Nhà Janus chưa có chuẩn bị cho vụ lớn như vậy từ hồi con sự tử của Lufbery bị mất ở Piccadilly!"

Câu trả lời của Jonah là tiếng ngáy nhè nhẹ. Hắn đã không hề chớp mắt suốt cả đêm. Dan cũng vậy, nhưng chưa bao giờ nó cảm thấy “tăng động” như vậy – ngay cả cái lần mà nó dứt cả lít Red Bull.

Nó ngẩng mặt trời lên cao cả dặm trên những tòa chung cư tại Tây An trên cả hai mặt của bức tường của thành phố cổ. Bình minh của một ngày mới mà nó xém nữa không còn sống để mà thấy. Nó cảm thấy – lớn.

Jonah tỉnh dậy khi chiếc limo dừng lại trước Tháp Chuông. Nó đi vật vờ như một con zombie khi cả bọn tới thang máy riêng lên căn hộ áp mái (penthouse).

"Có một bất ngờ đang chờ con trong phòng," Broderick hứa hẹn với con trai mình.

“Và con có một bất ngờ cho ba. Con bỏ cuộc. Không có thêm cuộc săn tìm đầu mối nào cho thằng nhóc này đâu. Con không muốn và con không

thích mấy thứ mà suốt ngày con phải đâm đầu vô. Nói Mẹ rằng mẹ phải đi tìm khúc củi khác thôi.”

Ngay lúc đó, cửa thang máy trượt sang bên, đưa cả đám thẳng vô căn hộ, và một giọng nữ mạnh mẽ vang lên, “Sao con không tự nói với mẹ, Jonah?”

Jonah mở to mắt. "Mẹ?"

Cora Wizard, điêu khắc gia và nghệ sĩ biểu diễn nổi tiếng thế giới. Người đoạt giải Nobel trẻ nhất trong lịch sử. Người lãnh đạo huyền thoại của nhà Janus.

Người phụ nữ đứng trước mặt họ trông rất giống --Dan sững người -một hippie?

Phải! Mái tóc dài ngang vai hớt ngược lên với một cái cài tóc. Bà mặc đơn giản, áo choàng dài rộng. Đây là mẹ của Jonah?

Nhưng khi xem xét kỹ hơn, vẻ ngoài bình thường của che dấu bản lĩnh của một vị tướng năm sao. Đôi mắt đen di chuyển như định vị mục tiêu của một bộ phóng tên lửa định vị bằng laser. Quanh cổ là một sợi dây treo lủng lẳng một mảnh đồng nghệ thuật hiện đại – một trong những thứ mà bàn cãi tiếng với nó. Và, dưới trướng bà ta, một đội quân gồm những người thông minh và sáng tạo nhất thế giới - hàng ngàn diễn viên, nhạc sĩ, đạo diễn, nhà văn, họa sĩ, diễn viên hài, nhà điêu khắc, nhà ảo thuật, và những kẻ theo đóm ăn tàn các thể loại.

"Mẹ phải tìm ai đó khác để giành chiến thắng trong cuộc đua cho nhà Janus," Jonah ai oán nói. "Con không thể làm nữa."

"Mẹ cũng rất mừng khi nhìn thấy con, đứa con trai đã cách xa ta ba tháng trời," Cora trả lời một cách mỉa mai. Bà quay sang nhìn xoáy vào Dan. “ Và ta không thể nói với con rằng ta hạnh phúc thế nào khi sau cùng ta đã gặp được cháu trai của Grace.”

"Mẹ không chịu nghe con, Mẹ," Jonah xen vào.

"Mẹ đang làm nhiều việc, con yêu." Bà ngắt lời hằn bạnh với giọng của một bà mẹ đang bực bội. "Con sẽ sớm có sự giúp đỡ con cần sớm thôi." Quay sang Dan, nói tiếp, "Con và chị con là niềm tự hào của gia tộc. Mọi

người đều đang dậy sóng về việc các con kiểm soát cuộc săn tìm như thế nào. Và cuối cùng chúng ta đã hiểu tại sao.”

Dan chờ đợi. Bà ta đang nói về cái gì vậy?

“Suốt những tuần qua, hẳn là con băn khoăn rằng các con thuộc chi nào của nhà Cahill. Ừm, bí mật không còn nữa. Bộ phận phá hệ của chúng ta đã chứng minh ra rằng con và chị con thuộc về nhà Janus. Chào mừng đến với gia tộc chúng ta!”

Chồng bà ta vỗ tay, và thậm chí Jonah mỉm cười. "Phải vậy thôi, nhóc. Anh biết là nó phải vậy mà.”

Dan gật đầu một cách yếu ớt. Janus? Nhưng điều đó là không thể! Nó biết quá rõ về chi của nó mà. Nó cực tất cả mọi thứ để thay đổi sự thật khủng khiếp đó, nhưng việc ước nguyện thì không làm cho điều đó xảy ra.

Tại sao Cora Wizard nói dối với nó? Không phải sự lừa dối làm nó bận tâm. Nó mong rằng nó thuộc bất cứ chi nào trong nhà Cahill. Nhưng tại sao nói dối như vậy? Bà ta đang cố gắng chiêu mộ lũ trẻ nhà Cahill làm bàn đạp cho lực lượng nhà Janus cho 39 Manh Mối? Đây chính là người phụ nữ với sự hậu thuẫn của sư phụ wushu và chỉ cần một cuộc gọi thì có cả tá đấu sĩ, thiện xạ. Bà ta có thể nhắc điện thoại lên và liên lạc được với cả Steven Spielberg, Justin Timberlake, và kéo cả nửa Hollywood lên máy bay tới Trung Quốc. Bà ta còn cần Amy và Dan làm gì? Tụi nó có tốt đến thế không? Cả nửa thời gian qua, tụi nó giống như bị quá tải, cãi nhau vô nghĩa vì tình huống thật sự quá kinh khủng. Cha mẹ chết; bà chết; đào tẩu khỏi dịch vụ xã hội Massachusetts; và giờ tài sản duy nhất mà tụi nó có – sức mạnh của sự đoàn kết – đã bị lấy đi mất.

"Ồn chứ hả?" Cora giục giã. "Con không có gì để nói ư?"

Nó nhìn chăm chăm vào bà ta, bị mê hoặc, con ruồi phải cam chịu làm nô lệ của con nhện thôi. Nó tránh nhìn vào đôi mắt đen rực lửa của bà ta, và nó thấy mình đang nhìn chăm chăm vào miếng đồng trên sợi dây đeo trên cổ bà.

Kỳ lạ - nó có vẻ rất quen sao đó. Nhưng điều đó chẳng có nghĩa gì. Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy mẹ Jonah.

Khi ký ức từ xa lắc của nó trở lại, giống như giáng cho nó một đòn búa, nó thực sự choáng bởi tác động. Nó chỉ mới bốn tuổi, nhưng nó sẽ không bao giờ quên. Các tác phẩm điêu khắc kim loại, một trong số ít những thứ sống sót khỏi ngọn lửa. Tác phẩm nghệ thuật với con bọ - đồ nghe lén.

Vòng cổ của Cora là một bản sao thu nhỏ của các tác phẩm điêu khắc!

Cái tác phẩm điêu khắc đến từ Cora, bà ta tự thiết kế! Một món quà, có thể mẹ ta đã gọi như vậy. Và suốt quãng thời gian đó nó được sử dụng để do thám cha mẹ nó – như một phần của sự leo thang từ giám sát và cưỡng chế và kết thúc bằng ngọn lửa nuốt sống Hope và Arthue, để lại lũ trẻ mồ côi của họ.

Không, Cora đã không phóng hỏa. Nhưng chỉ vì Isabel Kabra đã giành trước mẹ ta. Tất cả đều có tội – tất cả những kẻ nhà Cahill đó đã để sự tham vọng mù quáng và sự thèm thuồng trở thành nguồn năng lượng cho con tàu tìm kiếm 39 Manh Mối. Đó là một cỗ lực không thể khống chế - cũng như que diêm bốc cháy đã giết chết Mẹ và Cha.

Sau cùng khi nó tìm lại được giọng nói của mình, giọng nói đã trở nên cao vút, giống giọng một người đàn ông trẻ tuổi, như thể nó già đi cả mười tuổi trong mười giây vừa qua. Trước đây nó đã bị đui mù, nhưng giờ đây mọi chuyện đều rõ như pha lê với nó. Cha Jonah chưa bao giờ cố gắng tìm Amy. Bọn họ giữ nó lại, lợi dụng nó như một con rối gỗ. Và tiếp theo giờ đây người phụ nữ kinh khủng này đã tham gia vào cuộc đối đầu dẫn tới cái chết của cha mẹ nó. Và mẹ còn muốn đón chào nó với gia đình đầy nọc độc của mẹ?

"Janus?" nó nhổ nước bọt khinh bỉ. "Tôi không phải nhà Janus! Tôi biết chính xác tôi thuộc nhà nào!" Nó dùng dùng mở cửa thang máy và quay lại bồi trước khi bỏ đi. Cảm xúc trào dâng khiến nó không thể kiềm chế gào lên:

“Tôi là một Madrigal!”

Điều cuối cùng mà nó thấy trước khi cánh cửa khép lại là gia đình cao quý nhất của nhà Janus há hốc mồm vì sốc.

Chương 19

Tiền phạt cho việc thả con mèo xuống Vạn Lý Trường Thành là bốn trăm tệ - khoảng năm mươi chín đô la Mỹ. Amy và Nellie cũng phải trả thêm một trăm tệ nữa cho người lính đã leo xuống để đưa Saladin lên cho tụi nó, cộng thêm bốn mươi ba tệ và tiền lẻ để mua thuốc mỡ và băng gạc cho mấy vết trầy xước do Saladin cào.

Khách sạn tụi nó thực sự giống nhà khách hơn là khách sạn – chẳng đầy đủ chút nào. Tên khách sạn là Kim Hầu (Khỉ Vàng). Ở đó không có khi, chỉ có mấy con gián coi bộ giống mấy con khi ngón tay.

Amy hầu như không để ý đến việc khách sạn tồi tàn, chật hẹp và đầy bọ. Điều duy nhất trong tâm trí con bé là Dan.

“Mình thua rồi, Nellie,” con bé nói, nhìn chăm chăm qua cửa sổ đầy dầu bẩn thỉu về phía thành lũy của Vạn Lý Trường Thành. “Bọn mình đã đặt cược, và thua. Vì một lý do nào đó, Jonah đã hủy chuyến đi tới Trường Thành. Hoặc chúng ta đang ở đoạn khác. Và giờ đây hẳn có thể ở bất cứ đâu. Họ thậm chí có thể không còn ở Trung Quốc. Với tất cả những gì chúng ta biết, chúng ta ở sai lục địa rồi.”

Nellie ngồi ở chỗ một chiếc bàn bé xíu, gập người trên máy tính xách tay của Dan. “Nè, lại đây coi cái này đi em.”

“Chị tìm thấy Jonah à?” Amy hỏi đầy phấn khích.

“Không. Nhưng chị đang nghĩ về ý tưởng của em – rằng Phổ Nghi đang làm gì đó kiểu Cahill khi bị tống cổ ra khỏi Tử Cấm Thành. Và mình có thể đoán ra điều đó bằng cách nhìn lại những sự kiện lớn trên thế giới vào khoảng năm 1924.”

“Em chẳng quan tâm,” Amy rên rỉ. “Em chỉ muốn Dan quay trở lại thôi.”

Nellie ngược nhìn đầy sắc bén. “Coi nào, cô bé, em phải kiểm soát được cảm xúc của mình. Cuộc truy tìm manh mối chưa kết thúc, và nó quan trọng gấp bội vào lúc này. Hãy nhớ, Jonah vẫn theo đuổi nó, và đó là cách tốt nhất là tìm ra Dan. Giờ thì chị đã liệt kê ra những sự kiện hàng đầu từ

những năm đầu 1920. Xem qua coi có sự kiện nào đáng đáng tới thế giới nhà Cahill.”

Bị thuyết phục, Amy cùng ngồi xuống với cô nàng. Dĩ nhiên là cô nàng au pair đúng. Không có một chỉ dẫn nào trực tiếp tới Dan, tất cả những gì tụi nó có thể làm là theo đuổi 39 Manh Mối với niềm hy vọng là Dan cũng làm y như vậy.

Con bé chăm chú nhìn xuống màn hình:

Hai mươi tấn thiên thạch rớt xuống Blackstone, Virginia.

Ai Cập giành độc lập.

Tổng thống Harding chết tại văn phòng.

Khởi công xây dựng sân vận động Yankee.

George Mallory và Andrew Irvine lạc trên đỉnh Everest.

Động đất khủng khiếp Kanto tàn phá Nhật Bản.

Cuộc hành quyết đầu tiên sử dụng khí độc ở Mỹ.

J.Edgar Hoover được chỉ định đứng đầu FBI.

Amy đọc danh sách dài suốt ba trang và ngồi trở lại với một tiếng thở dài. “Em không biết. Em nghĩ bà Grace có thể đã đề cập tới mấy vụ này vài năm trước, nhưng em không thể chắc chắn. Sự thật là, bà chỉ mới chết có vài tháng, mà em đã gặp khó khăn trong việc nhớ lại giọng nói của bà.”

Saladin cào cào lên chân con bé và kêu lên cảm thông “Grừ grừ.”

“Vậy mình làm gì đây?” con bé hỏi đầy lo lắng.

Nellie nhún vai. “Mình sẽ quay lại Trường Thành. Tụi mình đang ở đây rồi. Tụi mình nên cố gắng thêm lần nữa.”

Amy gật đầu. Tụi nó không có chỉ dẫn nào – về Dan hay về cuộc truy tìm Manh Mối. Nếu tụi nó bó giò hôm nay, tụi nó sẽ hoàn toàn bị quên lãng.

***

Tiếng nhạc xập xình punk rock nghe nhỏ xíu và bị bóp méo qua chiếc loa bé tí.

“Chào, Nellie đây. Có lẽ tôi đang bận thử món ăn nào đó mà bạn chưa bao giờ nghe tới, hoặc đang nghe nhạc gì đó có thể thổi bay tâm trí bạn.

Vậy nên bạn còn chờ gì nữa? Để lại tin nhắn đi.”

Tiếng bíp cắt qua trái tim Dan. Nó trượt xuống tấm kính của trạm điện thoại công cộng, không ngừng hy vọng trực trặc của điện thoại di động đã được sửa – rằng tin nhắn vừa rồi là sai lầm, và giọng nói quen thuộc của cô nàng au pair sẽ chen ngang.

“Là em – Dan nè,” nó lặp bặp. “Xin lỗi vì em đã không gọi sớm hơn. Em nghĩ ba của Jonah đã để lại lời nhắn dùm em. Đó là một câu chuyện dài. Em đang trong tình trạng – à, em đoán là không vấn đề gì vì em phải tìm thấy các chị thôi. Dạ... hẹn gặp lại mấy chị - Em hy vọng.”

Nó cúp máy và ngay lập tức giật mạnh tay cầm điện thoại khỏi giá đỡ và nói thêm, “Em nhớ mấy chị!” Nhưng đã quá trễ. Đường dây đã bị ngắt.

Đường phố khu trung tâm Tây An trống trơn khi Dan lao như một cơn bão ra khỏi khách sạn Tháp Chuông. Giờ thì nó đông đúc, như Boston vào lúc đỉnh điểm của giờ cao điểm. Người bán rong khắp các vỉa hè; mùi thực phẩm kỳ quặc bốc lên từ mỗi xe đẩy; gà làm sẵn treo lủng lẳng bên cửa sổ đầy nghệ thuật đang trưng bày những chiếc điện thoại di động tối tân nhất. Âm thanh thật ồn ào và huyên náo. Xe đạp và xe máy giành giật chỗ trống trên đường cùng xe buýt.

Đơn độc, một đứa trẻ ngoại quốc giữa bối cảnh của sự hỗn loạn này, lẽ ra Dan phải bị khiếp sợ. Thay vào đó, nó cảm thấy cáu giận, chủ yếu giận bản thân mình.

Mình đã làm gì chứ?

Nó đã tin tưởng Jonah, kẻ đã luôn chứng minh là chẳng đáng tin tẹo nào. Và nó đã bỏ chạy khỏi Amy trong khi nó nên sát bên con bé. Đứng lẻ loi trên đường, như kẻ không có đầu óc – con bé là tất cả những gì nó có trên thế giới này, và nó cũng y như vậy với con bé.

Giờ thì quá trễ rồi. Nó chẳng còn cách nào để tìm thấy Amy, không cách nào biết họ theo chỉ dẫn nào, thậm chí không có cách nào như là đầu hàng Dịch Vụ Xã Hội – hoặc tệ hơn, dì Beatrice. Có thể nguy hiểm hơn cả, nó đã tiết lộ bí mật sâu kín nhất, tối tăm nhất của chúng. Giờ cả thế giới đều biết nó và Amy là nhà Madrigal. Và để được gì? Cảm giác vui sướng khi thấy đám Wizard trông phát hoảng trong khoảng hai hay ba giây?

Nó tự cười bản thân. Thật là tuyệt trong vòng hai hay ba giây.

Nhưng ngu xuẩn. Giờ nó là mục tiêu. Amy cũng vậy.

Nó đã nên cảnh báo cho con bé.

Dĩ nhiên, ai biết được liệu Nellie có thêm kiểm tra điện thoại không khi điện thoại không hoạt động ở Trung Quốc?

Cơn mưa lớn bất ngờ đổ xuống – mưa trút rào rào xuống đường phố Tây An. Những người bán hàng rong chen nhau bảo vệ hàng hóa của họ; khách bộ hành chạy tìm nơi trú mưa. Dan chạy trốn xuống mấy bậc thang dưới cùng dẫn xuống khu tầng hầm trò chơi nhộp nhúa. Được rồi, có lẽ đây chính là điều nó cần. Nổ tung vài chiếc phi thuyền có thể làm nó bình tâm lại. Và một bữa điếm tâm nhẹ sẽ chẳng hại gì. Tiền Trung Quốc nó có ít nhất có thể trụ được tới đó.

Khi nó đang ngó mấy thanh kẹo trưng trên máy bán tự động, mắt nó tập trung vào màn hình TV lớn đang mở kênh CNN quốc tế.

Những gì nó nhìn thấy gần như làm tim nó ngừng đập.

***

Lần này Saladin không phàn nàn về việc bị mang theo vòng quanh Trường Thành. Vòng tay an toàn của Nellie có vẻ là nơi chốn tuyệt vời cho con mèo Mau Ai Cập.

Đám người vẫn đông đặc như hôm qua. Nó làm Amy lo lắng, nhưng không nhiều bằng thực tế là không có Jonah và không có dấu hiệu là hăn sẽ đến. Bằng cách nào đó, kế hoạch của ngôi sao đã bị thay đổi. Hăn đã theo một hướng khác, kéo Dan theo với hăn. Hoặc, thậm chí đáng sợ hơn, hăn bỏ rơi Dan, bỏ mặc nó một mình ở đất nước lạ hoắc này.

Không phải lần đầu tiên, con bé nghĩ về đại sứ quán Mỹ ở Bắc Kinh. Đúng, điều đó nghĩa là chuyển đi thẳng một chiều tới trung tâm dịch vụ xã hội Massachusetts. Nhưng nếu không như vậy thì làm sao con bé lật tung cả cái đất nước đông dân nhất thế giới này để chỉ tìm một thằng nhóc mười một tuổi bị mất tích đây, con bé phải tìm ai đó có thể làm được điều đó.

Câu hỏi là khi nào. Lúc nào là thời điểm để biến việc tìm kiếm này thành việc của những người chuyên nghiệp, người có khả năng đẩy việc tìm

kiếm này thành việc lớn? Đã bốn ngày trôi qua kể từ khi con bé mất dấu Dan.

Bọn nó đi hàng dặm đường, không ngừng nghỉ, luôn tìm kiếm. Đám đông thưa dần khi tụi nó đi xa hơn những khu vực du lịch chính ở Bát Đạt Lĩnh.

Chân Amy nặng như đeo đá và tinh thần nó còn nặng nề hơn. Từ bỏ là điều không thể nghĩ đến, nhưng Trường Thành còn cả ngàn dặm nữa.

Một cặp đôi đi ngang qua nhờ con bé chụp ảnh hộ.

“Dĩ nhiên rồi.” Con bé nhìn qua kính ngắm của máy ảnh có vẻ đặt tiền của họ và bắt đầu chỉnh ống tele dài. Khi con bé điều chỉnh tiêu cự chụp ảnh quanh người được chụp, ngọn tháp phía sau họ trở nên sắc nét. Con bé cau mày nhìn ký tự Trung Quốc được sơn trên cánh cửa gỗ.

恩

Sao nhìn quen vậy ta? Mình có đọc được chữ Tàu đâu.

Khi con bé trả lại máy chụp ảnh sau khi chụp vài tấm cho cặp đôi, con bé nhớ ra.

“Nellie, đó có phải là ký tự mà Alistair viết trên miếng lót ly hôm qua không?”

Nellie liếc nhìn. “Chị nghĩ là em đúng. Nhưng tại sao lại có ai đó viết chữ quyển rũ trên một cánh cửa cũ ở giữa Vạn Lý Trường Thành?”

Một nữ du khách cất lời. “Quyển rũ ư? Dịch vậy chưa hay đâu. Cách dịch hay hơn của từ này là duyên dáng.”^[4]

***

Thoạt nhìn tháp canh này trông chẳng có gì khác so với mấy cái tháp canh mà tụi nó đã đi qua – bằng đá, đã từng là trụ gác ở biên giới Mông Cổ. Cửa sổ được thiết kế nhỏ để thành chỗ bắn tên hơn là lấy ánh sáng. Một chiếc cầu thang cổ dẫn thẳng xuống chân tòa tháp, nơi có thể được dùng làm doanh trại hoặc kho vũ khí.

Nellie chỉ. “Nhìn kia.” Cô nàng chỉ thẳng vào một cầu thang gấp khúc khác dẫn thẳng lên đỉnh ngọn tháp. Điều này không bình thường. Tụi nó bắt

đầu leo lên. Cuối cầu thang, bọn nó gặp một cái cửa khác với cùng một ký tự duyên dáng. Cửa khóa.

“Giữ con mèo.” Nellie đẩy Saladin vào tay Amy. Từ trong túi quần jean, cô nàng lôi ra hai cái kẹp tăm và bắt đầu chọt vô ổ khóa. Amy nhận ra rằng cô nàng au pair có vẻ rất chuyên nghiệp trong việc bẻ khóa – và ngoài ra, Nellie không đeo kẹp tăm – khi tiếng lách cách vang lên, cánh cửa bật mở.

Bọn nhỏ đi vào một căn phòng vuông, không có cửa sổ ngoài cái giếng trời ở trên đầu. Có sáu chiếc bàn gỗ với chiều cao khác nhau, một đồng lõa xộn đồng hồ, bình pha lê, khung gương nhỏ, tượng nhỏ trong hộp thủy tinh, và mấy chiếc ly cao uống sâm panh.

“Trời ạ,” Nellie rên rỉ. “Tụi mình đột nhập trúng cái chỗ bán đồ cũ của ai đó rồi.”

Trán Amy cau lại. “Không thể trùng hợp vậy được. Tên của bà Grace trên cánh cửa và mấy cái đồ này ở đây. Điều có nghĩa là gì?”

“Chỉ là mấy cái đồ lạc xoong – kiểu đồ mà em tìm thấy trong mấy cái góc xép của mấy bà già. Ý chị là, em biết rằng ở một đất nước mà phát minh ra phong thủy –”

“Đúng rồi!” Amy gần như la lên. “Bà Grace tin vô phong thủy! Bà hay nói về tầm quan trọng của việc sắp xếp đồ đạc sao cho nguồn năng lượng tích cực lưu chuyển được.”

“Nhà bà luôn nhìn rất đẹp,” Nellie thừa nhận. “Cho tới khi cái đám người thân điên rồ của em đốt cháy nó.”

“Còn hơn cả như vậy!” Amy khẳng định, độ phấn khích càng lên cao. “Bà Grace giành hàng giờ để dạy em về phong thủy. Em nghĩ bà biết rằng cuộc truy tìm manh mối vào một ngày nào đó có thể sẽ dẫn dắt em tới căn phòng này.”

Nellie như bị sét đánh. “Em đang nói là bà em đã sắp đặt mấy trò đồ phong thủy này cho em từ Massachusetts cách xa đây cả mười ngàn dặm?”

Amy lắc đầu. “Không, em nghĩ bà Grace tìm thấy câu đó trong chuyến du hành qua Trung Quốc và đánh dấu các điểm bằng cách viết tên bà lên mấy cánh cửa.”

“Nhưng nếu bà không sắp xếp mấy thứ này, thì ai đã làm vậy?”

Amy tìm kiếm các bức tường chẳng có gì đặc biệt, tìm kiếm các dấu hiệu gợi ý về ai đó có thể tạo nên mấy trò cân não kỳ quặc này. Khi con bé nhìn thấy chữ viết mờ nhạt được vạch vào đá vừa tầm mắt, con bé cười to. Một cái tên viết bằng chữ in hoa xuất hiện: HENRY.

Nellie hoang mang. “Ai là Henry?”

“Tội mình vừa đọc về ông xong, chị nhớ không?” Amy giải thích không kịp thở. “Henry là tên tiếng Anh của Phổ Nghi! Đây chính là việc mà vị hoàng đế cuối cùng làm! Mấy thứ này nhìn có vẻ hiện đại, chắc hẳn ông làm trong những năm cuối đời, sau khi được thả khỏi tù!”

Cô nàng au pair đảo mắt. “Điều đó thật Cahill phải không? Tại sao phải nói ra gì đó không khi có thể tạo thành câu đố về phong thủy ở Vạn Lý Trường Thành ở Trung Quốc?”

Amy trao Saladin cho cô nàng và xắn tay áo lên.

“Chờ đã,” Nellie thốt lên. “Em không định cố gắng sắp xếp lại đồng lộn xộn này đó chứ.”

“Ồ, có chứ. Đây là lý do bà Grace đào tạo em thành chuyên nghiệp. Chỉ có một vấn đề duy nhất. Bà có cái la bàn Trung Quốc đặc biệt – thước Lỗ Ban, bà gọi vậy. Em không có cái gì giống vậy hết.”

“Cái kia thì sao?” Nellie chỉ thẳng xuống.

Gạch trên sàn được thiết kế là những vòng tròn đồng tâm, với hàng trăm ký tự Trung Quốc. “Nó đó!” Amy hỗn hển, mắt thẳng tắp. “Thước Lỗ Ban của bà Grace có bộ phận để di chuyển, nên mình có thể mang từ nhà này qua nhà kia được. Cái này thì cố định, luôn luôn chỉ về hướng Bắc.”

“Chị đoán là không ai dịch chuyển Vạn Lý Trường Thành sau chừng hai ngàn năm.” Nellie công nhận.

Amy sắp xếp mấy cái bàn trước, tham khảo thước Lỗ Ban liên tục để các góc hòa hợp giữa Thiên và Địa. Rồi cần mẫn tới mấy thứ nhỏ hơn theo nguyên tắc chính của phong thủy là dòng chảy của khí – năng lượng.

Con bé biết đây không phải là trò đố thông thường. Không có giải pháp duy nhất. Những sự sắp xếp khác nhau vẫn có thể đúng và chấp nhận được. Nhưng liệu những điều đó có giải được vấn đề mà Phổ Nghi đã dự tính?

Con bé tiếp tục với những bức tượng, cẩn thận quay mặt chúng hướng phù hợp đến hai mươi bốn hướng trên thước Lỗ Ban.

Sau cùng, con bé lùi lại và khảo sát lại công trình của mình.

“Giờ sao?” Nellie hỏi.

Amy không có câu trả lời. Con bé có làm lộn xộn phong thủy lên không? Hay tất cả những ý tưởng này đã sai từ đầu?

Nellie cười cảm thông với con bé. “Ờ thì, có thể em không thắng trong cuộc đua tìm manh mối. Nhưng khi nào chị cần người thiết kế nội thất, chị sẽ gọi em.”

Amy hoang mang. Sao con bé có thể lộn trong việc này chứ? Con bé chắc chắn mà.

Con bé xem xét kỹ lưỡng sự sắp đặt và nghiêng người về phía trước để dựng thẳng tấm gương có lẽ bị nghiêng lúc nào đó nên chệch khỏi đường kẻ chữ thập đỏ. Con bé lùi lại và nhìn điều đó xảy ra.

Một kia sáng chiếu thẳng từ giếng trời, đập vào tấm gương, và phản chiếu vòng quanh các vật thể. Trong khoảnh khắc, căn phòng mờ tối được đan chiếu bởi những tia sáng rực rỡ.

“Whoa?” Nellie trầm trồ.

Amy nhìn chăm chăm. Sản phẩm của sự giao thoa ánh sáng này là một hình chiếu lên bức tường xám của thước Lỗ Ban. Đó là một hình chữ V ngược, với một bên dốc hơn nhiều so với bên kia.

“Cái gì vậy? Nellie hỏi.

Với Amy, hình bóng đó không thể nhầm lẫn.

“Em biết manh mối kế tiếp là gì rồi!” con bé thở ra. Từ trong áo của mình, Amy lôi ra mảnh lụa chứa thông điệp từ Từ Cấm Thành. Ngay đây, trong ruột của Vạn Lý Trường Thành, con bé đã giải được lời thơ mà Phổ Nghi đã viết ở thuở thiếu thời.

“Đó là nơi mà Đất gặp bầu trời.”

Chương 20

Màn hình ở phía trên khu trò chơi cho thấy cảnh quay nghiêng khung cảnh trắng toát. Một trận bão tuyết đang hoành hành, gào lên dưới mũ áo khoác parka bọc kín – tiếng gió âm âm khiến người phóng viên của CNN phải gào lên vào micro để người nghe có thể hiểu.

“Mùa leo núi ở đỉnh Everest đã hầu như chấm dứt, và có vẻ như mùa đông đang tới gần. Trong trận chiến đang diễn ra giữa con người và ngọn núi, phần thắng đang nghiêng về ngọn núi. Không tay leo núi nào có thể đến được đỉnh núi, và cả đội đang hướng về nhà trong thất bại – tất cả trừ một vài kẻ khó chế, những kẻ đang ngồi xồm xuống, che mình khỏi cơn bão...”

Khi người đàn ông nói, một dáng hình vạm vỡ, gập người đi theo cơn gió, mang theo đầy đủ đồ nghề - rìu phá băng và ba lô nặng nề, chân mang giày đinh nhọn. Mặc dù mang theo đồ nghề linh kinh nặng nề và thời tiết khắc nghiệt, người leo núi vẫn di chuyển một cách dễ dàng. Ngay trước khi ông ta kéo kính lên khỏi mắt, khuôn mặt ông xuất hiện trong màn ảnh.

Dan khò khè hít một hơi y như khi lên cơn suyễn tệ nhất trong đời mình.

Hamilton Holt.

Nhà Holt – một chi trong gia tộc Cahill đã nhảy tới Manh Mối kế tiếp – mấy kẻ cơ bắp nhà Tomas đang leo đỉnh Everest!

Sự thất vọng dường như làm nó hụt hẫng ngay chỗ nó đứng trước màn hình. Giờ nó biết Manh Mối kế tiếp ở đâu. Và sao chứ? Nó không có cách nào liên lạc với Amy!

Sự kích động bắt đầu từ trong xương sống nó và bành trướng ra ngoài cho đến khi ngập tràn cơ thể nó. Cảm giác đó giống như nó từng có sau đám tang bà Grace, khi mà William McIntyre nói với tụi nó về 39 Manh Mối – mục đích khẩn cấp, khả năng vô hạn. Một cơ hội để trở thành kẻ quyền lực nhất trên trái đất, để định hình lại lịch sử loài người! Một cơ hội khó tin đến mức cặp đôi mờ côi ở Boston đã từ bỏ hai triệu đô la để tham gia cuộc truy tìm.

Quay trở lại thời điểm đó, hầu như chính Amy là người đồng ý vứt bỏ mọi thứ và tham gia cuộc chạy đua. Chỉ một vài tuần thôi, nhưng Dan đã trải qua rất nhiều điều rồi. Nó đã đi qua nhiều nước, ném trái những hiểm nguy mà nhiều người chỉ có thể mơ tới. Nó suýt bị giết ít nhất một tá lần. Điều đó làm thay đổi một con người. Cảm nhận về cuộc sống khác hẳn khi bạn phải đối mặt với cái chết.

Nó không còn là Dan Cahill cũ nữa – đứa trẻ chỉ muốn có tiền để mua mấy cái thẻ bóng chày. Giờ đây nó là một đối tác hoàn chỉnh trong định mệnh mà Grace đã sắp đặt cho tụi nó. Nó khùng cỡ nào để mà bỏ qua mọi chuyện? Nó sẽ không thể nào rời bỏ cuộc truy tìm Manh mối. Nó được sinh ra vì điều đó! Amy cũng vậy. Và cho dù chúng nó có cách xa nhau hàng bao nhiêu dặm đường như hiện giờ, chừng nào tụi nó còn theo đuổi dấu 39 Manh Mối, tụi nó không thật sự tách rời.

Cũng như Cora Wizard hay là Isabel Kabra không được chào mời cơ hội thống trị thế giới.

Mình phải đến đỉnh Everest!

Khu trò chơi có một dãy máy tính bàn. Dan chạy tới một chiếc máy trống và mở trình duyệt mạng. Gã quản lý chạy tới và bắt đầu la lối bằng tiếng Tàu. Dan thấy một năm tiền Trung Quốc lên quây, hy vọng đủ cho nó sử dụng máy tính một lúc.

Đỉnh Everest ... Đỉnh Everest ... nó đây rồi, ngay biên giới giữa Nepal và Tây Tạng. Và – được rồi, Tây Tạng ở Tây Nam của Trung Quốc. Không hoàn toàn chính xác, nhưng ít nhất nó cũng đang ở cùng khu vực của thế giới.

Nó Google kỹ hơn. Thật tuyệt vời khi lại được kết nối lại. Amy cảm thấy thoải mái khi được vây quanh bởi mấy chồng sách đầy bụi bặm, nhưng Dan lại cảm thấy như ở nhà khi được lướt trên mạng.

Bảng giờ tàu lửa hiện ra trên màn hình. Đây rồi – một chuyến tàu từ Bắc Kinh, Trung Quốc, tới Lhasa, Tây Tạng. Một trong các điểm dừng, khoảng nửa chặng đường, là Tây An. Nó nhăn nhó với lịch trình. Ba mươi giờ á?!

Phát khùng lên mất!

Đi bằng máy bay nhanh hơn nhiều, nó tự nhủ. Nhưng nó không có hộ chiếu và còn rất ít tiền. Và bạn không thể nào trốn vé trên một chiếc máy bay.

***

“Em đang trong tình trạng – à, em đoán là không vấn đề, vì em phải tìm mọi người nữa. Ừ ...chút gặp lại – em hy vọng.”

Nellie bước lùi khỏi quầy điện thoại tại sân bay Bắc Kinh, thở ra nhẹ nhõm. Tin nhắn đã từ mười tiếng trước, nhưng Dan còn sống! Một chút run rẩy nhưng ổn cả. Cô nàng không thể đợi để kể cho Amy.

Cuộc chạy đua đưa tụi nó tới đây thật chóng mặt. Cuộc chạy nước rút bảy dặm suốt Vạn Lý Trường Thành tới trạm xe buýt; chuyển xe buýt dự kiến hết một tiếng đồng hồ, nhờ ơn tình trạng giao thông ở Bắc Kinh mà thành ra ba tiếng; và một cuộc tắc xi tới phi trường. Tất cả trải qua cùng với việc mang theo một con mèo rất cần được lưu ý.

Amy bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ và bắt đầu di chuyển theo cách của mình thông qua phòng chờ đông đúc.

“Chị mua vé chưa?”

Nellie gật đầu dứt khoát. “Giữ mình cho chắc nào, nhóc con. Chúc ta không thể tới đó vào ngày mai.”

“Hả? Tại sao?”

“Em cần có giấy phép du lịch đặc biệt tới Tây Tạng,” cô nàng au pair giải thích. “Tối nay họ cho phép chúng ta bay tới Thành Đô. Tụi mình sẽ xin giấy phép ở đó vào sáng mai và sẽ bắt chuyến bay kế tiếp tới Lhasa. Nhưng còn có tin này bự hơn nè. Tụi mình có tin nhắn từ Dan.”

Amy hét vang vọng khắp nhà chờ mái hình vòng vung của sân bay. Mọi người đều quay đầu lại nhìn. Một nhân viên bảo vệ ghé cổ tìm xem nguồn gốc của sự náo động.

Nhanh chóng, Nellie quàng tay quanh vai Amy và đỡ con bé tới quầy điện thoại cho con bé tự nghe đoạn ghi âm. Con bé nghe đi nghe lại đoạn ghi âm bốn lần trước khi gác máy, run rẩy vì xúc động. “Giọng nó có vẻ sợ hãi.”

“Nè,” giọng Nellie dịu dàng nhưng chắc chắn, ”đây là tin tốt, nhớ chưa? Dĩ nhiên là nó sợ hãi rồi. Giống như nó đã chia tay với đám Wizard rồi. Điều đó cũng không tệ. Em có tin vào đám diễn xiếc kỳ quặc đó không?”

“Nhưng mà nó chỉ có một mình,” Amy than thở. “Sao nó không nói mình nghe nó ở đâu để mình tới đón chứ?”

“Nó không biết chắc là tụi mình có nhận tin nhắn không. Theo tất cả những gì nó biết, nó sẽ phải chờ mấy người không ra mặt ở loanh quanh đâu đó. Mình phải nắm bắt những từ ngữ của nó rằng nó đang cố gắng tìm thấy tụi mình.” Cô nàng lắc đầu vô vọng. “Chỉ có trời mới biết nó làm vậy bằng cách nào.”

“Bằng cách truy tìm manh mối.” Amy nói một cách tích cực. Việc ép bản thân suy nghĩ một cách lô gíc giúp con bé kiểm soát cảm xúc và tập trung vào lí trí.

“Ừ, nhưng em đang nói về việc tới đỉnh Everest!”

Amy gật đầu dứt khoát. “Hình dáng ngọn núi từ căn phòng phong thủy – chính là Everest – một bên dốc và một bên thoải thoải! Nhớ mấy tin hàng đầu hồi đầu những năm hai mươi không? George Mallory chết trên sườn núi phía bắc Everest năm 1924! Nhiều người tin rằng ông ta đã đến đỉnh ngọn núi – rằng ông ta bị giết khi đang đi trên đường xuống, không phải đường lên.”

“Chị có đọc về ông ta rồi,” Nellie nói. “Ông ta chính là người đã nói rằng ông ta leo lên Everest ‘bởi vì nó ở đó.’”

Amy gật đầu. “Em nghĩ ông ta leo vì một lý do khác nữa. Chuyện gì xảy ra nếu ổng là một Cahill, cũng như Phổ Nghi? Năm 1924, Phổ Nghi kiểu như tìm ra đột phá gì đó trong việc truy tìm manh mối. Nhưng ông ta biết những ngày của ông ta ở Tử Cấm Thành đang cạn dần. Vì vậy ông ta sắp xếp một người Cahill khác giấu đi manh mối dùm ông ta ‘nơi Đất gặp bầu trời.’ Nói một cách khác, trên đỉnh của ngọn núi cao nhất thế giới. Điều đó có khả thi không?”

“Hoàn toàn bất khả thi!” Nellie nổi xung. “Đó là điều là câu chuyện cổ tích điên rồ nhất, nông cạn nhất mà chị từng nghe đó!”

Một biểu cảm kỳ lạ xuất hiện trên mặt cô nàng. “Thực tế thì, mấy điều điên khùng đó thường xảy ra ở nhà em. Một nơi cất giấu thông thường không thể nào đủ tốt cho đám Froot Loop tụi em; phải chọn đỉnh Everest cơ!”

“Phải có động cơ nào khác,” Amy suy đoán. “Đỉnh Everest quá lạnh; không khí loãng; áp suất không khí thấp. Phở Nghĩ phải cần lưu trữ cái gì đó an toàn trong thời gian dài.”

“Ờ, còn đây là vài điều mà em chưa nghĩ tới,” Nellie thách thức. “Tới được núi Everest là một chuyện. Lên đỉnh là chuyện khác. Em không thể cứ đi bộ lên và bắt đầu trèo lên. Kể cả nếu ngọn núi không làm em dừng bước, độ cao sẽ làm điều đó. Người ta phải trải qua hàng tuần lễ để làm quen với thời tiết. Em lên quá nhanh và điều đó sẽ giết chết em!”

Amy cười rụt rè. “Em nghĩ em có thể có ý tưởng về điều đó.”

***

Trong cuộc tìm kiếm 39 Manh Mối, Dan Cahill đã từng bị cư xử thô bạo, xém chết đuối, bị thổi tung, chôn sống và đầu độc. Nhưng điều này là điều nguy hiểm hơn cả.

Nó đang chán muốn chết.

Cả ngàn dặm hành trình trên con tàu lửa chậm nhất Châu Á, bò qua cả lục địa từng chút xíu một.

Nó khởi đầu khá tốt ở ga Tây An. Khi hành khách lên các toa xe phía trước, Dan đã xoay sở chui vào toa chở súc vật và ẩn mình sau mấy bao gạo. Ở đó nó co rúm lại, hầu như không dám thở khi người ta ném thêm hàng hóa vào.

Không để bị bắt. Nếu người ta ném nó khỏi đoàn tàu, sẽ không có chuyến nào khác cho tới ngày mai. Nó không có thời gian để lãng phí. Hành trình dài dằng dặc như nó vẫn thế.

Ngay sau đó, đoàn tàu chuyển bánh, hàng hóa được chất lên. Ba mươi giờ kẹt cứng trong khoang, trong đống gạo, như một con chó ngủ trong chuồng, và – còn cái gì đặng kia? Ô, trời ạ, một cỗ quan tài! Bạn đồng hành của nó là một người chết.

Thời gian trôi qua, quan tài trở nên ít đáng sợ hơn và hứng thú hơn. Trong tiếng thứ tư, Dan đã tự thuyết phục bản thân rằng nó có trách nhiệm tỏ lòng tôn trọng với người quá cố bằng việc nhìn vào bên trong.

Trống rỗng. Đầu tiên nó nhẹ nhõm, sau đó là thất vọng, rồi lại buồn chán. Nó kiểm tra đồng hồ. Hai mươi lăm tiếng rưỡi nữa cho cuộc hành trình còn lại.

Phần tệ nhất – tệ hơn cả sự nhàm chán nghiền ngẫm – là sự thật rằng, trong khi nó đang để tâm trí lang thang cùng Vận Chuyển Rùa Bò, thì nhà Holt đang leo đỉnh Everest tìm kiếm Manh Mối.

Như tiến triển của hành trình, con tàu bắt đầu lên dốc trên cao nguyên Tây Tạng. Dan hầu như không thể cảm thấy mình đang đi lên, nhưng nó cảm nhận điều đó một cách khác – một cơn nhức đầu như xé, mệt mỏi, khát cháy. Trên trang web của đường sắt có cảnh báo về chuyện này/ Lhasa, Tây Tạng, điểm kết thúc của chặng đường, ở độ cao khoảng ba ngàn ba trăm mét. Cần chút thời gian để làm quen cho một người Boston bản địa, người đã sống cả đời ở độ cao của mực nước biển.

Nó cũng đói nữa – tới mức nó thò tay vào chuồng và lấy trộm bánh quy của con chó đang ngủ. Thật kinh tởm – bánh quy mùi thịt, với cả đồng muối, điều đó sẽ làm nó khát nước hơn nữa.

Sự di chuyển thậm chí còn chậm hơn, và con tàu hụ còi chuẩn bị vào ga khác. Một giây sau, nó nghe giọng nói và ai đó mò mẫm với ổ khóa ở cửa trượt.

Điều đó không cho nó thời gian và sự chọn lựa nào. Hoảng loạn, nó bò vào quan tài, kéo nắp và đóng lại. Vừa kịp lúc. Cửa toa gia súc mở rộng, và tiếng bước chân và đối thoại ủa vào. Nó nằm đó trong nỗi đau khổ, cầu nguyện rằng nó không lên cơn suyễn.

Không hơn vài phút, nhưng cảm giác như dài hơn. Cuối cùng, cửa toa gia súc lại đóng lại và con tàu tiếp tục hành trình. Nó đẩy mạnh nắp quan tài.

Nó không nhúc nhích.

Họ nhốt mình ở trong rồi!

Chương 21

Cơn hoảng loạn vì không nhìn thấy được bao trùm lấy nó. Nó bò bằng đầu gối và bắt đầu đẩy nắp với tất cả sức lực có được.

Cùng lúc đó có một tiếng âm vang lên, và toàn bộ sức ép biến mất. Dan thoát ra khỏi chiếc quan tài như thể tên lửa rời bệ phóng. Nó hạ cánh trên một đồng bao gạo đang dựa vào cổ quan tài.

Nó cố gắng kiềm chế tiếng cười. Chẳng mắc cười tí nào.

Nó nhìn kiểm tra xung quanh. Con chó đã biến đi. Không còn bánh quy thịt nữa. Ngay chỗ chuồng thú nuôi đặt một ba hộp thép không rỉ cao. Có cái gì đang óc ách ở trong đó. Nếu đó không phải là a xít sun-fu-ríc, nó sẽ uống.

Nó gỡ niêm phong. Sữa. Có thể là sữa dê, thậm chí có thể là sữa bò Tây Tạng. Chắc chắn chưa tiệt trùng. Kinh tởm.

Chưa từng nếm thử thứ gì tuyệt hơn.

***

Ở độ cao khoảng 7.900 met, South Col của ngọn Everest đã cao hơn hầu hết và chỉ thua vài ngọn núi của thế giới. Mặt đất cằn cỗi, đầy đá sỏi, bão quét quần thảo trên bầu trời, đây chính là nơi ngọn Everest gặp đỉnh láng giềng, Lhotse, tạo thành thung lũng cao nhất, lạnh nhất và ít hiếu khách nhất trên bề mặt trái đất.

Đó là một đêm đặc trưng ở Col – tám mươi độ âm, với những cơn gió mang sức mạnh bằng chừng hai cơn bão ở những nơi khác.

“Đẹp quá phải không, Ham?” Eisenhower Holt gào lên trong tiếng hú của gió. “Cơn gió như vậy sẽ quăng một đĩa Ekat hoặc Lucian xuống khỏi ngọn núi! Sau cùng thì cuộc săn đầu mối sẽ xoay quanh điều gì đó mà nhà Holt chúng ta rất giỏi!”

Đã gần đến lúc bọn họ đẩy nhanh tiến độ leo lên đỉnh. Trên Everest, một toán người đang hướng tới đỉnh núi vào lúc giữa đêm để có thể đến nơi tầm giữa trưa rồi kịp xuống núi trong ánh sáng ban ngày.

Nhà Holt mong chờ điều này với niềm hứng khởi của những vận động viên thực thụ đang lườm trước cuộc thách thức thể chất vĩ đại. Trong phần lớn cuộc thi tài, họ đã bị đánh bại bởi mưu mẹo và lắt léo của các đối thủ. Tuy nhiên nhà Tomas vốn được biết từ lâu là George Mallory đã móc ngoặc với Hoàng đế Phổ Nghi khi nhà leo núi huyền thoại biến mất trên đỉnh Everest vào năm 1924. Không ai trong những gia tộc thông thái kia từng phát hiện ra rằng Reginald Fleming Johnston, gia sư của Phổ Nghi, không chỉ là một nhà khoa học của nhà Janus mà còn là một gián điệp xảo quyệt của nhà Tomas. Xảo quyệt tới mức - Johnston chưa bao giờ tiết lộ cho bất cứ ai, kể cả người liên lạc của nhà Tomas của gã, rằng Mallory đã mang gì tới đỉnh núi. Điều đó đã mang tới vài cuộc thuyết phục kiểu nhà Holt, nhưng sau cùng cháu trai của Johnston đã tiết lộ chuyện gì đã xảy ra ở trên đó. Phần quà này hơn là đủ để phóng nhà Holt tới vị trí dẫn đầu cuộc truy tìm Manh Mối.

“Bơm xong rồi!” Hamilton kêu, và hai cha con đập nón bảo hiểm leo núi vào nhau. “Reagan!” hấn găm lên từ lều của bọn họ. Hấn bật đèn pin và chiếu sáng qua nắp của nó.

Em hấn Reagan, bự và rắn chắc gần bằng nó, bò ra khỏi lều hướng lên ngọn Col, kéo áo gió. “Mình lên đường nào!” con nhóc reo hò và nghẹn ngào trong giây lát. “Em ước gì Madison tội nghiệp có thể ở đây với tụi mình đêm nay.”

“Không, mà không ước vậy đâu!” Eisenhower bùng nổ. “Mày cù tới mức em mày bị say độ cao để mày có thể đánh bại nó mãi mãi!”

“Nó có chết đâu,” Reagan phải phả. “Vài ngày trong túi tăng áp, và nó sẽ khỏe như ban đầu.”

“Tiết kiệm hơi đi,” Eisenhower chen vào. “Tụi mày sẽ cần điều đó. Người ta gọi đây là Khu Vực Chết đó. Khoảng bảy ngàn chín trăm mét, mày chết dần mòn – từng tế bào một!”

Điều đó mang tới một chút cổ vũ cho con trai và con gái lão. Gia đình nhà Holt hầu như sống trên bờ vực. Và bạn không có gì nhiều hơn rìa ở Col, nơi đó, nếu bạn sảy một bước chân, điều kế tiếp là rơi xuống cả dậm.

“Ô xy!”

Cả ba trùm mặt nạ qua mũi và miệng và bắt đầu hướng tới đỉnh nhọn lở mờ của ngọn Everest, giày đinh của họ cào lên những phiến đá khô cằn.

Sự vĩ đại đang chờ ở trên kia. Phong hàn không thể tưởng tượng được; độ cao khiến mỗi bước đều phải thở dốc, nỗ lực đầy đau đớn. Nhưng Eisenhower Holt đã từng nhảy nhót qua vườn hoa lan dạ hương.

Qua rồi nổi nhục ở trường West Point. Qua rồi giai thoại nhà Holt kém thông minh để có thể theo kịp gia đình lừng lẫy của họ. Đêm nay, họ đang vươn tới trời cao. Và không ai, nhà Cahill hoặc ai khác, có thể chặn giữa họ và đỉnh của thế giới.

Họ thậm chí còn chưa chạm tới sườn nghiêng của đỉnh chóp nhọn khi một toán khác vượt qua họ, di chuyển nhanh bằng ngang qua Col. Bốn thành viên đó là Sherpas – những người hướng dẫn leo núi cường tráng Himalaya sống ở thung lũng Khumbu, khu vực xung quanh ngọn Everest trên đất Nepal. Họ đồng hành cùng một người mặc đồ như du hành ngoài không gian.

Đồng hành? Họ thực ra đang mang theo anh ta! Khi đến đoạn dốc, họ thực sự nhắc bóng anh ta bằng đôi tay khi anh ta di chuyển tới trước. Bộ đồ kỹ thuật cao của anh ta được bơm đầy ô xy và duy trì áp suất không khí như ở mực nước biển. Không có nó, ai mà chưa quen với thời tiết và không khí loãng ở Everest sẽ xỉu ngay trong vòng một phút.

Gã leo núi trong bộ đồ không gian quay lại và vẫy tay với đám Holt đang đứng như trời trồng. Khuôn mặt nó trông thấy rõ ràng xuyên qua tấm kính nhựa dẻo của nón bảo hiểm. Ian Kabra.

***

Sân bay Lhasa có kích cỡ chỉ bằng một phần nhỏ sân bay Bắc Kinh, và dĩ nhiên là không phải phần được trang hoàng nghệ thuật. Thậm chí nó còn nhỏ hơn cả sân bay Thành Đô, nơi mà Amy và Nellie đã trải qua một đêm khổ khổ khi cố ngủ trên hàng ghế dài, chờ giấy tờ du lịch ở Tây Tạng.

Không có ống thông ra máy bay. Hành khách đi ra khỏi máy bay xuống cầu thang di chuyển thẳng tới đường băng. Ngay khi họ đến được nhà ga,

Nellie thở gấp, phun phè phè ra cổ kéo ba lô của cô nàng và chuông của Saladin.

“Trời ạ, khi nào cuộc thi thố này kết thúc, chị sẽ phải đi tập thể dục lại. Chị đang phát phì!”

“Không phải vậy,” Amy nói với cô nàng, có chút hụt hơi. “Là do độ cao đó. Lhasa ở độ cao hơn ba ngàn mét. Và Tingri còn cao hơn nữa. Nó không chết người như Everest. Nhưng mình sẽ cảm thấy tác động của nó.”

Nellie nhìn lo lắng. “Có khi nào tụi mình còn – em biết đó – thật sự bị bệnh?”

“Hy vọng là, tụi mình không ở đây lâu tới mức điều đó xảy ra. Sách hướng dẫn nói là nên uống thật nhiều nước. Mất nước là một phần lớn của việc đó đó.”

“Chị sẽ cố,” Nellie nói đầy chua chát. “Nhưng chúc may mắn cho em khi giải thích mấy cái này với Saladin. Nó ngang như cua vậy. Chuyện này sẽ đẩy nó vượt giới hạn đó.”

Điểm dừng duy nhất của tụi nó là ở trạm điện thoại – không có tin nhắn nào mới của Dan – trước khi lê bước vào trạm taxi để hỏi về một chuyến đi rất không bình thường.

Amy đã e ngại rằng khó tìm được phương tiện di chuyển tới làng ở Tingri, khoảng cách khoảng ba giờ đi đường. Nhưng ở sân bay đây những xe taxi đang chờ khách. Khi Nellie trả giá ba trăm đô la Mỹ cho chuyến đi, nó thành một cuộc cạnh tranh giá cả giữa các tài xế, điều đó làm giảm giá xuống còn hai trăm hai mươi lăm.

Chẳng mấy chốc họ lên đường cùng người ra giá thấp nhất, một người đàn ông trẻ tuổi hay cười có thể nói một chút tiếng Anh. Theo như bảng tên trên bảng điều khiển, anh ta có cái tên dài ba mươi mốt chữ cái, nhưng anh ta tự giới thiệu là Chip.

“Tingri. Không vấn đề. Gần Chomolungma. Mấy bạn gọi là Everest. Đi leo núi hử?”

“Tôi hy vọng là không!” Nellie làu bàu nhiệt tình. Cô nàng quay sang Amy. “Em có kế hoạch rồi phải không? Mình sẽ không đi cả chặng đường

tới Everest chỉ để tụi mình ngó cái đỉnh có manh mối, mà không leo lên đó nhỉ?”

"Kiểu kiểu vậy đó," Amy thừa nhận.

"Đó không phải là điều chị muốn nghe," cô nàng au pair đáp lời.

"Một trong những lý do khiến Everest trở nên rất nguy hiểm là vì ngọn núi quá cao tới mức trực thăng cứu hộ không thể lên tới. Nhưng vào năm 2005, người Pháp đã phát minh ra trực thăng siêu nhẹ, một chiếc A-star, có thể hạ cánh sau vài phút trên đỉnh núi. Chiếc trực thăng đó đang đậu ở một sân bay phía ngoài Tingri."

Nellie nhìn con bé với ánh mắt trộn lẫn giữa sự ngưỡng mộ và đầy nghi ngờ. "Em điên thiệt đó – kể cả với đám Cahill! Ai sẽ bay cái đó chứ?"

"Chị có chứng chỉ phi công. Em đang nghĩ là, giữa hai đứa mình, chúng ta sẽ chỉ ra được là ai."

"Chị lái máy bay!" Nellie bùng nổ. "Không phải là mấy cái máy bay thử nghiệm Chiến Tranh Các Vì Sao bay thẳng lên đỉnh Everest!"

"Em biết là nghe có vẻ điên rồ," Amy nài nỉ, "nhưng em nghĩ phải vậy thôi. Hồi năm 2005, khi người Pháp hạ cánh trên đỉnh núi, bà Grace đã thỏa thuận khá lớn với họ. Bà dắt em và Dan đi nghỉ cuối tuần, và tụi em đã giành hết thời gian để nói về chiếc A-Star, đọc về chiếc A-Star và xem mấy đoạn ghi hình trên YouTube. Bà biết vào một ngày nào đó tụi em sẽ phải làm điều này. Và với những chuyện liên quan đến ba mươi chín manh mối, bà Grace chưa bao giờ sai."

"Trừ một lần," Nellie sửa lại với giọng đầy tinh táo. "Bà nghĩ bà sẽ sống lâu hơn để cho lũ trẻ tội nghiệp tụi em không phải làm việc này đơn độc."

Chương 22

Chiếc xe bò kêu cọt kẹt trên con đường đất ở ngoại ô vùng Tingri trong quận Xigaze. Nó chứa cành củi để mỗi lửa, phân bò Tây Tạng khô để làm nhiên liệu, và Dan Cahill.

Nó trèo ra khỏi chiếc xe và trả mấy đồng xu cuối cùng cho người đánh xe. Nó thở phù phù ra khói trong bầu không khí loãng; chân nó cứng ngắt khó khăn chống đỡ cơ thể; và nó nhăn túi ở đầu đó giữa đường.

Nhưng nó đã làm được điều đó! Sau ba mươi giờ trên tàu lửa, bốn giờ trên một chiếc xe buýt hơi hám, và hai mươi phút đồng hành cùng cành củi và phân bò, nó thật sự ở chỗ đậu trực thăng mà bà nó đã nói với nó.

Nhà ga máy bay chỉ là một nhà kho cũ. Chỉ có lá cờ Pháp to đùng tung bay như cờ gió chỉ ra rằng đây là nhà của một chiếc Ecureuil/A-Star 350, chiếc trực thăng đã từng đậu trên nóc nhà của thế giới.

Everest. Đỉnh núi sừng sững trước mặt Dan khi nó đi đến nhà kho. Nhìn từ đây nó chỉ như một phần nổi của chân trời khổng lồ, nhưng nó chính là kẻ mạnh nhất, là chúa tể và kẻ chế ngự. Cảnh quan làm nó ngộp thở - và việc thở cũng trở nên khó khăn hơn bởi độ cao nơi đây.

Nó chăm chú nhìn vào cửa sổ của nhà kho, cảm nhận một khoảnh khắc hoảng loạn. Sẽ ra sao nếu không có ở đó?

Nó đã đi một chuyến dài kinh khủng để nhận tin là chiếc trực thăng bị - cấm bay - trong một cửa hàng hay là gì đó.

Nhưng không - nó vẫn đó, nhìn y hệt như tấm hình àm bà Grace đã cho nó xem, hiện đại và đơn giản. Các bong bóng được bơm căng, và ai đó đang nhìn vào bảng điều khiển.

Sao ở đây tối vậy chứ? Sao gã đó không bật đèn lên?

Dan xém nữa gõ cửa cho tới khi nó nhìn thấy ổ khóa bị đập vỡ treo lơ lửng ở then cửa.

Gã đó đang trộm trực thăng siêu nhẹ của mình!

Không chút do dự, Dan tông cửa nhà kho và lao thẳng vào tên đạo chích với mối cú tung người. Cả hai lăn xuống sàn bê tông vật lộn với nhau. Dan trúng một khuỷu tay vào miệng, nó cảm thấy vị máu. Giận điên người, nó

vung tay và đẩy cườm tay vào mặt đối thủ. Nó cảm thấy phấn khích phát hiện ra kẻ tấn công không to lớn hơn nó, và cũng ngang bằng về sức lực.

Bất chợt, cơn đau nhói dội lên ở tay nó, nó tru lên vì sốc. Gã đó cắn nó!

Cả hai vật lộn, lăn vòng vòng, cho tới khi mặt Dan bị ép chặt vô một khung sắt, mấy con mắt nhìn chăm chăm vào –

“Saladin?”

Gọng kềm của đối thủ nó nói lỏng. “Dan?”

“Amy?”

“Ôi Trời ơi!” Nellie buông cái xà beng mà cô nàng đang tính dùng để đập vô đầu Dan.

Cả hai đứa nhà Cahill lồm cồm bò dậy, đứa nào cũng tròn mắt nhìn đứa kia như thể nhìn thấy ảo ảnh. Rồi tụi nó bổ nhào vào nhau với một cái ôm chặt cứng.

“Thôi nào!” Dan phàn nàn. “Chị đang bóp em chết ngắc!” Nhưng nó không rời vòng tay khỏi chị gái mình.

Amy đã lo lắng quá lâu tới mức khi sự căng thẳng biến mất làm con bé như thể chẳng còn chiếc xương nào. Nếu buông tay, con bé sẽ đổ ập thành một đồng mất. “Chị tưởng chị mất em rồi! Như tụi mình đã mất đi Bố Mẹ!”

“Sao mấy chị không đi tìm em?” Dan lắp bắp.

“Có mà! Tụi chị không bao giờ ngừng cả!”

“Thế á? Thế mấy chị đang làm gì ở đây?”

“À thì, nó phải ở đây thôi!” Amy nạt. “Em xuất hiện đó, phải không?”

“Em thấy nhà Holt trên TV!” Dan quay trở lại. “Đừng có hét lên với em! Em nhớ chị lắm! Em tưởng là không bao giờ thấy chị nữa!” Nó nhìn quanh nhà ga. “Và nếu chị làm mất máy tính của em –”

Amy cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của mình. “Em trông cao hơn,” sau cùng con bé nói, tròn mắt nhìn nó.

“Đừng có ngốc chứ. Mới có năm ngày à.”

“Chị biết...” Giọng con bé run rẩy. “Nhưng đó là năm ngày rất dài. Dan, chị rất xin lỗi ”

Và rồi câu nói của thằng nhóc thấm vô đầu con bé. “Chờ đã! Nhà Holt trên TV?”

“Tụi nó đang leo lên đỉnh Everest!” Dan nói. “Có lẽ, vào lúc này! Chắc hẳn có một manh mối trên đó!”

Amy quay lại chiếc A-Star. “Mình sẽ đánh bại tụi nó trên đỉnh. Phải không, Nellie?”

“Sai rồi,” cô nàng au pair nói một cách buồn bã. “Rất tiếc các cưng à, nhưng chị không cách nào bay được cái này. Nó giống như cái nôi mèo hơn là một chiếc máy bay. Chị đoán là cả đám sẽ chết chắc.”

Amy và Dan nhìn nhau đầy thống khổ. Định mệnh đưa hai đứa tới cùng nơi ở cái làng tí hìn dưới bóng ngọn Everest này để gây trở ngại tụi nó sao?

Vào lúc đó, ánh sáng bùng lên và một giọng nói sắc nhọn rồn rảng: “Que faites vous ici? Các người đang làm gì ở đây?”

Giật mình, cả ba quay người lại đối mặt với người mới đến, một người đàn ông trung niên, thấp bé, gầy gò trong bộ đồ phi công.

Amy xấu hổ quíu lười. Nhưng Dan không vậy. “Bọn cháu cần lên núi Everest.” nó buột miệng.

Người đàn ông cười lớn tiếng. “Tôi không có làm dịch vụ du lịch. Nếu điều này chỉ vì những bức ảnh đẹp, thì họ bán đầy bưu thiếp trong làng.”

Amy lấy lại giọng nói. “Không, thằng bé muốn nói chúng cháu cần phải lên đỉnh núi. Ngay bây giờ.”

Người đàn ông nheo mắt. “À, vậy ra các người biết khả năng của A-Star. Vậy thì, điều này không thể được. Từ bỏ ngay đi.”

“Tụi cháu sẽ trả tiền.” Nellie nói.

Người đàn ông cau mày. “Chiếc A-Star là một sản phẩm công nghệ độc nhất trên thế giới. Mấy người không thể thuê nó như một chiếc mô tô nước trên bãi biển.”

Mấy đứa trẻ nhà Cahill tuyệt vọng. Cho tới tận bây giờ, tụi nó đã thành công bằng cách tự suy nghĩ, ứng biến, và vượt qua những trở ngại. Chuyện này thì khác. Chỉ có một cách nhanh chóng để lên đỉnh Everest – cách mà không cần cả tháng huấn luyện, dự phòng, làm quen thời tiết, và cả leo trèo. Chính là chiếc trực thăng này, chấm hết. Định luật khoa học và tự nhiên không cho phương án B. Nếu người phi công từ chối chở tụi nó, rồi sẽ ra sao?

Nellie chỉ vào chiếc điện thoại vệ tinh trong góc bàn làm việc. “Cho cháu gọi cho chủ cháu. Có thể sẽ được việc.”

Amy và Dan trao đổi ánh nhìn ngơ ngác. Như tụi nó vẫn biết, chủ của Nellie là dì tụi nó Beatrice, em gái bà Grace, là giám hộ theo luật pháp của tụi nó. Dì Beatrice nghèo tới mức không lắp truyền hình cáp, thứ rẻ như bèo so với đỉnh cao trái đất là chiếc trục thẳng.

Người phi công chán ghét. “Đám Mỹ tụi mày cứ nghĩ cái gì cũng mua được bằng tiền của tụi mày!”

“Một cuộc gọi,” Nellie khẳng định.

Có gì đó đầy tự tin và quyền lực trong giọng nói của cô nàng mà Amy và Dan chưa từng nghe thấy. Cô nàng au pair của tụi nó luôn hữu ích – thỉnh thoảng như một chiếc phao cứu sinh. Nhưng cô nàng ngồi ghế sau trong trong truy tìm manh Mối. Rất khác bây giờ.

“Lắng nghe chủ cháu rồi hãy nói,” Nellie tiếp tục. “Cháu thực sự nghĩ nó sẽ có ích cho ông.”

Ông ta nhìn bực bội nhưng quay đầu về phía chiếc điện thoại.

Cô nàng bấm số và chờ cho vệ tinh kết nối.

“Xin lỗi vì đã đánh thức, thưa ngài. Vâng, tôi biết là đã đến lúc rồi.” Nhanh chóng, cô nàng kể lại tình huống và chuyển điện thoại cho người đàn ông Pháp. “Ông ấy muốn nói chuyện với ông.”

Amy và Dan chăm chú nhìn khi người phi công nghe giọng nói từ cách xa hàng ngàn dặm. Đôi mắt ông ta mở lớn; biểu hiện của ông ta ngày càng trở nên kinh ngạc. Ông ta không nói nổi một lời; chỉ gác máy và quay sang Nellie thông báo, “Chúng ta sẽ cất cánh trong vòng mười phút!”

Khi người đàn ông chuẩn bị cho chuyến bay, Amy đi tới chỗ cô nàng au pari. “Chị đã gọi cho ai?”

Nellie nhún vai. “Chú chị. Ông ta là một người khá thuyết phục.”

“Nhưng ông ta đã nói gì? Hỏi lộ gì cho ông ấy?”

“Làm sao chị biết được?” cô nàng au pair vặn lại. “Chị có nghe điện thoại đâu.”

Cô nàng nhìn chăm chăm tụi nhỏ, kiểu như thách tụi nó hỏi thêm.

Mấy đứa trẻ nhà Cahill biết rõ hơn về người khách thứ nhì đưa tụi nó lên đỉnh Everest. Tuy nhiên Amy không thể kiềm chế. “Có bao giờ chị định nói cho tụi em biết chị thực sự là ai không?”

Nellie do dự. “Chị là người giữ trẻ của tụi em –”

“Au pair,” Dan tự động sửa lại.

Cô nàng ôm tụi nhỏ vào trong vòng tay. “Và bạn của tụi em,” cô nàng kết thúc. Nhưng biểu cảm trên mặt cô nàng có vẻ tội lỗi kỳ lạ. “Tụi em nên chuẩn bị sẵn sàng đi. Đây là cơ hội duy nhất.”

Người phi công giúp hai chị em mặc bộ đồ chống gió GORE-TEX và đưa cho tụi nó ủng và găng tay. Nhiệt độ trên đỉnh Everest có thể đạt tới ba con số dưới không độ, ngay cả khi chưa tính yếu tố gió vào đó, thường thì gió có tốc độ khoảng 190 kilomet một giờ.

Kế tiếp là đeo máy thở – mặt nạ nối với xy lanh máy được đeo trên lưng. Bộ đồ nghề khá ngượng ngùng và khó chịu. Đan không thể bỏ được cảm giác bị lên cơn suyễn nhẹ mà không kết thúc, và Amy mất bình tĩnh bởi âm thanh của tiếng thở vang vọng bên tai. Nhưng những thiết bị này là cần thiết. Tại độ cao 8.848 mét, không khí chỉ có lượng oxy bằng một phần ba so với tại độ cao mực nước biển. Nếu không bổ sung Os, tụi nó sẽ chết trong vòng ba mươi giây.

Sau cùng, người phi công cân thử tụi nó. Trong điều kiện không khí loãng không thể tả và áp suất thấp, mỗi gờ-ram là rất quan trọng. Một vài gờ-ram thêm có thể ảnh hưởng khác đến việc cất cánh và việc bị kẹt ở một nơi mà không ai có thể sống sót được lâu.

Nellie bước tới trước. “Tới phiên cháu.”

“Đây chính là sự hài hước nổi tiếng của người Mỹ hả, không?” người đàn ông Pháp kêu lên đầy hoài nghi. “Chúng ta không thể tải thêm miligram nào nữa. Chỉ vì hai đứa trẻ các cháu mà tôi phải đảm bảo bằng cả mạng sống của chúng ta.”

“Việc của cháu là phải đảm bảo an toàn cho tụi nó!” cô nàng au pair phản đối.

“Trong trường hợp đó, sự bất tài của cô là không thể đánh giá,” người phi công nói không do dự. “Nơi chúng ta tới, sự an toàn là từ thật sự vô

nghĩa. Giờ thì, đi hay không đi đây?”

“Dạ tụi cháu đi,” Amy nói, hy vọng giọng của mình có vẻ kiên quyết hơn là sợ hãi. “Không thì chúng ta sẽ mất manh mối này vào tay nhà Holt.”

Cả đám mở cửa nhà ga, và chiếc A-Star đã được đẩy ra ngoài trên một hệ thống con lăn.

Rõ ràng là người phi công tự mình di chuyển tất cả, phần lớn là do ông ta không tin tưởng ai đủ để cho đựng vào cả. Kim loại nhẹ và polime rất tinh xảo tới mức “trẻ em vụng về có thể làm hỏng chiếc máy bay.”

Chỗ tụi nó ngồi chiếm còn ít chỗ hơn dây an toàn mà tụi nó cài. Chiếc trực thăng bé xíu và trống hoác hết mức có thể.

Nellie quay trở lại nhiệm vụ. “Hứa với chị mấy đứa không làm gì điên khùng.”

Đám Cahill quá ngỡ ngác để có thể trả lời. Ngoài ra, đã quá thời gian để hứa hẹn. Nó chẳng có gì điên hơn điều mà tụi nó đang định làm.

Nellie lùi lại, cánh quạt bắt đầu quay, lúc đầu còn chậm, sau đó tăng tốc dần. Chiếc A-Star bay cao lên trên vùng cao nguyên Tây Tạng.

Chặng kế tiếp: đỉnh cao của hành tinh – đỉnh băng lở chồm phía trên tụi nó khoảng năm ngàn mét.

Chương 23

Hillary Step là một vách đá cao gần mười bảy mét ở lưng chừng trời – trò đùa dai dũ tợn của ngọn Everest về sự kiệt sức, khó thở, và giảm thân nhiệt của các nhà leo núi. Ở những độ cao thấp hơn, nó chỉ là một trở ngại nhỏ với những người leo núi dày dặn kinh nghiệm. Nhưng ở độ cao gần tám ngàn tám trăm mét – ngay trên đỉnh K-2, đỉnh núi cao thứ nhì của thế giới – mỗi dịch chuyển nhỏ xíu có thể dẫn bạn thẳng tới thế giới của nỗi đau.

Ba thành viên – đầy mệt mỏi nhà Holt nhìn trong thất vọng khi đội người Sherpa^[5] của Ian Kabra kéo đối thủ Lucian lên Step, chính xác hơn là họ mang theo thang nhai khi họ leo lên đồng dây thừng lộn xộn cố định được gắn ở đó qua thập kỷ thám hiểm.

“Chẳng công bằng!” Hamilton oang oang. Điều mà thường thì nó làm là la hét thật khó thực hiện thông qua tấm nhựa mặt nạ dưỡng khí.

“Lũ lừa đảo Lucian!” Reagan hỗn hển.

Sức mạnh của chi Tomas cho phép nhà Holt làm quen với khí hậu ở Himalaya ngắn hơn bình thường. Tuy nhiên cả bọn vẫn phải chịu sự tác động đầy tàn nhẫn của Everest. Cả ba kiệt sức, lạnh cóng, mất nước, và thiếu ô-xy. Ian, thì ngược lại, ấm áp và thoải mái trong bộ đồ du hành vũ trụ. Và nhờ ơn mấy người mang vác Sherpa, gã thậm chí có lẽ còn không hề mệt.

Sườn núi bị chôn vùi sâu trong tuyết sau mấy cơn bão tuyết vừa qua. Nhà Holt đang bơi trên núi hơn là leo lên. Reagan giờ đây đang suy nghĩ một cách đầy ghen tị về cô em gái đang nằm trên giường bệnh. Con nhóc biết nó không thể đi xa hơn nữa.

Eisenhower Holt hú lên đầy biểu cảm gây nên một trận lở tuyết nhỏ trên Step. Bọn họ sẽ không thua bọn Kabra nữa đâu! Khi gã nói, mục tiêu của một vận động viên vô địch sẽ không thể nhận làm đấng sau sự mệt mỏi rã rời của gã.

“Tụi nhỏ, bọn mình sẽ không có được sự tôn trọng của những nhánh khác của gia tộc. Nhưng chúng ta là một phần của truyền thống vĩ đại, hãy

nhớ về Thomas Cahill của năm trăm năm trước. Ham, ở yên với em mày. Tao sẽ cho cả thế giới biết nhà Tomas có thể làm gì!”

Gã băng ngang đồng tuyết dày, thể hiện quyết tâm và năng lượng sơ khai. Gã bám lấy mấy sợi dây thừng trên Hillary Step, leo lên thoăn thoắt bằng tay không ngừng nghỉ. Bất cứ nhà leo núi nào cũng sẽ bảo là không thể nào làm được vậy.

Những từ như vậy không có trong từ điển của Holt.

Trên đỉnh núi, gã biến mất vào màn tuyết, nhưng bọn nó còn nghe tiếng gã vang dội : “Hít bụi của tao này, Kabra!”

“Ông dẫn đầu!” Reagan ào ào nói.

Hamilton gật đầu đầy ngưỡng mộ và tự hào. Phần lớn thời gian trong cuộc đời nó nghĩ về ba nó như một gã điên. Nhưng ngay tại ngọn Everest này, Eisenhower là gã điên mà bạn muốn ở cạnh bên bạn.

“Giờ thì không ai có thể đánh bại ông trên đường lên đỉnh!”

***

Chiếc Ecureuil/A-Star 350 bay lên càng lúc càng cao trong bầu không khí loãng, bay cao hơn độ cao tối đa mà chưa có máy bay trực thăng nào trên thế giới đạt được.

Với Amy và Dan, những đứa đã từng kinh qua nhiều trải nghiệm đáng sợ, thì việc này chính là điều khủng bố tối hậu. Chiếc A-Star quá bé nhỏ và thiếu vững chắc khiến tụi nhỏ cảm thấy hoàn toàn không được bảo vệ, như thể đây là trò chơi trên xe trong công viên điên loạn, hoàn toàn ở trong không trung, khoảng hơn chín ngàn sáu trăm mét so với mực nước biển.

Những cơn gió tàn bạo của Himalya vùi dập chiếc trực thăng siêu nhẹ, tung nó như quả bóng Ping-Pong (bóng bàn) trong cơn bão. Amy và Dan níu chặt lấy nhau đơn giản là vì chẳng có gì khác để mà nắm níu.

Càng gần đỉnh núi, những gì miêu tả về Everest càng rõ ràng – độ cao, sự vĩ đại, và cả chòm núi trắng đặc trưng của nó.

“Đó là một đám mây à?” Dan hỏi, la hét từ sau thiết bị thở của nó.

Người phi công trả lời. “Đỉnh Everest đạt tới chiều cao của tầng bình lưu,” ông nói. “những gì mấy đứa thấy là hàng triệu tinh thể băng đang bay

trên đỉnh núi. Tôi đã nói với mấy đứa là không có du lịch ngắm cảnh mà. Hãy chuẩn bị cho cái mà người Mỹ mấy đứa gọi là chuyến đi gập ghềnh.”

Không hề cường điệu. Càng gần đỉnh núi, chiếc A-Star càng rung lắc dữ dội.

“Chú tính hạ cánh thế nào vậy?” Amy la hét trong hoảng loạn. “Mình sắp đâm vô núi kia!”

Người phi công lắc lư thân trên, như thể bộ điều chỉnh đang vận dụng ông ta hơn là những thứ xung quanh. Giờ đây ngoại trừ những xóc nảy, cả đám hầu như không di chuyển, cố gắng bay lượn qua đỉnh núi.

Bất ngờ, thế giới biến mất khi chúng vượt qua chòm băng. Cả bọn bay mà không thấy gì ngay rìa của bầu khí quyển.

Một cú rơi đột ngột và sự xóc nảy làm cả hai đứa nhà Cahill la hét.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Dan kêu lên ai oán.

“Mấy đứa muốn đỉnh núi; mấy đứa đang ở đó,” người phi công thông báo tụi nó. Ông chỉ vào đồng hồ đo độ cao: 8.849 mét. Không có chỗ nào cao hơn cả. Không phải ở trên trái đất.

“Tụi mình – tụi mình làm được rồi?!” Amy lắp bắp. Con bé hoàn toàn kỳ vọng rằng mình sẽ bị nghiền nát thành từng mảnh ở tí dưới kia.

“Vite! Mau lên!” ông ta yêu cầu. “Chúng ta có tối đa năm phút! Tôi không thể tắt động cơ vì sợ nó sẽ không khởi động lại được!” Với một tiếng bốp, ông ta mở buồng lái ra.

Amy và Dan mất vài giây quý giá để mở khóa đai an toàn và ráng nhào ra khỏi chiếc A-Star.

Tụi nó hoàn toàn vô vọng trong việc thành công này, vì vậy cũng không có kế hoạch chắc chắn nào cho việc sẽ làm gì vào lúc này.

Cuộc truy tìm 39 Manh Mối đã đưa tụi nó tới nhiều vùng đất thú vị, nhưng đỉnh của ngọn Everest thật sự đứng đầu tất cả. Rét không thể diễn tả được, và gió tàn bạo tấn công tụi nó. Tụi nó phải bò ra khỏi chiếc trực thăng để có thể tránh xa ảnh hưởng của cánh quạt. Nhờ lượng oxy được bổ sung từ mặt nạ, tụi nó có thể hít thở được không khí tại nơi mà đơn giản là không có không khí.

Tuy nhiên không có gì có thể di dời tâm trí của Amy đi khỏi sự lộng lẫy của nơi này.

“Mọi thứ đều ở dưới!” con bé thốt lên kinh ngạc. “Không có đi lên nữa! Ngay cả những đám mây cũng ở bên dưới tụi mình!”

Đỉnh của thế giới! Con bé chưa hề tra cứu tí gì để chuẩn bị cho nơi chốn ngoạn mục này.

Những đỉnh núi không lồ nhấp nhô khắp xung quanh, nhưng đỉnh của tụi nó là cao hơn tất cả, thống trị những kẻ láng giềng cao ngạo nhất của hành tinh. Lhotse, gần tám ngàn năm trăm mét, dường như ở xa bên dưới tụi nó. Bầu trời thật tuyệt vời, một màu xanh cô ban sâu thẳm hoàn toàn không tự nhiên. Tại độ cao này, tụi nó đang ở ngay rìa của tầng đối lưu của trái đất, không xa lắm cho khởi đầu du hành vũ trụ.

Khi đôi ủng của mình lạo xao trên tuyết tại mái nhà của thế giới, Dan nói vọng lại qua vai mình với người phi công, “nếu chú bỏ tụi cháu lại đây, người đàn ông trên điện thoại chắc sẽ rất cáu đó!” Nó hoàn toàn không biết “người đàn ông đó” có thể là ai – rõ ràng là không phải chú của Nellie. Nhưng không cần phải hỏi thêm về quyền lực và sức ảnh hưởng của người đó.

“Em có thể tin được là mình đang ở đâu không?” Amy la lớn trong tiếng gầm rú của dòng khí lưu.

“Tuyệt vời!” Dan lơ lửng tầm mắt khỏi quang cảnh và tập trung vào địa thế của đỉnh núi. Cảnh tượng làm nó gai người. “Trời ạ, nơi này là một bãi rác!”

Một cọng mì ý đầy màu sắc mấy lá cờ nheo Phật Giáo phàn phật trong gió. Còn có hàng tá cờ của các quốc gia. Ống xy lanh không khí rỗng nằm la liệt rải rác khắp nơi. Và chôn vùi dưới tuyết là một bộ sưu tập kỳ quặc các vật thể và những đồ vật nhỏ vô giá trị, mọi thứ từ khung hình gia đình tới một mẫu trang sức và thậm chí cả mấy thứ đồ chơi.

Dan hoang mang. “Ai mang mấy thứ này lên đây chứ?”

“Đó là đồ lưu niệm,” Amy hỗn hển giải thích. “Mỗi người leo núi đều muốn để lại một vật gì đó trên đỉnh núi. Câu hỏi là, Mollory đã để lại gì?”

Dan nhặt lên một chiếc mề đay và mở nó ra để lộ một hình chụp mờ mờ của một em bé mũm mĩm. “Sao mình biết được cái nào trong đống rác này là manh mối? Mình chỉ có năm phút, Amy à! Và có lẽ giờ chỉ còn có bốn thôi!”

Amy suy nghĩ cật lực. “Mallory tới đây đầu tiên, vậy thì bất cứ thứ gì ông mang tới sẽ ở trên cùng. Mình đào bới nào.”

Bọn nó bắt đầu đào bới đống tuyết, dọn dẹp đống rác của hàng trăm thứ khác nhau. Sâu xuống dưới, tuyết đóng cứng hơn, và Amy vớ lấy một khung hình dùng như một chiếc xẻng trong khi Dan đập bể một cái bình oxy xài hết, dùng nó như chiếc búa. May mắn thay, không có các tảng băng lớn, tạ ơn dòng khí lưu đã lấy đi phần lớn hơi ẩm.

Ở độ cao này, một sự phối hợp của người sắt được đóng gói vào trong mỗi chuyển động đơn giản. Trong một vài giây, cả hai đứa đều thở khò khè và ho dữ dội. Cơ thể con người không được sinh ra để tồn tại trong những điều kiện này, còn ít hơn làm việc nặng nhọc nữa. Amy có thể cảm nhận được tầm nhìn bị bóp lại khi bộ não kêu gào đòi thêm oxy. Con bé cắn môi để cơn đau giữ tập trung và tỉnh táo. Trên Everest, kiệt sức về mặt tinh thần cũng chết người như chết thực vậy.

“Nếu mình đào nhiều nữa,” Dan phun ra, K-2 có thể chiếm vị trí ngọn núi cao nhất thế giới!”

“Chị không nghĩ là mình cần phải lo về chuyện đó đâu,” Amy hỗn hển. “Coi nè – càng lúc càng có ít thứ bị chôn vùi ở đây. Mình đã đào xuống lớp đồ từ những chuyến thám hiểm Everest sớm nhất.”

“Hai phút!” tiếng hét từ phía chiếc trục thăng siêu nhẹ.

Bỏ qua tất cả những thứ nhảm nhí, tụi nó tăng tốc. Dan đào bới điên cuồng với cái xi lanh, và Amy sàng lọc kỹ càng với những ngón tay lạnh cóng, loại bỏ mấy cái bùa và mề đay St. Christopher. Mọi thứ đã đủ khó khăn ở đây rồi. Hết giờ trước khi tìm thấy Manh Mối là không được phép nghĩ tới.

“Ngừng lại!” Con bé bắt thần la lên.

Dan cứng đờ giữa chừng không, chiếc xi lanh bất động ở vài phân cách một chiếc lọ thủy tinh bị chôn phân nửa.

Thật tỉ mỉ, Amy gạt sạch tuyết xung quanh và rút cái chai ra. Nó là một vật chứa bằng thủy tinh dày, nút chai đậy chặt, và nội dung bên trong bị đóng băng.

Trên một mặt phẳng có dấu ấn Trung Quốc mà Amy nhận ra ngay lập tức. Nó kéo dây kéo áo gió xuống, lôi từ trong áo sơ mi, kéo ra chiếc khăn lụa được xếp gọn từ Tủ Cấm Thành. Gió gần như lôi toạc nó ra khỏi tay con bé, nhưng con bé sống chết giữ lấy. Cùng nhau, con bé và Dan thu xếp mở chiếc khăn ra.

“Đó là con dấu của Phổ Nghi, vị hoàng đế cuối cùng!” con bé hét lên trong gió. “Trùng khớp hoàn toàn, thấy không? Phổ Nghi đã đưa cái này cho Mallory đem đi giấu cho ông!”

“Nhưng cái gì ở trong chai chứ?” Dan hỏi.

“Nhớ cái chai nhỏ ở Paris – cái mà nhà Kabra chôn không? Chị nghĩ nó là cái gì đó giống vậy.”

Con bé xoay cái chai. Được khắc vào mặt kia là biểu tượng của một con sói đang đứng – biểu tượng nhà Janus.

Nỗi háo hức khám phá ra làm tiếng mạch đập vào tai con bé lớn tới mức át cả tiếng rú của dòng khí lưu. “Dan, chị hiểu rồi!” Con bé chỉ vào bức tranh trên tấm lụa – “phương trình” làm từ biểu tượng các nhà. “Điều này không có nghĩa là gia tộc là tổng hợp của các chi. Nhìn hình dáng xung quanh mấy cái biểu tượng! Nó chính là những chai nhỏ, như cái này và cái từ Paris! Có bốn công thức hóa học – mỗi công thức cho một chi. Và khi em phối hợp lại với nhau, em sẽ tạo thành huyết thanh quân chủ ! Đó chính là ý nghĩa của ba mươi chín manh mối – các thành phần tạo nên huyết thanh đó!”

“Một phút!” người phi công gầm lên.

Thậm chí ngay cả việc sắp hết giờ cũng không làm tụi nó xao lãng khỏi việc sự thật về 39 Manh Mối đang bắt đầu lộ rõ.

“Hãy nghĩ về các chi của gia tộc và ưu điểm của họ!” Amy tiếp tục. “Nhà Lucian là bậc thầy về chiến lược và sự mưu mẹo; nhà Janus thì sáng tạo và kịch nghệ; nhà Tomas thì thể thao và mạnh mẽ; nhà Ekat có thể phát minh ra mọi thứ. Và những đặc điểm đó được di truyền từ thế hệ này sang

thế hệ khác, vì vậy hiệu quả hóa học phải thực sự là một phần của ADN của em. Với huyết thanh quân chủ, em có thể có tất cả những điều đó cùng lúc! Em sẽ không thể bị đánh bại!”

Có một sự trao đổi im lặng giữa hai đứa nó. Công thức đầy quyền năng đó đang ở sai chỗ rồi.

...

“Ba mươi giây!” Người phi công gần như phát cuồng. “Nếu mấy đứa đang đi thì đi ngay bây giờ!”

Dan giúp Amy vật lộn với miếng lụa đang phần phật để nhét vào lại trong áo gió và chạy đi. Amy chạy theo nó khi tuyết phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh hiện ra thêm một dòng chữ trên chai, dòng này nhỏ hơn nhiều so với những chữ khác. Con bé giơ cái chai lên sát mắt và nheo mắt nhìn dưới đáy chai.

Thông điệp được khắc vào chai, có thể bằng một con dao gấp bỏ túi, hoặc có lẽ là cạnh của một chiếc rìu băng. Nó viết rằng:

GM – George Mallory. Các thế hệ những nhà thám hiểm đã được truyền cảm hứng bởi những từ ngữ huyền thoại của ông – rằng ông leo ngọn Everest “bởi vì nó ở đây.” Nhưng ông chưa bao giờ nói về ngọn núi cả! Ý của ông ta là huyết thanh của nhà Janus – và nơi chốn mà nó có thể an toàn trên thế giới.

Năng lượng của con bé sắp cạn kiệt, bị suy sụp bởi độ cao và chiến công phi thường từ việc đào bới ở độ cao tám ngàn tám trăm mét. Tay run rẩy, con bé nắm chặt chiếc lọ, bằng chứng sau cùng của việc hợp tác giữa hai Cahill cách xa nhau hàng ngàn dặm. Các kẻ đồng mưu không thể nào khác nhau hơn. Một người là hoàng đế, của triều đại huy hoàng cuối cùng cách xa cả thế kỷ; kẻ khác chỉ đơn giản là một thầy giáo Anh Quốc leo lên ngọn núi như một sở thích. Cái gì đã mang họ lại gần nhau?

Không có gì hơn là 39 Mạnh Mối.

"Mười giây!!"

“Nhanh nào, Amy!” Dan nắm lấy tay con bé, kéo bật con bé ra khỏi những ảo tưởng. Cả hai lún xuống tuyết, bò rạp dưới cánh quạt quay của chiếc trục thẳng siêu nhẹ, và nhào vào cửa mở của buồng lái.

“Đi! Đi! Đi!” Dan cất giọng khàn khàn.

Người phi công khởi động điều khiển. Có tiếng vang rền rĩ, và chiếc A-Star ỳ lại trong khoảnh khắc, cánh quạt của nó phải vật lộn để tìm sức nâng từ chút không khí hầu như không tồn tại. Sau cùng, chiếc trực thăng bắt đầu cất cánh từ đỉnh núi cao nhất thế giới.

“Chị không tin được tụi mình làm được đó!” Amy thở phào.

Và ngay lúc đó một bàn tay to lớn đeo găng đặt lên càng bên trái của chiếc A Star.

Chương 24

Chiếc trực thăng khựng lại và bắt đầu rung lên dữ dội.

“Cái lỗi gì đây chứ?” người phi công la lối.

Gầm lên đầy nỗ lực, Eisenhower Holt kéo càng máy bay xuống, ngăn chặn cả bọn rời đi.

“Không phải là lỗi, mà là một gã Holt!” Dan la lên. “Cứ bay lên! Lão sẽ phải buông tay thôi!”

“Gã quá nặng ở độ cao này!” người phi công khẳng định. “Gã làm hao phí nhiên liệu của chúng ta. Chúng ta phải rời đi bây giờ nếu muốn tất cả cùng về!”

Vẫn nắm bằng một tay, Eisenhower vung chiếc rìu phá băng của lão và chém lưỡi nhọn vào bó dây của chiếc trực thăng. Rồi lão gỡ ra với tất cả sức lực của mình cho tới khi tấm Kính nhựa mở bung. Vài giây sau, đôi mắt khổng lồ đóng băng, mở thao láo đầy hoang dã của gã xuất hiện ngay trước tụi nó.

“Manh mối!” lão gầm lên. Amy hóa đá vì sợ hãi, gã họ hàng Holt của con bé giật phăng chai thuốc từ những ngón tay vô lực của con bé. Lão lùi lại, buông chiếc trực thăng ra.

Lão ta đi được ba bước. Bốn người Sherpa xuất hiện từ chỏm băng và bắt lấy lão, hai người nắm giữ mỗi bên tay của lão. Và nhân vật thứ năm, Ian Kabra trong bộ đồ du hành vũ trụ, lão đảo bước đi chống chọi lại cơn gió và giật lấy lọ thuốc từ đôi tay đeo găng của Eisenhower.

Những gì xảy ra tiếp theo sẽ còn thiêu đốt trong ký ức của mỗi người. Một luồng gió quần lấy chiếc A-Star và ném nó quay vòng vòng. Dan trượt khỏi chỗ ngồi, đầu đập vào tấm kính nhựa của khoang lái. Amy rơi ra ngoài ngã sóng xoài trên tuyết. Đuôi của chiếc trực thăng quay vòng trên đỉnh trái đất, đập mạnh vào lưng của Ian, đẩy nó nhào khỏi đỉnh núi.

Hắn cố đưa tay ra nắm, bám đôi tay trong bộ đồ du hành vũ trụ vào gờ tuyết. La hét kinh hoàng, hắn bám tay vào rìa, lưng lẳng trên bề mặt khổng lồ Kangshung, một cú rơi ba ngàn ba trăm mét.

Amy túm lấy tay hắn và thấy mình không phải nắm lấy Ian, mà chiếc lọ chứa huyết thanh nhà Janus.

Suy nghĩ đầu tiên của con bé là hân hoan. Mình lấy lại được rồi!

Nhưng khi con bé nhìn qua nón bảo hiểm của bộ đồ du hành vũ trụ thấy gương mặt kinh hoàng của thiếu niên bên trong.

Bất chợt, cái gờ Ian bám vào sụp đổ bởi trọng lượng của hắn.

Không có gì bên dưới hắn trong khoảng ba ngàn mét.

Chương 25

Amy quyết định trong tích tắc. Con bé buông lọ huyết thanh Janus và chộp cả hai tay lấy tay của Ian.

Chiếc lọ rơi xuống mặt đất, biến mất khỏi tầm nhìn trước khi nó vỡ tan phía xa bên dưới. Mấy người Sherpa tham gia với con bé, và Ian được kéo trở lại an toàn trên đỉnh núi.

Amy không còn thờ nổi. Kể cả khi con bé chạy nước rút quay lại chiếc trực thăng, con bé biết đã quá trễ. Con bé chạy hoảng loạn, sụp ngã, tuyệt từ đỉnh núi sắp sụp xuống con bé...

Dan vòng tay qua chị gái và kéo cả người con bé vào trong chiếc A-Star. Khi tụi nó trượt nhào vào trong, người phi công kéo và đóng cửa khoang lái. Lão đảo, chiếc máy bay bé xíu bỏ lại đỉnh Everest phía sau.

“Huyết thanh!” Dan hỏi đầy lo lắng.

Amy lắc đầu, sự phòng bị quay trở lại. “Vụn nát rồi.” Con bé nhìn em mình đầy hối lỗi. “Chị không thể để hấn chết được.”

Ngay khi vừa thốt ra những lời đó, con bé nhận ra sự quan trọng của điều nó vừa nói.

“Dan – chị đã có một sự chọn lựa! Và chị đã cứu con trai của Isabel Kabra!”

“Khỏi nhắc em,” Dan nói qua quai hàm nghiến chặt. “Lần tới Ian và Natalie nhét em vô một cái máy làm kẹo que mút, em biết mình sẽ phải tạ ơn ai.”

“Em không nhận ra à?” Amy nói. “Nếu nhà Madrigal tệ như người ta nói, chị sẽ chọn cứu cái chai, chứ không phải Ian! Chị đã làm một điều nhân văn.” Con bé nhìn nó tha thiết. “Tụi mình không thành kẻ ác vì tụi mình thuộc nhà Madrigal. Nhà Madrigal kinh khủng – nhưng chúng ta có thể tự thay đổi vận mệnh.”

“Còn Bố Mẹ thì sao?” Dan hỏi.

“Chị không biết nữa...” Nếu Amy học được điều gì đó từ việc truy tìm Manh Mối và những lừa lọc, thì điều đó chính là sự thật có giá trị hơn tất cả. Con bé sẵn sàng cho đi mọi thứ để tin tưởng rằng bố mẹ tụi nó là người

tốt. Nhưng đôi mắt con bé gặp Dan, và cái tên nhấp nháy trong mắt tui nó như thể ra đa: Nudelman.

“Em cũng sẽ không để Ian chết,” Dan thừa nhận sau khoảng lặng. “Em chỉ ghét việc mất đi huyết thanh. Đặc biệt là từ sau khi mình thậm chí chẳng có được manh mối nào từ việc này.”

Amy cười ngoác. “Có, tui mình có. Tui mình có nó từ hồi ở Tử Cấm Thành,” Con bé nói với nó. “Chị đã không hiểu tới tận bây giờ. Alistair dịch bài thơ của Phổ Nghi:

‘Thứ mà bạn tìm kiếm, bạn nắm giữ trong tay bạn.

Vĩnh viễn từ khi bạn sinh ra,

Nơi Trái đất gặp bầu trời.’”

“Em hiểu đoạn ‘Trái đất gặp bầu trời’”, Dan nói. “Nhưng nắm trong tay bạn? Điều duy nhất chị nắm là miếng giấy với bài thơ trên đó.”

“Chính là tấm lụa,” Amy thêm vào, ánh mắt thẳng tắp. “Lụa được làm từ tơ tằm, và nó chính là –”

“Sâu bướm *Bombys mori*,” thằng bé tiếp lời, nghĩ tới món ăn vặt tại Thiếu Lâm tự. “Nó có vị như thịt gà.”

Con bé nhìn nó kỳ quặc và tiếp tục. “Con tằm nhả ra một dung dịch và dung dịch đông lại thành sợi tơ khi nó gặp không khí. Nhưng thành phần thì ‘vĩnh viễn từ khi sinh ra.’ Nói cách khác, tơ tằm ở dạng lỏng – dịch tiết thô của tơ tằm.”

Dan lắc lư đầu kinh ngạc. “Và Phổ Nghi không có tú đông, nên ông ta nhờ Mallory đem lên đỉnh Everest cho ông. Trời!”

Amy gật đầu. “Em có thể tưởng tượng ra Mallory nghĩ cái gì khi ông ta lên kế hoạch đặt cái chai lên đỉnh núi tám mươi sáu năm trước không? Ông ta chinh phục Everest – và ông ta làm điều đó hai mươi chín năm trước khi Ngài Edmund Hillary làm vào năm 1953.” Con bé ngừng lại bùi ngùi. “Chỉ có chút chuyện nhỏ là người đàn ông tội nghiệp đó nhận ra ông sẽ chết trên đường xuống. Ông ta vẫn còn ở trên núi, em biết đó. Cả người ông ta đông cứng lại, nên ông ta sẽ luôn còn ở lại đó.”

“Tuyệt,” Dan nói. “Ý em là, không phải cái phần chết chóc. Nhưng, chị biết đó – cái vụ chiến thắng vĩ đại nhất của ông trở thành nơi an nghỉ vĩnh

hăng của ông. Điều đó có vẻ được.”

Amy nhìn nó với vẻ không thể chấp nhận được. “Chị quên mất em khùng cỡ nào.”

Giọng của người phi công chen ngang cuộc đàm thoại của tụi nó.

“Vì mấy đứa yếu nhân Mỹ tụi bay không có hỏi là xăng có đủ để hạ cánh không, trả lời luôn là có nha. Gần vậy.”

“Tin tuyệt đó!” Amy kêu lên, xấu hổ. “Cám ơn chú vì – à – lái.”

“Không có, cô gái. Cháu có một người bạn quyền lực ghê. Chí ít, người đồng hành đeo khuyên ở mũi á.”

“Dạ, có gì không ạ?” Dan trầm ngâm. “Có bao nhiêu au pair có thể gọi một cuộc điện thoại và lấy được vé lên đỉnh Everest trong một chiếc trực thăng thử nghiệm nhỉ?”

“Chị ấy chắc chắn hơn hẳn một au pair thông thường,” Amy đồng ý. “Em phải thấy chị ấy lúc ở Vạn Lý Trường Thành. Chị ấy phá khóa như chuyên gia á.” Biểu cảm con bé dịu lại. “Nhưng dù chị ấy là ai, chị ấy đứng về phía tụi mình. Chị nghĩ vậy.”

Tụi nó nhìn lại Everest, tĩnh lặng và uy nghiêm với sự uy nghi quyền lực.

“Em đã bao giờ mơ tới việc lên tận đó chưa?” Amy hỏi bằng giọng trầm lắng.

“Dĩ nhiên,” Dan say mê. “Suốt luôn. Một ngày nào đó em sẽ leo nó.”

Con bé đầy biểu cảm. “Nhớ gửi cho chị một tấm bưu thiếp.”

Tụi nó đã xuống thấp tới khu vực rìa làng ở Tingri rồi, một bộ sưu tập những tòa kiến trúc cổ xưa trên cao nguyên Tây Tạng bao la. Khoảng một dặm bên ngoài thành phố, sân đậu trực thăng xuất hiện, và, đứng ở bên ngoài, Nellie che mắt tìm kiếm trên bầu trời. Không xa cô nàng, một chấm xám bé xíu – Saladin.

Gia đình, đang chờ đón tụi nó về nhà. Với hai đứa trẻ mồ côi, đó là một điều mà bạn không thể tính toán được giá trị.

Chương 26

Trong bãi đậu xe ở tầng hầm khách sạn Tháp Chuông tại Tây An, Trung Quốc, Jonah Wizard ló mặt ra từ chiếc limo vừa đúng lúc nhìn thấy một tượng chiến binh đất nung mét tám đang được đặt một cách cẩn thận lên một chiếc xe tải bởi hai người công nhân mặc đồng phục.

“Nè, mấy người lấy đâu ra -?”

Những lời gần như buột khỏi miệng hẳn khi bức tượng thứ hai xuất hiện, lần này dưới sự giám sát của Cora Wizard.

“Mẹ - mẹ lấy mấy cái này ở đây vậy?”

“Chúng ta là Janus,” mục giải thích. “Con thực sự nghĩ rằng chúng ta không thể xuất mã với vài pho tượng để thay thế mấy cái con làm bể ư? Cẩn thận với cái đó!” mục nạt khi một trong mấy người khuân vác sượt qua một cây cột. “Nó nên trông giống hai ngàn năm tuổi, không phải hai triệu!”

Mục quay sang con trai. “Ta đã nghĩ về yêu cầu của con đòi giải thoát khỏi nghĩa vụ trong cuộc truy tìm manh mối.”

“Và?” gã lo lắng tiếp lời.

Thay cho câu trả lời, tay mục vòng quanh mặt gã và tát mạnh làm hẳn nảy đom đóm mắt.

Hắn lồm cồm bò dậy. “Cái gì vậy chứ, yo?”

“Ta không phải ‘yo,’” Cora Wizard rít qua kẽ răng. “Ta là người đứng đầu chi này, nó lớn hơn con hay ta hay Mozard hay cả chính Jane Cahill. Tương lai của những người như chúng ta, từ Spielberg tới kẻ tung hứng trên xe đạp một bánh hèn mọn, đều nằm trong ba mươi chín manh mối, và ta không cho phép con trai ta hay bất cứ ai loại bỏ nhà Janus khỏi cuộc đua giành giải thưởng này. Đặc biệt là lúc này khi chúng ta biết rằng đám Madrigal cũng dính dáng vô.”

“Mẹ có chắc không?” Jonah dợm hỏi. “Nếu thằng nhóc đó chỉ tung hỏa mù thì sao?”

“Lẽ ra ta phải khám phá ra từ nhiều năm trước,” mục tự trách bản thân. “Chẳng trách Grace và đứa con gái quá-hoàn-hảo của mẹ không bao giờ để mình liên quan tới mấy chi khác. Chúng ta đã nghĩ đó là một phần của kiểu

chảnh-chệ-khoe-mẽ của họ - luôn ở ngoài các cuộc xung đột, không bao giờ làm bận tay mình. Và tất cả thời gian này, chúng ở dưới đáy thấp kém.”

“Con không phải là mảnh của cuộc săn tìm manh mối, Mẹ,” Jonah van nài. “Con không có giỏi mà.”

“Con là người nhà Janus,” mẹ hắn nói chắc nịch. “Con có nhiều năng khiếu và thông minh hơn đám Lucian, Tomas và Ekat mông muội đặt chung. Hàng thế kỷ qua chúng ta chỉ làm đệm thứ yếu cho đám đồ tể Lucian, vì chúng ta không giỏi bằng tụi nó. Và con có muốn biết tại sao không?”

Hắn nhìn lom lom vào mẹ, hoàn toàn lúng túng.

“Lý do là bọn Lucian đánh đổi mọi thứ/ sẵn sàng làm mọi thứ để đạt được mục tiêu của bọn nó. Tụi nó nói dối, lừa đảo và trộm cắp.” Đôi mắt như tia la de của mẹ khóa chặt vào thằng con. “Và tụi nó giết chóc.”

Jonah Wizard đã giành cả đời để phục vụ cho chi nhà Janus. Theo chỉ đạo của họ, hắn thành người hát rap, thành ngôi sao truyền hình, và thành kẻ quyền lực quốc tế.

Hắn không biết rằng điều tiếp theo hắn được kỳ vọng là gì.

***

Khi mùa leo núi qua đi, Tingri không còn hấp dẫn khách du lịch nhiều nữa, vì vậy tụi nó “bao trọn” cả nhà nghỉ. Amy, Dan và Nellie ngồi vòng quanh ngọn lửa trên sàn bếp, mệt nhoài, nhưng quá phấn khích không ngủ được. Saladin thì không có vấn đề kiểu vậy. Nó cuộn tròn người bên bếp lò và không động đậy hàng giờ.

“Điều này thật tuyệt,” Nellie thì thầm mãn nguyện. “Lửa ấm áp, cái lạnh, không khí khô ráo. Ai đó nên mở một khu nghỉ dưỡng ở Tingri. Ngay cả khói cũng có mùi phong phú hơn, có mùi đất hơn. Có lẽ là do độ cao.”

Dan cười không hề hài hước. “Có lẽ là phân con bò Tây Tạng. Đó là thứ họ đốt để giữ nhiệt ở nơi này.”

“Và nấu nướng nữa chẳng?” Amy hỏi đầy hoang mang. Con bé đẩy tách trà ngọt ngào thơm nức ra xa.

Cả đám dành cả buổi tối để kể cho nhau nghe về những cuộc phiêu lưu riêng rẽ mà tụi nó trải qua trên khắp Trung Hoa, kinh ngạc rằng làm sao mà những con đường hoàn toàn khác nhau có thể mang hai đứa tụi nó đến chân ngọn Everest gần như là cùng lúc.

Dan hú lên vui sướng khi Amy diễn tả vụ Saladin nhảy xuống Vạn Lý Trường Thành. Và Amy cười to tương tự khi nghe Dan cố thuyết phục con bé rằng thằng anh họ Jonah của tụi nó không hoàn toàn xấu tính.

“Nghiêm túc đó,” nó nhấn mạnh, “chị phải thấy tiếc cho ai đó vì phải sống như mấy gã kiểu như Mozart và Rembrant. Và bà mẹ đó! Hẳn bán cả ngàn tỷ đĩa nhạc, và điều đó không bao giờ là đủ tốt với mẹ ta. Mẹ đó như là lai giữa dì Beatrice và Medusa. Trời ơi, mẹ ta như thể nuốt trọn cả cái đầu mẹ khi nghe em nói mình là nhà Madrigal.”

Amy thở mạnh. “Em nói cho mẹ ta nghe điều đó á?”

“Không có cách khác mà. Em đã quá điên tiết.”

Con bé gật đầu. “Chị nghe rồi. Nhưng em biết mấy người nhà Cahill cảm thấy ra sao về Madrigal đó. Mấy đội khác sẽ nhắm vô mình gấp đôi so với trước kia. Mình còn không biết phải tìm manh mối tiếp theo ở đâu. Và những người họ hàng thân yêu nào của chúng ta sẽ giao dịch thông tin với mình? Không ai tính hình thành liên minh với một Madrigal.”

Dan có vẻ bối ngỡ, sau đó bất thần nhảy vọt lên. “Chờ chút! Có lẽ chúng ta không đuổi cỡ đó đâu. Nhớ Phật Có Râu ở nhà bà Grace không? Ở thì, có cái thật ở trên núi Tung Sơn á. Trong một hang động đằng sau nó, em tìm thấy một mảnh thiết bị thí nghiệm cháy xém. Không phải là phòng thí nghiệm của Gideon Cahill bị thiêu hủy sao?”

Amy gật đầu, tò mò. “Vậy thứ đó đâu rồi?”

“Có quá nhiều thứ để mang theo, nên em giấu lại rồi. Nhưng có một thứ em không thể bỏ lại.” Nó lôi từ trong túi quần jean ra tấm mẽ đay lồng trong khung vàng.

Amy như bị sét đánh. “Bức tranh của Mẹ?”

“Nhìn kỹ hơn đi. Quần áo, tóc tai. Đó không phải là Mẹ. Nó cũ kỹ hơn. Có lẽ cả thế kỷ.”

Amy cảm thấy cái mẽ đay và nhìn chăm chăm. “Một vị tổ tiên vậy.”

“Một tổ tiên nhà Cahill,” Dan thêm vào. “Và khi bạn có Cahill –”

“Họ thường trộn lẫn vào cùng ba mươi chính manh mối.” Amy nhẹ nhàng gỡ mề đay ra khỏi khung. Tấm chân dung không được đánh dấu và ký tên. Nhưng khắc vào bên trong khung là dòng chữ:

TÀI SẢN CỦA ANNE BONNY.

“Anne Bonny!” Amy lặp lại. “Bà là hải tặc ở Ca-ri-bê – nữ cướp biển khét tiếng từng có! Bà là người nhà Cahill ư?”

“Chỉ có một cách để tìm hiểu,” Dan đáp. “Có vẻ nh ư mình sẽ đi Ca-ri-bê.”

Nellie, người đang gật gù buồn ngủ, đứng phắt dậy trên ghế. “Ai đó nói về Ca-ri-bê?”

“Manh mối kế tiếp có thể ở đó,” Amy xác nhận.

“Giờ, cái đó còn hơn vậy chứ!” Nellie reo hò. “Kem chống nắng số năm mươi chín, áo tắm hai mảnh, giời của biển, nước uống phục vụ trong trái dừa – thích quá đi!”

Bên ngoài nhà nghỉ, cái bóng khổng lồ của Everest lơ mờ trùm qua chúng, giờ đây đã năm ít đi một bí mật.

★★★

- Chú thích

---

[1] Nguyên gốc là Pee-yoo trong khi tên của Phổ Nghi là Puyi. Pee-yoo hay Pee-yew là tiếng lóng, kiểu như mình kêu là “Thúi (thối) quá”

[2] Nguyên gốc là: The name is Puyi, and he was emperor of China, not a bad smell.

[3] Vua Ralph là tên một bộ phim hài hư cấu về một vị vua của nước Anh. Có thể google để xem thử.

[4] Ở đây từ gốc là Grace – cũng là tên của bà Grace.

[5] Sherpa : Theo tiếng Tây Tạng có nghĩa là người phương Đông, là một nhóm người thiểu số sống ở khu vực núi non thuộc lãnh thổ Nepal, trên cao Himalaya.